

КАУБОЙТЕ

ЛЕЙ ГРИЙНУД

ДЪЛЪК

ЛЕЙ ГРИЙНУУД БЪК

Превод: Ваня Якова, Ерма Чакърска

chitanka.info

Сбъдната мечта

— Чувствам се ужасно объркана.

— За какво?

— За всичко! Не харесвах мъжете, още по-малко теб! Възнамерявах да науча всичко, което е необходимо за поддръжката на едно ранчо, и след това да се отърва от присъствието ти. А сега — мразя кравите, суетнята по събирането и преброяването им, и последното нещо, за което искам да мисля, е, че някога би могъл да си тръгнеш.

— Ами, тогава недей да мислиш за това — каза Бък. — Той обърна лицето й към себе си, за да я целуне. — Мисли само за това, че те прегръщам и целувам.

— Не мога да мисля за каквото и да било друго, когато правиш така.

— Тогава недей.

Той нежно я целуна. Тя се беше отпуснала толкова доверчиво в ръцете му. Би могла да каже, че никога не му е вярвала, но истината беше, че още от самото начало имаше пълно доверие помежду им. Вероятно се дължеше на нещо, което бяха научили един за друг още преди шест години. Нещо, което, заради гнева и омразата, той не бе забелязал тогава.

Но той не я мразеше. Никога не я бе мразил. Сигурно е бил влюбен в нея от самото начало. И сега започваше оттам, до където беше стигнал в мечтите си.

ПРОЛОГ

Галвестън, Тексас, 1859

— Пусни я, дяволско изчадие такова. Тръгваш с господин ДесВалдо. Цялото това дърпане и пищене няма да промени нищо.

Бък Хобсън стисна ръката на сестра си още по-здраво. Надяваше се, че ако се разреве достатъчно силно, господин ДесВалдо няма да го иска.

— Сигурен ли си, че си заслужава петстотинте долара? — попита ДесВалдо. — Изглежда ми доста дребничък.

— Той е само на десет. Ще порасне — отговори баща му.

— Защо по-добре не ми дадеш момичето?

— Шегуваш ли се? След пет-шест години тя ще ми докарва много повече балами, отколкото бих могъл да оскубя.

— Също като майка си.

— Не ми напомняй за онази кучка. Ако не ме беше изоставила заради онзи шарлатанин, адвокат, сега нямаше да живея в тази дупка.

Хотелската стая, която през последните пет седмици беше като дом за Бък, баща му и по-голямата му сестра, беше малка и неприветлива. На места евтините тапети се бяха отлепили от стените поради тежкия, солен морски въздух в залива Галвестън. Част от безцветния таван заплашваше да се срути над главите им всеки момент. Бък още помнеше времето, когато живееха в апартамент в един грандхотел, където мебелите бяха покрити с червено кадифе и слугите почистваха стаите им всеки ден. За съжаление всичко се бе променило, след като майка му избяга.

Никога преди това не се беше случвало баща му да губи на карти толкова дълго време. От седмици не бяха яли като хората. И сега баща му го продаваше, за да изплати комарджийския си дълг.

— Хайде, помогни ми — каза баща му на ДесВалдо. — Хвани момчето.

Господин ДесВалдо хвана Бък за ръцете, а баща му стисна здраво сестра му Мелиса. Разделиха ги рязко и грубо.

— Не го взимайте! — изплака Мелиса, протягайки ръце към брат си. Сълзите се стичаха по пребледнелите ѝ бузи.

— Взимай го и изчезвай! — извика баща му към ДесВалдо.

— Мелиса, Мелиса! — изкрещя Бък, чиято невръстна душа се късаше от бруталната раздяла със сестра му, единственият човек на този свят, който наистина го обичаше.

— Моля те, татко, позволи му да остане! — молеше се горещо тя.

— Млъквай! — отвърна баща ѝ. — Никога не е имало кой знае каква полза от него. Може пък да стане добър роб.

— Какво да го правя, когато порасне? — попита господин ДесВалдо.

— Откъде да знам? — отговори баща му. — Ако не го искаш, продай го на някого, но не ми го връщай тук. Не ми трябва още едно гърло за хранене.

Бък се задърпа с всичка сила, но не можеше да се пребори с човека, който вече го притежаваше. ДесВалдо безжалостно го задърпа към вратата.

— Ще се върна, Мелиса! — извика Бък. — Обещавам! Каквото и да стане, ще те откроя.

ПЪРВА ГЛАВА

Тексас Хил Кънтри, Април 1872

— Това са всичките яйца, които мога да отделя за днес — каза Хана Гросек на готвача от ранчото Рафтър Ди. — Оставила съм си една част, за да сложа няколко кокошки да мътят.

— На господин Джилет това няма да му хареса — отвърна й готвачът. — Той може да яде яйца по три пъти на ден.

Стояха пред дома на Гросек, спретната правоъгълна къща с кедров покрив и прозорци от истинско стъкло. Хана държеше кокошките си в огромен, ограден кокошарник, за да може да ги предпази от лисиците. Наблизо, върху няколко акра оградена земя, се простираше нещо средно между овощна и зеленчукова градина. В далечината се виждаха голям хамбар, един по-малък обор за кравите и кочината на прасетата. Странник много лесно би объркал ранчото с ферма.

Хана извади едно голямо, увито в омаслена хартия парче масло от буркана, който държеше в каменния кладенец.

— При всичкото това масло, което яде, не знам как още не се е пръснал.

— А изглежда все едно не е ял от седмица — добави готвачът. После се намръщи. — Дори понякога се държи така.

Тя му подаде един внимателно увит пакет.

— Този ябълков сладкиш би трябвало да му оправи настроението. Само не го печи прекалено дълго време.

— Ще го хареса много повече, ако дойдеш ти да му го приготвиш.

— Стотици пъти съм казвала на господин Джилет, че нямам никакво намерение да се омъжвам. Няма ли да ми повярва най-накрая?

Преди една година Лиймън Джилет беше започнал да ухажва Хана. Посещаваше я поне веднъж седмично, докато тя не го помоли да престане. Сега използваше готвача си с тази цел.

— Господин Джилет е свикнал да получава това, което иска. А сега иска теб.

— Много бързо би размислил, ако ме получи.

— Но...

— Кажи му, че си харесвам ранчото и нямам намерение да го изоставя, за да се омъжа.

Тя не спомена, че никога не би се омъжила за Лиймън Джилет. Под красивото му лице тя долавяше някаква прикрита жестокост. Беше видяла достатъчно от нея в собствения си баща.

Готвачът подреди продуктите в каруцата.

— Ако все пак промениш мнението си...

— Няма.

Готвачът на ранчо Рафтър Ди потегли и майката на Хана се появи иззад лехите със зеле.

— Защо винаги се криеш, когато дойде някой? — попита Хана.

Надяваше се, че с времето майка ѝ ще се възстанови от системния тормоз, на който бе подлагана от баща ѝ. Натаниъл Гросек беше мъртъв от осем месеца, но майка ѝ все още отбягваше мъжете.

— Нямам доверие на Джилет.

— Нито пък аз, но готвачът му е безобиден. След като наемем някого на работа, не би могла да продължаваш да се криеш. Той ще бъде непрекъснато в ранчото.

Госпожа Гросек сложи няколко зелки в кошницата.

— Никой няма да дойде да работи за нас. Не и след като нямаме с какво да му платим. Както ти каза Джоузеф Мерик, ако не се омъжиш, ще трябва да продадем ранчото.

Хана не искаше и да си помисли за женитба. Беше свидетел на случилото се с майка ѝ и се бе зарекла да не допусне нещо подобно да се случи и с нея. Ако можеше, не би позволила нито един мъж да влезе в ранчото ѝ.

— Мерик е като всеки друг banker — отвърна Хана. — Мисли само за парите си. Не го интересува какво ще стане с нас.

В погледа на майка ѝ се четеше примирение и някакво разбиране.

— Не искам да се омъжваш, щом не го желаеш, но не можем да се справим сами с това ранчо. Дори на баща ти му беше трудно. А ако

продадем мястото, при съществуващите обстоятелства, парите няма да ни стигнат и за година.

— Не е необходимо да отглеждаме крави — каза Хана. — Можем да си набавяме необходимото от градината и от останалите животни.

— Повече от дузина мъже се опитаха да обработват и облагородят тази земя. Всичките се провалиха. Мислиш ли, че би се справила по-добре от тях?

Бунтарският дух на Хана се поукроти пред лицето на очевидната истина.

— Може би не, но не бих пренебрегвала добрите съвети, както правеше баща ми.

Сара Гросек взе мотиката и започна да копае.

— Днес ще дойде един мъж — каза тя, избягвайки да погледне дъщеря си в очите. — Господин Мерик каза, че той би работил тук, в замяна на част от ранчото.

— Защо не си ми казала? — тросна се Хана.

— Защото знаех, че ще се ядосаш.

— Разбира се, че ще се ядосам. Ти вече си се предала, без дори да сме опитали да направим нещо.

— Не съм се предала, но вече съм уморена и искам някой друг да поеме този товар от плещите ми.

— Аз ще го направя.

— О, сигурна съм, че ще го направиш. Ще се претрепеш от работа и след пет години ще изглеждаш по-стара и от мен, и накрая пак ще се наложи да го продадеш.

— Майко...

— Вече съм решила.

Когато майка ѝ заговореше така, това означаваше, че няма да послуша никого повече. Хана не я обвиняваше. Тя знаеше, че без чужда помощ не биха могли да се справят с ранчото.

След смъртта на баща ѝ, Хана очакваше работниците да останат, но той никога не плащаше достатъчно и затова хората му не бяха от тези, на които можеше да се разчита. Вероятно това бе причината да си тръгнат и мястото да западне. Всъщност не. Баща ѝ не разбираше нищо от управление на ранчо и отглеждане на крави, а тя и майка ѝ знаеха още по-малко. Може би този мъж, който щеше да дойде следобед, щеше да се окаже по-опитен.

Хана отвори клапана на напоителния канал и водата потече към лехите с къдраво и обикновено зеле, както и ранозреещия грах. Градината ѝ беше само десетина акра. В нея имаше наскоро засадени овошки и две лози. Докато имаше вода в потока, щяха да имат достатъчно храна.

Обаче миналото лято потокът пресъхна — както и по-миналото.

Тя обърна поглед към майка си, която се бореше с неплодородната, камениста земя. Двете се трудеха здраво ден след ден и се грижеха както за градината, така и за животните. Бурканите с консервирано говеждо и свинско, консервирани плодове и зеленчуци, заедно с яйцата и маслото, им осигуряваха прехраната през последните няколко месеци.

Но броят на животните намаляваше. След смъртта на баща ѝ миналата есен, никой не беше събирал животните или продавал добитък. Ако не успееха да продадат нищо и тази година, щеше да им се наложи да работят много усилено, за да имат достатъчно храна да изкарат зимата. Ако потокът пресъхнеше, нямаше да имат почти никакви шансове да оцелеят.

Тя разбра, че някой идва, едва когато майка ѝ спря да работи. Погледна нагоре и видя двама конници да яздят към ранчото. Бяха още далеч, когато майка ѝ остави работата си и влезе в къщата. Гърлото на Хана се сви от мъка. Щеше ли някога отново майка ѝ да се почувства спокойна в присъствието на мъж?

Престилката ѝ беше изцапана с пръст, а челото ѝ — плувнало в пот след усърдната работа в градината цяла сутрин. Хана не беше суетна, но не искаше мъжете да я виждат с изцапано с кал лице. Нито една градска жена не би се появила в подобен вид на обществено място.

Натаниъл Гросек беше единственият фермер от първите заселници, който не бе продал земята си, за да се пресели в малката колония Утопия. За десет години тя се бе превърнала в една преуспяваща общност на търговци и занаятчии, с банка, която обслужваше близките ферми. Жените там работеха наистина много, но носеха чисти дрехи и живееха в спретнати къщи, а уличните тротоари бяха направени от камъни.

Натаниъл държеше съпругата и дъщеря си изолирани в ранчото и ги принуждаваше да се грижат за градината, както и за пилетата,

прасетата и млекодайните крави. През повечето време Хана нямаше нищо против. Тя не търсеше възхищението на мъжете, но гордостта ѝ не би ѝ позволила да се появи пред когото и да е с вид на мърлява хлапачка. Тя изтича в къщата.

Вече в кухнята свали престилката и изми лицето си със студена вода. Огледа се набързо в малкото огледало за бръснене на баща си, единственото, което той бе позволил да има в къщата. Не хареса особено това, което видя. Кожата ѝ беше загоряла от слънцето, а русата ѝ коса се беше изплъзнала от фибите. Тя набързо ги свали, разреса заплетената си коса и отново я оформи на кок на върха на главата си.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш навън? — попита тя.

Майка ѝ поклати глава.

— Ти си тази, която се закле, че сама ще се погрижи за това ранчо. Оставям всичко в твои ръце.

От позицията на човек, от когото нищо не зависи, Хана беше принудена да поеме отговорността за спасяването на ранчото. Не разбираше нищо от тази работа, но беше твърдо решена да се научи. Никога повече нямаше да позволи да бъде държана в неведение.

Тя отвори вратата и излезе навън. Редицата дървета, с гъсти корони, покрай потока осигуряваха блажена прохлада дори и в най-горещото време. Тя се отправи към стола, който майка ѝ беше поставила под тях, седна и зачака мъжете да дойдат.

Нощите все още бяха студени, дните приятни, но разпръснатите кактуси, изобилието от мескити, спечената земя и закърнелите дъбове бяха достатъчно доказателство, че лятото в Гилеспи Каунти може да е опустошително горещо и сухо.

След студената зима и дъждовната пролет изобилие от дивни цветя покриваха поляните. Ливадите бяха покрити с лупус, а плътното му синьо одеяло беше изпъстрено с яркочервени петна от гилардия и прериен огън и слънчевите жълти петна на жълтичките. Хана с мъка откри в цялата тази палитра по-рядко срещаната жълта иглика и бялото на бодливия мак, които бяха любимите цветя на майка ѝ. Тя самата предпочиташе плътните, обагрени в синьо, съцветия на тексаския планински лавър, но това вечнозелено дърво растеше по далечните стръмни склонове.

Докато мъжете приближаваха къщата, Хана забеляза, че президента на банката не беше с тях. И двамата бяха непознати. Опитва

се да потисне надигация се в нея страх. Господин Мерик не би изпратил хора, на които нямаше доверие. И все пак тя и майка ѝ живееха сами, а опитът на Хана ѝ подсказваше, че мъжете уважаваха другите мъже, а жените само използваха.

Сега, когато Натаниъл Гросек беше мъртъв, Бък не очакваше да изпита каквато и да е емоция при вида на ранчото.

Беше сгрешил.

Докато яздеше покрай запуснатите ниви, където беше работил, докато припадне от изтощение, покрай двора, където беше газил до колене в оборски тор, и хамбара, където беше бит и заключван като животно — често толкова отпаднал, че не би могъл да избяга, дори и да забраве вратата отворена — той отново преживя всичко, което никога не го бе напускало.

Бяха изминали шест години, но той все още усещаше горчилката. Ако не беше решимостта му да получи това ранчо за себе си, досега да го беше сравнил със земята. Омразата му към човека, който го беше измъчвал толкова жестоко се бе разпростряла върху всичко и всички, които имаха нещо общо с това място. Беше решил, че ще е негово, дори това да му коства живота. Само тогава би могъл да почувства, че е възмезден за всичко, което бе изстрадал.

— Не ми харесва това място — каза Зийк.

— Не е необходимо да ти харесва, за да можеш да печелиш от него — отвърна му Бък.

— Нямах това предвид. През целия път до тук не видях никакви крави. Предполага се, че това е ранчо, а в ранчото има крави. Как ще го разработим, ако няма добитък?

— Има. Просто трябва да ги открием.

— Къде?

— В клисурите, каньоните, гъсталаците.

— В съседното ранчо?

— Може би там също. Да не би да се отказваш?

— Не, по дяволите! Просто се опитвам да ти обясня, че няма да е лесно.

— Не съм и очаквал друго.

— Тогава защо не си остана при Джейк? Той щеше да ти даде ранчо. По дяволите! Той и на мен искаше да даде едно.

— А ти защо не прие?

— Нищо не приемам от белите.

— Други хора може и да се вълнуват от цвета на кожата ти, но Джейк и Изабел нямаше да ни осиновят всичките, ако това ги интересуваше.

— Като са толкова удивителни, защо не прие това, което толкова упорито ти предлагаха?

— Защото искам *това* ранчо! — тросна се Бък. — Повече от всичко на света.

Зийк дръпна юздите на коня си и спря.

— И защо точно това?

— Знаеш защо.

— Каж ми. Искам да го чуя.

— Защото това е мястото, където онова копеле се отнасяше с мен като с роб.

— Победата над един мъртвец не ми се струва кой знае какво постижение.

Бък също мислеше така, но беше нещо, което трябваше да направи. От момента, в който прочете обявата, не беше в състояние да мисли за нищо друго. Беше станало по-важно дори от това да намери сестра си.

— Имам твърдото намерение да застана на прага на този дом, където ме смятаха за недостоеен дори да надникна, и да обходя с поглед тази земя, знаейки, че вече е моя. Искам да мога да кажа, че в края на краищата съм се справил по-добре от този подъл кучи син. Стариият Гросек изкупи всичката земя от фермерите, които изгониха Джейк. Аз просто ще си върна това, което ни принадлежи по право.

— И какво очакваш от мен?

— Да останеш с мен, разбира се.

— Ще припишеш ли половината на мое име?

Бък не беше мислил за това. Единствената му цел беше да получи ранчото на мъжа, когото ненавиждаше от толкова време. Нямаше да е същото, ако трябваше да го дели с друг, било то и Зийк.

— Така си и мислех — каза Зийк.

— Не е това, просто...

— Много добре те разбирам. Ще остана, докато съм ти необходим, но след това нищо не обещавам. Сега спри да си фантазираш какво би направил с Гросек, ако беше жив, и помисли какво ще кажеш на онази жена, седнала под дърветата ето там. Не ми изглежда склонна да ти отстъпи мястото просто така.

Бък вдигна поглед. Хана Гросек. Много добре я помнеше. Веднъж я спаси от онова бясно копеле да не я пребие. За награда получи един от най-ужасните побои в живота си. Тя повече не му проговори и погледът ѝ минаваше през него, все едно той не съществуваше. Сигурно си е мислила, че я задиря. Той наистина я желаше, само че след като получи хладното ѝ презрение, я намрази и всеки път, когато я видеше, тази омраза нарастваше.

— Мислиш ли, че ще можем да изплатим дълговете на това място за шест месеца? — попита Зийк.

— Не знам, но и няма да изгубим нищо, освен труда си.

— И може би и живота си, докато се опитваме да си върнем обратно кравите.

— Все още не знаем дали са откраднати.

— Къде са тогава?

Бък си задаваше същия въпрос. Може би Хана щеше да му каже.

Той се бе опитал да се предпази от красотата ѝ, като се беше концентрирал върху егоизма ѝ, но когато я видя да излиза изпод сянката на дърветата, почувства как сърцето подскочи в гърдите му. За последно я беше виждал, когато тя беше само на 14 и само загатваше за женската хубост, която щеше да разцъфти. Сега можеше да каже, че очакванията му бяха надминати.

Носеше прилепнала по нея избеляла сива рокля, с дълги ръкави и висока якичка, която не можеше да прикрие тънката ѝ талия или съблазнителната форма на гърдите ѝ. Беше събрала с фиби златните си коси на кок и хубостта ѝ му припомни защо толкова често беше мечтал за нея преди шест години. Имаше големи, кръгли, изумително сини очи, високо чело, изпъкнали скули, изящно носле и упорита брадичка. Стоеше и ги очакваше спокойна и самоуверена, въпреки дребната си и слаба фигура. Като цяло Хана Гросек бе толкова очарователна, че можеше да накара всеки мъж да забрави миналото.

Всеки друг, но не и Бък.

Хана наблюдаваше мъжете, докато се приближаваха и няколко въпроса се въртяха в ума ѝ. Заедно ли бяха дошли? Ако не, кой от тях щеше да поеме работата? И двамата не изглеждаха много щастливи от факта, че са тук. Всъщност, високият бял мъж изглеждаше наистина страшен, а другия направо свиреп.

Нещо във високия ядосан мъж извика блед спомен в паметта ѝ. Вероятно го беше видяла в града при един от редките случаи, когато баща ѝ я бе водил там. Той слезе от коня и тръгна към нея. Не, не го беше срещала преди. Би запомнила такъв мъж.

Бащата на Хана непрекъснато ѝ натякваше, че е прекалено дребна. Този мъж беше с цели тридесет сантиметра по-висок от нея. Имаше силни мускулести рамене, тънка талия и онази характерна леко клатеща се походка, която имаше всеки мъж, прекарващ повечето от времето си на седлото. Имаше дълги крака и стегнати, мускулести бедра.

Но най-поразяващи бяха очите му. Те изглеждаха толкова стари и уморени, колкото тялото му беше младо и енергично. В тях се таеше гняв, който можеше всеки момент да избухне.

Хана почувства необяснимо привличане. Но не като към приятел, а по-скоро подобно на нощна пеперуда, привлечена от пламъка, тласкана неумолимо към собствената си гибел. Тъй като до сега никой мъж не бе предизвиквал такива емоции в нея, тя се оказа неподготвена за начина, по който той ѝ въздействаше. Не беше в състояние да се помръдне, а и нямаше желание. Не би могла да си представи по-неподходящ начин да реагира на мъж, когото не бе виждала преди. Още по-лошо. Глупаво беше да се чувства привлечена от мъж, който я плашеше.

— Вие ли сте Хана Гросек?

Гласът я стресна. Сигурна бе, че го е чувала и преди. Или поне глас, който много приличаше на този.

— Да, аз съм, а вие сте...?

— Къде е майка ви?

Дори и да знаеше, че е грубо да пренебрегне въпроса ѝ, той с нищо не го показва.

— В къщата. Не се чувства добре. — Хана се радваше, че майка ѝ се бе прибрала вътре. Тези двамата щяха да я изплашат до смърт.

— Можете ли да говорите от нейно име?

— Разбира се.

— Но вие сте толкова млада!

— Аз съм на 20. Достатъчно възрастна, за да ме смятат някои дори за стара мома. — Явно възрастта ѝ изобщо не го впечатли.

Все още усещаше вълнението, което я бе обзело. Тя отвори уста да му каже да си върви, но нещо я възпря. Вероятно внушителният му ръст или раменете му, или дългите му крака? Или пък бяха очите му? Тя се почувства хипнотизирана от противоречивите мисли, които усещаше, че изпълват съзнанието на този мъж.

Хана не можеше да повярва, че се държи толкова глупаво. Тя не можеше да си позволи да се увлече по мъж. Беше достатъчно зряла и благоразумна, и прекалено наясно с опасностите.

— Не можем да ви платим — каза Хана, надявайки се това да го разколебае. — Няма да имаме никакви пари, докато не съберем и продадем стадото.

— Не съм дошъл за пари — каза той. — Дошъл съм да поема цялата работа тук в замяна на половината от ранчото.

— Половината? — Хана не беше съгласна да отстъпи дори и малка част от своето ранчо. Половината от него просто не подлежеше на коментар.

— Получавате двама работници. Зийк ще работи също толкова упорито, колкото и аз.

— Дори и повече — добави Зийк.

— Предпочитам някой, който ще се съгласи да изчака да му платим, след като продадем добитъка — каза Хана, най-накрая възвърнала способността си да говори. Блъфираше. Дано успееше да ги убеди.

— Вие нямате добитък — каза Зийк. — Не видяхме повече от дузина крави по пътя.

— Те са там някъде. Стотици крави.

— Никой няма да дойде да работи за вас, след като ще му платите чак следващата година — каза мъжът. — Дори и да удвоите надниците.

— Давам тридесет и пет долара.

Всъщност тя смяташе да плати двадесет и пет, най-много тридесет долара, но беше отчаяна. Не искаше партньор, но се

нуждаеше от работници.

— Банкерът каза, че работниците ви са взели всичко: конете, седлата, въжетата — вметна мъжа.

Хана почувства как стомахът ѝ се сви от страх. Тя знаеше, че конете ги няма. Не се беше замисляла за останалото.

— Ще добавя четиристотин акра земя към сделката — продължи мъжът. — Намира се покрай реката.

— И как се сдобихте с тази земя? — поинтересува се Хана.

— От Джейк Максвел. Сигурно го помните. Баща ви и неговите приятелчета изгориха къщата му преди няколко години и се опитаха да го убият.

Хана знаеше, че има и друго ранчо в околността. Единственият път, в който успя да го зърне, беше, когато пристигнаха. То изглеждаше напълно запустяло. Не беше чула нищо за подпалване и убийство. Баща ѝ беше жесток човек, но ѝ беше трудно да повярва, че би могъл да убие някого.

— Не знам нищо за този господин Максвел и не ви искам земята.

— О, ще я поискаш, веднага след като се установя там и започна да крада добитъка ти.

— Ще накарам шерифа да ви арестува.

— Но аз няма да ги крада от теб. Ще си ги взема обратно от тези, които вече са ти ги откраднали.

Този човек изглеждаше толкова ядосан, че като нищо щеше да започне да краде кравите ѝ. Още повече, че той изглежда беше ядосан точно на нея, а тя нямаше никаква представа защо. Не го познаваше и не беше направила нищо, за да я намрази.

— Кой сте вие?

— Аз съм Бък Хобсън — отговори мъжът — момчето, което баща ти купи преди седем години и пребиваше почти до смърт.

ВТОРА ГЛАВА

Шокът беше толкова силен, че Хана едва не се строполи на земята. Тя не беше забравила Бък Хобсън, но го помнеше като мръсно, мълчаливо и кльощаво момче, което я отбягваше и изглежда я мразеше. Той избяга. Тя се зарадва, когато баща ѝ не можа да го открие. Седмици наред се страхуваше, че някой ще го намери умрял от глад или разкъсан от диви животни.

След няколко месеца тя започна да вярва, че е успял да избяга. С времето свикна с тази мисъл. След това започна все по-рядко да се сеща за него, докато накрая напълно престана. Беше сигурна, че каквото и да се е случило, той никога не би се върнал отново тук.

Но ето го сега, застанал пред нея, огромен и толкова красив, че пораждаше странни и непознати досега за нея чувства. Чувства, които нарушаваха спокойствието ѝ.

— Не мога да повярвам, че се върна — промълви тя. — Откъде научи, че така отчаяно се нужда от помощ?

— Не съм дошъл да ти помагам — обяви Бък. — Както виждаш, вече съм зрял мъж и искам свое собствено ранчо. Готов съм да работя, докато го получа.

Леденият му тон охлади ентусиазма на Хана по-бързо от пролетна слана, попарила покълващите посеви. Той не я харесваше и не си правеше труда да го крие.

— Не си разбрал правилно обявата — каза му тя с надежда да опази земята си цяла.

— Разбрах всичко много добре — отвърна Бък. — Знам от какво имаш нужда и няма да намериш други, освен мен и Зийк, да ти помогнат. Или ще приемеш сделката, или ти и майка ти ще загубите това място.

Смразяваща паника обзе Хана. Беше ѝ трудно да се овладее. Ако изгубеше ранчото, щеше да се наложи да се омъжи за първия, който ѝ предложи, само за да оцелеят двете с майка ѝ. Но дали предложението на Бък беше по-добро за тях? Той я гледаше както вълк дебне ранена

сърна — лесна и вкусна плячка. Явно беше твърдо решен да се възползва от нейната безпомощност, но тя пък беше още по-твърдо решена да не му позволи.

— Условието ти са неприемливи.

— Ти дори не си ги чула още — парира я Бък.

— Не се и налага!

— Никой разумен мъж не би отхвърлил предложение, преди още да го е чул. Както и никоя разумна жена.

— Е, добре господин Хобсън, слушам ви.

— Искам половината от ранчото, включително от добитъка и всички постройките.

Тя отвори уста да го прекъсне, но той продължи, без да ѝ обръща внимание.

— От своя страна аз ще добавя четиристотинте акра земя, която притежавам. Дватама със Зийк ще поемем работата по добитъка. Вие с майка ти ще се грижите за градината и домашните животни, също така ще ни готвите и перете. Ще спим в къщата, така че ще трябва да ни осигурите и стая.

— Достатъчно, господин Хобсън. Не знам какво ви е накарало да мислите, че бих обърнала внимание на такова предложение, но нямам никакво намерение...

— Това — той извади едно писмо от вътрешния си джоб и ѝ го подаде. — От банкера ви е. Каза да ви го предам, ако започнете да се инатите.

Хана отвори писмото. Беше подписано от Джозеф Мерик и адресирано до майка ѝ.

Скъпа Сара Гросек,

Този млад човек се съгласи да поеме ранчото Ви и обсъди условията си с мен. Разбирам, че не е това, което искате, но той има моето одобрение. Кредиторите на вашия съпруг ме притискат да осъществя плащането на дълговете.

Съветвам Ви най-искрено да приемете неговото предложение. Това е най-доброто, което можете да получите. Ако той се върне обратно при мен с това писмо, няма да имам друг избор, освен да организирам незабавно

продажбата на ранчото и неговите активи, за да задоволя кредиторите Ви.

Позволявам си да Ви припомня за едно доста по-приемливо предложение, което отправих към Вас. Моят син, Еймъс, е нетърпелив се ожени за Вашата дъщеря. Ако тя се съгласи, ще съм повече от щастлив да платя дълговете Ви и да ви приема и двете в дома си.

Хана потрепери от ужас. Хората, които се бяха заклели да предпазят нея и майка ѝ от външния свят, сега се опитваха да им отнемат единственото, което имаха.

Тя обаче се почувства и виновна. Майка ѝ беше уморена и уплашена и би се радвала на един спокоен и сигурен дом. Но Хана вече беше отказала да се омъжи за Еймъс, защото искаше да запази ранчото и сега нямаше никакво намерение да отстъпи половината от него на този нагъл каубой. Отчаянието ѝ даде сили да му откаже.

— Губите си времето, господин Хобсън. Не е възможно да приема Вашите условия.

— Хана.

Хана се обърна и видя майка си да седи на входната врата.

— Ела тук.

— Извинете ме! — каза тя и тръгна към къщата.

— Кажи му да слезе от коня си — каза майка ѝ.

— Но той иска половината от ранчото. Той...

— Чух какво иска. Сега му кажи да слезе и го покани в къщата.

— Мамо, не можеш да му отстъпиш половината от ранчото.

— Аз не искам своята половина, така че той може да я получи.

— Няма да ти позволя да го направиш.

— Уморена съм от това място. Не искам повече да се тревожа за него. Ако ти не го поканиш вътре, ще го направя аз! — майка ѝ влезе обратно вътре и затвори вратата.

Хана се изкуши за момент да пренебрегне желанието на майка си, но не можеше да го направи. Всъщност майка ѝ притежаваше цялото ранчо. Ако тя решише да го продаде, на Хана нямаше да ѝ остане нищо друго, освен да се омъжи за някого от ухажорите си.

Тя обаче по-скоро би се омъжила за бика, който набучи баща ѝ на рогата си. Еймъс беше по-висок и по-млад от Лиймън Джилет, а вероятно и по-сговорчив, но и той вече ѝ беше показал характер, който много се доближаваше до този на баща ѝ. Бък може би я мразеше заради това, което баща ѝ му беше причинил, но никога не би ѝ посегнал. А и щеше да има шест месеца време, през което да измисли как да запази ранчото си, без да ѝ се налага да надява брачните окови.

— Моля заповядайте, господин Хобсън. Явно нямам друг избор, освен да приема предложението Ви.

Той не изглеждаше доволен от това, че е спечелил в първото им стълкновение.

— Можете да ни покажете къде ще спим със Зийк.

— Няма да спя в къщата на бяла жена. И ти не би трябвало да го правиш.

— И къде според теб ще спим? — попита Бък.

— Къде спяха работниците на баща ви? — Зийк се обърна към Хана.

— В хамбара. Той приспособи едно от помещенията за тях.

— И ние можем да спим там — каза Зийк.

— Аз няма да спя в хамбара! — отвърна Бък с упорито изражение на лицето. — Точно там Гросек ме пребиваше от бой и ме хранеше с помия. Ще спя в неговата къща, в неговото легло.

— Майка ми спи в това легло — намеси се Хана. — Но има още една спалня, която баща ми направи за синовете си.

Хана мразеше тази стая. Тя ѝ напомняше за това, колко я ненавиждаше баща ѝ, задето се бе родила момиче, а не момче. Понякога се чудеше дали щеше да се държи по същия начин, ако му се бяха родили синове.

— Искам да я видя.

Тя се поколеба. Присъствието му я смущаваше и тя беше сигурна, че ще стане още по-зле, когато влязат в ограниченото пространство на къщата.

— Майка ми не се чувства добре. Не е ли по-добре...

— Няма да безпокоя майка ти.

— Самото ви присъствие в къщата ще я обезпокои.

— Е, тогава предполагам, че няма как да го избегнем.

— Няма да ти позволя да разстройваш майка ми.

Погледът на Бък беше неумолим.

— Ако тя приеме предложението ми, половината от къщата ще е и моя. Ще влизам и излизам, когато си поискам.

Хана отвори уста да му каже, че се е заблудил, но после се отказа.

— Можеш да видиш стаята утре.

— Сега! — той се отправи към къщата.

— По-добре му покажи стаята веднага! — каза Зийк, а лицето му беше още по-непроницаемо от това на Бък. — Имаме работа за вършене.

Разтърсена от бързината, с която нещата се изплъзваха от контрол, Хана забърза да настигне Бък, преди да налети на майка ѝ.

— Чакай малко! — каза тя и го хвана за ръката, за да го спре, преди да е отворил вратата. Той се отдръпна от нея с отвращение, все едно го беше ударила.

— Да не си посмяла да ме докоснеш отново — изсъска той, а очите му хвърляха искри. — Баща ти вече ме е дамгосал с печата на Гросек за цял живот.

Хана отстъпи назад, изплашена от суровия му поглед.

— Аз трябва да вляза първа — каза тя, опитвайки се да не го гледа в очите и да не обръща внимание на студенината, която лъхаше от погледа му. — Трябва да съм с мама, когато влезеш вътре, за да не се уплаши.

— Какво не е наред с майка ти? Аз просто ще огледам стаята.

Как би могла да обясни ефекта от дългите години тормоз на човек, който сам е бил тормозен жестоко. Той сигурно ще си помисли, че това, което са изстрадали те, не е нищо в сравнение с това, което той е преживял. Може би наистина беше така. Хана не би могла да прецени. Тя знаеше само как се беше отразило това на майка ѝ и нямаше да позволи безчувственото поведение на Бък да влоши още повече състоянието ѝ.

— Тя се чувства неспокойна в компанията на непознати — обясни му Хана. — Мъже по-точно.

— Изненадан съм, че се е омъжила за такова студенокръвно копеле като баща ти.

— Не е имала никакъв избор — изсъска му Хана. — Родителите ѝ са я принудили. Сега стой тук, докато те повикам. Няма да се бавя.

Тя влезе вътре, затвори вратата след себе си и дори я заключи. Не беше сигурна дали все пак нямаше да влезе след нея. Учуди се на собствения си кураж да му се противопостави така. Въпреки очевидната му омраза към нея, тя не се страхуваше от него. А и не можеше да си обясни защо.

Както и очакваше, майка ѝ се беше скрила в кухнята.

— Той иска да спи в стаята за момчетата.

— Защо да не спи в хамбара като другите?

— Той е Бък Хобсън, момчето, което татко беше купил преди няколко години, и което го спря, когато видя, че ме бие. — Хана седна до майка си. — Още е ядосан и иска да спи в стаята, за да си го върне за миналото. Ако искаш, мога да му кажа да си върви.

— Не! — каза майка ѝ. — Покани го да влезе. Аз ще остана тук, докато му показваш стаята.

Убеден, че ще има много синове, баща ѝ беше направил стаята два пъти по-голяма от тази на Хана. Той така и не прости на жена си, че му роди само една дъщеря.

— Ще трябва и да му готвим, и да го перем — продължи Хана — за другия мъж, Зийк, също. Той пожела да спи в хамбара.

Майка ѝ не каза нищо.

— Ще има доста работа, а и няма да ти хареса присъствието му в къщата.

— Покажи му стаята.

Хана се предаде и отиде да отвори вратата.

— Ти заключи вратата! — каза Бък.

Изглеждаше по-заплашителен от всякога.

— Не бях сигурна дали наистина ще изчакаш. Явно не си свикнал да чакаш. Сега се опитай да се усмихнеш, а ако не можеш, поне се постарай да бъдеш любезен.

Изражението на Бък не се промени, докато прекрачваше прага. Коридорът се простираше по цялата дължина на къщата и беше обсипан със закачалки за палтата и рафтове за обувките. Отляво беше гостната, а отдясно — стаята на майка ѝ. Надолу по коридора отдясно се намираше празната спалня, а нейната — отляво. След това беше кухнята, която излизаше на малка веранда, в края на която имаше двойно по-голямо помещение, което служеше за килер и малък склад.

Когато влязоха в кухнята, майка ѝ седеше почти изцяло скрита зад една голяма метална печка и белеше грах. При вида на Бък тя замръзна с ръце във въздуха. Дори изглеждаше, че спря да диша.

Едва сега Хана осъзна, че Бък изцяло запълваше помещението. Не толкова заради ръста си, колкото заради враждебността, която излъчваше. Стаята се беше смалила и тя можеше да почувства с кожата си изгарящото му като огън присъствие.

— Мамо, това е Бък Хобсън. Помниш го, нали? Момчето, което успя да избяга.

Майка ѝ с нищо не показва, че я е чула. Просто продължаваше да гледа втренчено Бък.

— Отиваме да му покажа стаята — продължи Хана.

— Да не би да е малоумна? — попита Бък, когато излязоха от кухнята.

— Не! — отговори Хана ядосано. — Просто се притеснява от непознати хора.

— Тя не просто се притеснява. Тя е уплашена до смърт.

— Казах ти, че не се чувства добре в компанията на мъже — отвърна Хана и тръгна към спалнята.

— Защо?

Въпросът му беше твърд и изискваше незабавен отговор, но Хана нямаше никакво намерение да обяснява как баща ѝ беше бил и тормозил майка ѝ с години.

— Срамежлива е.

— Но ти не си.

— Какво те кара да мислиш така?

Той я погледна, като че ли е пълна глупачка.

— Ти не седиш свита в ъгъла и не трепериш от страх. Ако успееш да измислиш някакъв изход, веднага би ме изхвърлила оттук.

Представата, която той имаше за нея, я изненада. Тя не беше и наполовина толкова смела.

— И аз се притеснявам малко в твоє присъствие. Но въпреки че знам, че ме мразиш, съм сигурна, че никога не би ми посегнал.

Той се вгледа в нея за момент и тя имаше чувството, че се опитва да стигне до най-дълбоките кътчета на душата ѝ.

— И защо си толкова сигурна?

— По онова време ти беше само едно уморено и гладно момче, но не се поколеба да заплашиш баща ми с вилата и да ме спасиш. Не знам какво е станало с теб след това, но съм сигурна, че това момче все още е вътре в теб.

Тя се стресна от собствените си думи. Дали наистина вярваше, че това момче съществува? Всъщност не беше много сигурна.

Ако си беше въобразила, че вярата ѝ в по-добрата му природа ще смекчи отношението му към нея, то тя скоро откри, че е сгрещила. Яростният пламък отново се върна в очите му.

— И какво получих в замяна? Твоето пренебрежение. Не бях достатъчно добър за теб, за да говориш с мен или поне да ме погледнеш. Не получих дори и бегла усмивка за благодарност. Защо? Мислеше си, че твоят малък беден роб може изведнъж да реши, че е човешко същество и дори да има дързостта да те заговори?

Гневът му беше толкова унищожителен, че Хана остана безмълвна, с вперен в него поглед. Никога не беше мислила, че той ще приеме поведението ѝ по този начин. Как ли щеше да реагира, ако знаеше колко безсънни нощи е прекарала в мисли за него.

— Ако бях говорила с теб, баща ми отново щеше да те пребие. Ако пък видеше, че се отнасям приятелски с теб, можеше да стане и по-лошо. Единственият начин да ти благодаря беше да се преструвам, че не съществувах.

Той не повярва на думите ѝ. Виждаше го в погледа му, в стойката му. Ръцете му бяха свити в юмруци, а челюстта му стегната. Е, добре, нямаше да си губи времето да го убеждава.

— Стаята вероятно не е почиствана от известно време — каза тя.

Тя се обърна и тръгна по коридора. За момент се чуваха само нейните приглушени стъпки. Точно когато щеше да се обърне, за да види защо не я следва, тя чу острото тракане на ботушите му по голите дървени дъски.

Хана отвори вратата на стаята, която баща ѝ беше направил за синовете, които така и не му се родиха. Тя се поколеба за миг, но после решително влезе. Почувства се странно, все едно е нарушила някаква забрана. Първото нещо, което се забелязваше в стаята, беше огромното легло с балдахин. На двете стени, един срещу друг, се намираха два гардероба. На прозореца имаше пердета, три износени черги, които

покриваха по-голямата част от пода, както и три стола, две маси и едно бюро.

Всичко беше празно. И никога не беше използвано.

В сравнение със стаята на Хана, тази беше направо луксозна. Още едно доказателство колко много баща ѝ ценеше синовете, които така и не му се родиха, за сметка на дъщерята, която имаше. Хана си каза, че е глупаво да продължава да страда заради това, но нищо не можеше да направи. Всяко влизане в тази стая беше като отваряне на незаздравяла рана.

— Достатъчно голяма е и за двама ни със Зийк — каза Бък.

Гласът му я стресна. За секунди беше забравила, че той е точно зад нея.

— Ти ли си избирала мебелите?

Тя го погледна право в очите.

— На мен ми беше забранено да влизам тук.

За момент изненадата омекоти намръщеното му лице и той стана още по-красив. В крайна сметка тя се оказа права. Независимо от ръста и силата, в него все още бе останала част от момчешката му невинност.

Той нямаше гъста брада като баща ѝ и останалите мъже от общността. Тя можеше да проследи наболите косъмчета по челюстта, брадичката и над горната му устна, но бузите му бяха гладки. Веждите му — тъмни и плътни, не се събираха в средата над носа му. Кожата му беше загоряла, но беше златиста на цвят, а не кафява като на другите мъже, които беше виждала. Косата му беше къса и добре подстригана.

Но очите му я впечатлиха най-много. В тях нямаше нищо младежко или невинно, никаква топлинка или дружелюбност. Стойката му не издаваше с нищо яростта, която бушуваше в него, но очите му казваха всичко.

— Не си влизала дори и за да почистиш?

— Не. — Очевидно баща ѝ не беше единственият, който смяташе, че жените не стават за нищо друго, освен да домакинстват. — Вероятно ще трябва да отвориш прозореца. Не е проветрявано от години.

— Не се притеснявай за това — отговори Бък. — След времето, прекарано във вашия хамбар, малко прахоляк няма да ме притесни.

— Не си спал там от много време.

— Но си спомням всичко много добре.

Тя беше сигурна, че е така. Изглеждаше ѝ точно като човек, който никога не би забравил нищо.

— Аз и мама ще изчистим утре — каза тя. — Ако ти само...

— Не искам никой да влиза в стаята ми. — Той изобщо не се опитваше да направи нещата по-поносими и за двамата. Чисто и просто ѝ заповядваше да стои далеч от него. — Ако ми трябва нещо, ще си го свърша сам.

— Добре. — Тя нямаше никакво намерение да се кара с него. — Сега трябва да се погрижа за вечерята. Кога ще искате да ядете?

— Когато сме тук, няма значение. Ако сме някъде из ранчото, когато се приберем.

— Трябва да бъдеш малко по-конкретен. Аз и майка не можем да сме ви на разположение през цялото време.

— Ще имате достатъчно време да измислите нещо. Ако сме били из ранчото, ще отнеме известно време, докато се погрижим за конете и се измием.

Хана беше изненадана и доволна, че някой го е възпитал да се мие преди вечеря. Имаше усещането, че Бък Хобсън не би приел съвет лесно, особено пък от нея.

— Днес кога ще искате да ядете?

— Ами, около час след залез ще е добре. Зийк и аз ще огледаме наоколо. Преди да се захванем с работата, трябва да сме наясно какво точно трябва да се направи.

Тя го изгледа подозрително.

— Защо?

— Искам да оформиш нашето споразумение в писмен вид.

— Не ми ли вярваш?

Погледът му беше пронизващ.

— Ти не ме искаш тук. Обзалагам се, че би дала всичко, само и само да ме изгониш, без да ми дадеш и частица от ранчото.

Пренебрежението му и това, че се съмняваше в почтеността ѝ, я вбесиха. Тя може и да беше дъщеря на Натаниъл Гросек, но не беше лъжкиня и измамница.

— Никога не бих престъпила думата си. Нито пък ще позволя ти да ме измамиш. Аз самата искам писмено споразумение не по-малко то теб.

ТРЕТА ГЛАВА

Бък преглътна гневния си отговор. Той никога досега не беше мамил никого. Щеше да получи това ранчо — нямаше да позволи на никого да застане на пътя му — но щеше да го постигне без измама. Честно и почтено.

Не очакваше да завари мястото в толкова окаяно състояние. Трябваше да приеме факта, че може да се окаже невъзможно да го спаси. Да вземе каквото е останало и да се надява да се справи по-добре следващия път. Но това нямаше да задоволи жаждата му за отмъщение. Той трябваше да има *точно това* ранчо. Трябваше да успее там, където Гросек се беше провалил.

Госпожа Гросек също го безпокоеше. Имаше някакъв проблем с нея. Хана казваше, че просто се чувства неудобно в компанията на мъже, но не беше само това. Тази жена примираше от страх само като го види.

А и самата Хана. Навремето беше влюбен в нея. Мечтаеше за нея, живееше с надеждата да може да я зърне поне за миг. Само една нейна усмивка би могла да го накара да забрави мизерното си съществуване за седмици, дори месеци. Но тя беше прекалено добра за роб като него и се погрижи той да не го забравя. А когато се изкушаваше все пак да забрави, белезите по гърба веднага му го напомняха.

Нито пък можеше да разбере нежеланието ѝ да отстъпи каквато и да е част от ранчото. Не си я представяше като съпруга на собственик на ранчо. Изненада се, че все още не се беше омъжила. Един брак би решил всичките ѝ проблеми.

Бък си каза, че е глупаво да си губи времето в напразни догадки. Не му трябваше да знае нищо за хората тук. Нито пък искаше те да научават нещо за него.

Излезе от стаята и затвори вратата. Щеше да си донесе нещата по-късно. Намери Зийк да се устройва в хамбара. Влажно и миришещо лошо след дъжда, тъмно и студено през зимата, това място го беше

карало да се чувства сам в този свят. Всяка нощ проклинаше баща си за това, че го бе продал и си представяше какво би му сторил, ако го откриеше. Мечтаеше и за Хана, за да направи нощите по-поносими и да потисне чувството за безмерна самота.

Джейк и Изабел го отърваха от всичко това. Той се беше опитал да ги приеме като свои родители, но не успя. Предполагаше, че идва момент, когато си твърде голям да се преструваш, че истинските ти родители не съществуват.

На Бък му се искаше да може да обича Джейк и Изабел, както ги обичаха по-малките момчета, но не можеше. Опитва се да приеме и останалите сираци като свои братя, а Дрю и Идън като свои сестри, но и в това се провали. Точно затова не можеше да спре да търси сестра си, въпреки че не беше успял да научи нищо за нея от шест години насам. Когато я откриеше, щеше да има свое *истинско* семейство.

Той потисна спомените и неосъществените си мечти. Сега имаше шанс да постигне нещо истинско и нямаше да позволи да му се изплъзне.

— Уреди ли всичко? — попита Зийк, когато Бък влезе в преустроеното за спане помещение.

— Няма да знам, докато не се поогледаме наоколо — отвърна Бък. — Чак след това ще запишем всичко с подробности в споразумението.

— Не им вярвам аз на тези писания — каза Зийк. — Точно те ме направиха роб.

— Джейк казва, че е време тексасците да се научат да използват закона в своя полза. Той казва, че твърде много фермери си мислят, че притежават земята си само защото са построили дом върху нея.

— Я, не ми цитирай Джейк. Наслушал съм се достатъчно, докато бяхме в „Броукън Съркъл“.

— Няма защо да отричаш нещо, само защото не ти харесва кой го е казал — каза Бък. — Тези невестулки от Утопия откраднаха земята на хората тук. Нямам никакво намерение това да се случи и с мен.

— Нищо не знам за закона — каза Зийк, — а и хич не искам да знам. Но знам доста за добитъка и ти казвам, че здравата ще загазим, ако не открием други крави, освен тези, дето видяхме на идване.

Бък също беше разтревожен от това.

— Оседлавай! Нищо няма да подпиша, докато не се уверя, че има с какво да работим.

— Тук е имало крави — каза Зийк на Бък. — Виждам изпражненията им. Но сега са изчезнали.

Бък също беше забелязал следите от много повече добитък от този, който вече бяха преброили през последните пет часа, откакто яздеха из ранчото. Ако все още живееше при Джейк, сигурно щеше да се възхити на сребърната лента на река Педърнейл, която прорязваше ниските хълмове или щеше да се полюбува на малкото еленче, което правеше първите си стъпки. Но сега всичко зависеше от него и той трябваше да предвиди проблемите и да открие решение, преди да е станало късно.

Новопоникналата пролетна трева бе почти скрита от дивите цветя, но се виждаше, че миналогодишната е била изпасана до корен. Пътеките, които добитъкът бе отъпкал през кактусите и мескита, за да стигне до водата, все още ясно личаха.

Тук е имало много добитък, но къде беше сега?

Зийк посочи към един ездач.

— Някой идва насам.

Бък все още не беше видял никой от фермерите в околността, но Джейк му беше казал, че няколко от тях, които не принадлежаха към Утопия, се бяха преместили в окръг Гилеспи — на запад от старото им ранчо. Бък искаше да опознае хората тук и нищо не пречеше да започне с този човек.

Той се спря на билото на хълма и зачака ездачът да се приближи.

— Аз съм Уолтър Евънс — каза мъжът, когато спря до тях. — Притежавам ранчото „Дабъл Ди“ на изток оттук.

Те се здрависаха.

— Аз съм Бък Хобсън — отвърна Бък. — Това е приятелят ми Зийк.

— От сутринта три пъти ви видях. Знаете, че сте на територията на ранчото на Гросек, нали?

— Аха.

— Мислите да го купите ли?

— Може би.

Евънс явно не се задоволи с уклончивия отговор на Бък.

— По-добре да си докарате собствено стадо. Тук май не е останал никакъв добитък.

— Какво имаш предвид? — попита Зийк подозрително.

— Не знам много за бизнеса на Натаниъл Гросек, но мисля, че имаше поне три хиляди глави добитък. Съмнявам се, че ще откриете дори и половината сега.

— Защо? — попита Бък.

— Ти откъде знаеш? — додаде Зийк.

Еванс ги изгледа изучаващо, без да отговори.

— Това, което казвате, е сериозно — каза Бък. — Няма ли да отговорите?

— Ако вие ми кажете защо се интересувате от това ранчо.

— А вие ще ми кажете ли? — попита на свой ред Бък.

Евънс кимна.

— Смятам да подпиша споразумение за половината ранчо — каза Бък — или поне смятах, преди да открия, че тук няма много крави и телета. Само млади кастрирани добичета, диви като антилопи.

— А приятелят ви?

— Работим заедно. А сега вие. Какви са вашите интереси?

— Искам да се убедя, че госпожа Гросек няма да бъде измамена дори и с малкото, което ѝ остана. Този banker в Утопия е много нетърпелив да продаде ранчото на каквато и да е цена. Видях момчето му да се навърта насам веднъж или дважд. Няма да се учудя, ако Хана приеме да се омъжи за него.

Бък не искаше Хана да се омъжва. Не искаше да си има работа и със съпруг, защото ако той решише да продаде имота, Бък щеше да изгуби шанса си да получи ранчото.

Но той осъзна, че не искаше Хана да се омъжва точно за Еймъс Мерик и това го безпокоеше. Нейният егоизъм би трябвало да го е излекувал от всякаква загриженост за нея. Запознал се беше с Еймъс в офиса на баща му — млад, наперен, суетен. Бък не би го препоръчал на никоя жена, камо ли пък на Хана.

— Баща ѝ не знаеше нищо за отглеждането на добитък и беше наел хора, обаче и те нищо не разбираха — каза Евънс. — За това добитъка се скиташе из цялата околност. Няколко добичета все още са из земите ми.

Бък усети как мускулите му се напрягат.

— Ако решите да останете, сте добре дошли — продължи Евънс.
— Ако искате, може да се присъедините към мен за пролетното събиране и преброяване на животните. Но от сега ви казвам, че няма да откриете нито крави, нито малките им на моя земя.

— Защо? — Бък май се досещаше, но искаше Евънс да потвърди подозренията му. Но Евънс очевидно нямаше такова намерение.

— Миналата зима беше доста сурова — каза Евънс. — Животните на Гросек може да са стигнали до Пекос до сега.

Бък си помисли, че няма да е необходимо да ги търси толкова далеч.

— Какво има на запад от тук?

— Пет или шест ранчо. Предполагам, че скоро ще се отправите натам. Винаги е полезно да опознаеш съседите си.

— Кога започвате преброяването?

— След около месец.

— По принцип заедно ли го правите?

— Понякога, ако подозираме, че доста са се смесили, изпращаме съобщение, че имаме нужда от помощ да се приберат заблудените.

— Ще имате ли нещо против, ако ние поискаме съдействие?

— И двамата сте добре дошли на преброяването, ако искате.

— А другите ще имат ли нещо против?

— Ще трябва да ги питате — каза Евънс. — Никога не си позволявам да говоря от името на други хора. Аз самият мога да си навлека достатъчно неприятности.

— Особено ако си женен — каза Бък.

— Вдовец съм и сам се грижа за дъщеря си — каза Евънс и лицето му леко помръкна. — Жена ми почина от холера преди няколко години.

— Съжалявам! — каза Бък.

— Не се тревожи за това. Но това място ще ти създаде доста тревоги. — Евънс дръпна юздите и подкара коня си.

— Какво, според теб, искаше да каже? — попита Зийк, когато Евънс си тръгна.

— Не знам — отвърна Бък. — Но мисля, че намекна, че един от съседите ни има нещо общо с изчезването на добитъка.

Бък нямаше желание да напуска стаята си. Каза си, че няма нищо необикновено в това да вечеря за първи път с Хана и майка ѝ. Помисли си, че след няколко дни съвместните им обеди и вечери ще са станали нещо толкова обичайно, че дори нямаше да забелязва кой още е на масата. И въпреки всичко не си вярваше. Никой мъж не би пренебрегнал Хана Гросек, дори и да имаше повод да я мрази.

Чувстваше се неспокоен. Смени ризата си. Винаги го правеше, преди да седне на масата на Изабел, но си беше обещал да не се съобразява с тази глупост, когато се сдобие със собствен дом. Обаче ето го отново с измито лице и чиста риза.

Вероятно беше напрегнат, защото още не бяха подписали споразумението. Не беше много обнадежден за това място, както когато за първи път прочете обявата, но все още беше твърдо решен да го има. Просто работата щеше да е повече. Важно беше това споразумение да бъде колкото се може повече в негова полза.

И тогава това щеше да е неговата стая в неговата къща, в собственото му ранчо.

Бък никога не бе имал собствена стая, но тази перспектива не му донесе очакваното удовлетворение. Дори мисълта, че Натаниъл Гросек бе построил тази стая специално за синовете си, не го изпълни със задоволство. Ако човек наистина можеше да се обърне в гроба, то Гросек със сигурност го правеше точно в този момент.

Той отвори вратата и излезе от стаята.

Влезе в голямата кухня, затоплена от огромната желязна печка, която заемаше единият ъгъл на стаята. Тапети на цветя и дъбова ламперия покриваха стените. Едната част на стаята беше заета от дълъг работен плот, а другата от масата за хранене. Зад печката, в спретната редица на стената, висяха тенджери и тигани, подредени по големина. Зад стъклената витрина на шкафа се виждаше декориран в синьо порцеланов сервиз. Виждаха се и редици от рафтове, пълни с дузини кутии, чувалчета и консерви храна. Снежnobели пердета покриваха прозорците, които гледаха към хамбара.

Миризмата на кафе се смесваше с аромата на топъл хляб и печено пиле. Масата бе постлана с бяла покривка и бе подредена с чаши и прибори за двама. Заприлича му толкова много на кухнята на Изабел, че почти изпита носталгия по нейния дом.

Хана и майка ѝ сновяха между печката и работната маса.

— Защо сте сложили масата само за двама? — каза той.

Хана се извърна от печката, а майка ѝ понесе една затворена тенекиена кутия към килера.

— Майка ми и аз ще ядем по-късно.

Бък не можеше да се съгласи с това.

— Ще вечеряме всички заедно.

— По-добре не.

Бък не знаеше защо Хана не иска да вечеря с него — вероятно мислеше, че е под достойнството ѝ да седне на една маса с такъв като него — но беше убеден, че госпожа Гросек е изплашена до смърт. Той много добре разбираше. През по-голямата част от живота си той също се бе страхувал. Страх от избухливостта на майка си, от пиянските пристъпи на баща си, от камшика и юмруците на господаря си. Той много добре познаваше това ужасно усещане да се чувстваш безпомощен и да не знаеш дали протегнатата ръка ще те нахрани или ще те удари. Нито пък беше забравил чувството на отчаяние, което съпътстваше страха. И се беше заклел никога да не причинява подобна болка на друго човешко същество. Нямаше намерение да престъпи клетвата си точно с госпожа Гросек.

Той отвори стъклената витрина.

— Какво правиш? — настоя да разбере Хана.

— Взимам чинии и за вас двете.

— Казах ти, мама и аз ще ядем после.

— Често ще ни се налага да говорим за ранчото. Вероятно няма да се виждаме по друго време, освен на вечеря.

Той намери каквото търсеше и подреди масата. Годиците в „Броукън Съркъл“ си казваха думата. Имаше достатъчно опит да се справи бързо с това.

— Време е за вечеря — каза той на госпожа Гросек.

Тя го гледаше откъм вратата на килера и местеше погледа си ту към него, ту към Хана. Не беше сигурен дали все още се страхува, или просто беше решила да запази дистанция. Нямаше му доверие. Също както и Хана.

— Сложих прибори и за вас.

Бък си отдъхна като видя, че тя не се сви от страх, но и не помръдна от мястото си. Зийк влезе в кухнята, но застана до вратата с поглед, вперен в тях.

— Хана, тъкмо щеше да вадиш хляба от печката! Изабел — жената, която осинови мен и Зийк — винаги казваше, че хлябът трябва да се яде, докато е горещ. Ще ми позволите ли да ви заведа до масата? — той протегна ръка, но госпожа Гросек не помръдна.

— Изабел е израснала в заможен дом в Савана. Тя казва, че всяка дама трябва да бъде придружавана до масата. Не мога да кажа, че съм джентълмен, но за мен ще бъде чест да ви придружа до масата.

Госпожа Гросек все още не помръдваше от мястото си.

— Вие сте господарката на къщата, госпожо. Изабел ще ми извие врата, ако разбере, че съм седнал на масата, преди да сте се настанила вие. Тя е много строга за тези неща. Честно казано, това понякога наистина вбесява Джейк, но тя винаги постига това, което иска.

Бък хвана госпожа Гросек за ръката. Беше толкова крехка и мека на пипане. Не можеше да разбере откъде имаше сили да върши толкова тежка работа. Той леко я дръпна. Госпожа Гросек му позволи да я изведе от килера. Бък я поведе към масата и я настани на стола ѝ. Зийк все още стоеше до вратата. Хана се отдели от печката, където досега стоеше като замръзнала.

— Сега ли ще искате кафето си, госпожо, или по-късно? — обърна се Бък към госпожа Гросек.

— Сега — тя говореше толкова тихо, че Бък едва я чу.

— Аз ще го донеса, веднага щом сервирам останалата храна — каза Хана, докато слагаше панера с хляб на масата.

— Аз ще го донеса — каза Бък. Той взе кафеника от печката, донесе го на масата и наля кафе в чашата на госпожа Гросек. — Искате ли още нещо към кафето?

— Тя го обича с две бучки захар — обади се Хана, докато слагаше чиния, пълна с печено пиле пред Зийк.

— Попитах майка ти — каза Бък. — Тя сама може да ми отговори.

— Две бучки — каза госпожа Гросек и гласът ѝ прозвуча по-високо.

Бък пусна две бучки захар в чашата ѝ.

— Опитайте дали е добре?

Госпожа Гросек взе лъжичката, разбърка кафето и отпи.

— Добре е — кимна му.

— Чудесно — той се обърна към Хана. — С какво още да помогна?

Тя го погледна невярващо, мислейки, че се шегува с нея.

— Джейк осинови единадесет сираци като мен — обясни Бък. — Изабел каза, че няма нищо против да готви, но останалото беше наша грижа. Научихме се да слагаме масата, да сервираме храната, да почистваме след това и да мием чиниите.

— Ами, тогава донеси граха! — каза Хана. — Хвани го с една кърпа да не се изгориш! Тенджерата е гореща.

Тя сложи в средата една купа с ябълков сос и погледна към Зийк, който си стоеше кротко на масата и не предлагаше да ѝ помогне.

— Ами той?

— Той помагаше на Изабел, но на теб няма да помогне.

— Защо?

— Вашият съсед Рупърт Рейсън го е пребивал и държал окован с вериги в плевнята си. Трябваше да разрежа веригата с трион, за да го измъкна. Можеш да разчитааш на него, ако си в опасност, но не очаквай да се държи добре с теб.

И двете жени пребледняха. Бък не разбра дали заради споменаването на името на Рупърт, или факта, че е оковавал с вериги Зийк в плевнята си. Ако питаха него и едното, и другото бяха напълно достатъчни.

— Нещо друго?

Хана се стресна, като чу гласа му.

— Не, вече можем да започнем да се храним.

Докато се хранеха, на масата цареше неловко мълчание. Зийк се обаждаше само ако искаше да му подадат нещо. Госпожа Гросек не продума и дума. Хана се ограничаваше само до разговор, засягащ сервирането на храната.

Бък беше забол нос в чинията си. Колкото по-малко гледаше към Хана, толкова по-добре.

Той беше двадесет и три годишен мъж, който нямаше голям опит с жените. Но дори и да беше недорасло момче в пубертета, пак щеше да е наясно, че Хана е много красива жена и щеше да се чувства привлечен от нея. А той не искаше да изпитва нищо към нея. Искаше само ранчото ѝ. Щеше да му е по-лесно, ако се концентрира върху омразата, която изпитваше към баща ѝ.

Никак не му беше лесно да го направи, когато тя седеше точно до него и дори само леко да завърти глава, можеше да я види. Много бързо разбра, че да не харесваш и да не вярваш на една жена е едно, но да си безразличен към прелестите ѝ, е съвсем различно.

Осъзна също, че досега не бе вечерял с красиво момиче или поне не толкова красиво момиче. Цялата упоритост в характера на Хана избледняваше в сенките, които хвърляше газената лампа. Нежността и мекотата, които излъчваше, го безпокояха.

В гласа ѝ липсваше авторитетът, който Изабел внушаваше или пък младежката жизнерадост на Дрю. Тя имаше нисък тембър, който звучеше като мъркане, докато позабравения немски акцент се бореше с упоритите американски гласни. Това беше най-екзотичният звук, който някога бе чувал и нямаше нищо общо с тексаския привлечен говор.

Изглеждаше крехка, невинна и прекрасна. Не носеше грим, нито пък червеше устните си. Кожата ѝ беше мека. Представяше си каква би била при допир.

Бък се отърси от мислите си с тиха ругатня. Държеше се точно както когато беше роб на баща ѝ. Но сега всичко беше различно. Не трябваше да забравя за какво беше дошъл тук.

Зийк се нахрани и бутна стола си назад.

— Ще се погрижа за конете. — Той стана и излезе от стаята.

— И ти ли ще отидеш при конете? — попита Хана, определено ядосана от грубото отношение на Зийк.

— Не, трябва да ти разкажа какво открих днес. А после трябва да обсъдим писменото споразумение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хана беше нервна. Цял следобед се беше притеснявала какви точно претенции ще има Бък. Начинът, по който се бе държал с майка ѝ, я изненада толкова много, че почти бе забравила за тревогите си. Когато той тръгна към килера, тя се приготви да се втурне между него и майка си и да я предпази от неговата жестокост. Но той се държа толкова мило и внимателно, като истински джентълмен.

Хана не познаваше тази Изабел, но не можеше да не изпита уважение към всяка жена, която може да накара един мъж да слага масата, да ѝ държи стола, докато сяда и да остане прав, докато дамите се настанят. Никой от мъжете не би си го и помислил или направил, дори и да му се налагаше. Щяха да са доволни, да бъдат оставени сами на масата, докато жените им сервираха, а те обсъждаха теми, твърде сложни според тях за женския ум.

Но Бък, който я гледаше сега, нямаше нищо общо с мъжа, който се държа толкова галантно с майка ѝ. Беше същият мъж, който пристигна тази сутрин и поиска половината от ранчото ѝ.

— И какво откри? — попита тя.

Страхуваше се от това, което щеше да ѝ каже, но трябваше да знае.

— По-добре седни.

— Мога да те слушам, докато разчиствам. Не мога да оставя масата така.

А и щеше да ѝ е по-лесно, ако не ѝ се налагаше да го гледа в очите. Баща ѝ беше този, който го беше пребивал, но сега цялата му омраза беше насочена към нея.

— Добре. Първо, господин Мерик беше прав за оборудването. В обора няма нищо. Нито седла, нито юзди, нито сбруи. Това, което имаш, е едно помещение за работниците и вътре два от най-ужасните дюшека, които съм виждал.

— Татко казваше, че няма смисъл да хаби пари за дюшеци за хора, които са свикнали да спят под открито небе.

— Няма нужда да ми казваш какво мислеше баща ти за хората, които работеха за него.

Тя потрепери, като се сети как се беше държал баща ѝ с Бък, но и се ядоса, защото той не спираше да ѝ го припомня непрекъснато.

— Продължавай! — тя продължи да разтребва масата, докато майка ѝ почистваше чиниите от храната и ги слагаше в горещата вода.

— Оборът е в добро състояние, но нямаш фургон. Нямаш дори талига. Е, това едва ли е от значение, след като нямаш нито кон, нито пък хамут, та да я ползваш.

Защо ли работниците биха откраднали фургона, талигата или амуниците? Вероятно като един вид отмъщение за отношението на баща ѝ към тях.

— Нямаш ездитни коне, но вероятно може да има някакви, които са пуснати на свобода. Зийк и аз видяхме няколко, докато яздехме насам, но не можахме да ги приближим достатъчно, за да видим клеймото.

— Имахме повече от дузина коне, — каза госпожа Гросек. — Чух съпругът ми да го казва на един от хората си.

И Хана и Бък изненадано вдигнаха глава към нея.

— Е, вече не са тук, — каза Бък. — Огражденията за конете и кочините се нуждаят от поправка, но оградите около градината и курника са в чудесно състояние.

— Мама и аз ги проверяваме всеки ден, — каза Хана.

Бък не реагира. Вероятно не ѝ повярва. Или по-скоро не вярваше, че жени могат да поправят огради.

— Най-лошата новина е за кравите, — продължи Бък. — Съседът ти каза, че баща ти е имал около три хиляди глави. Така ли е наистина?

— Предполагам.

Срамуваше се да си признае, че баща ѝ никога не бе ѝ казвал. Той не смяташе, че това е нещо, което една жена трябва да знае.

— Евънс каза, че едва ли ще открия и половината, и е прав. Още по-лошо е, че не видях много крави или малките им. А би трябвало да има поне седемстотин крави. Аз не видях и седемдесет, които да са в състояние да родят малки.

Хана се опита да потуши страха, който я завладяваше. Дори и да успееше да изплати дълговете, нямаше да остане нищо. От какво щяха

да живеят с майка ѝ? Виждаше как шансът ѝ да бъде свободна, ѝ се изплъзва.

Изведнъж се сети за още нещо. Как би могла да знае дали Бък казва истината? Вероятно самият той планираше да открадне добитъка, за който казваше, че е изчезнал, да го продаде и накрая да прибере парите за себе си. След това щеше да успее да купи ранчото, което тя щеше да бъде принудена да продаде.

Идеален план. Почти всеки мъж би се опитал да го осъществи и да надхитри две беззащитни жени. И тогава се сети как се бе отнесъл към майка ѝ. Това не беше поведението на един крадец и лъжец.

— Какво мислиш, че е станало? — попита я Бък.

Хана се обърна с лице към него.

— Татко никога не е говорил с мен за ранчото. Ти имаш ли някакво обяснение?

Беше убедена, че има. Имаше вид на човек, който трябваше да направи сериозен избор и явно претегляше възможностите.

— Работниците ви вероятно са взели няколко от добичетата. Голяма част, вероятно, са се пръснали през зимата. Но това не обяснява липсата на кравите и малките им. Мисля, че някой ги краде.

— Но кой?

— Не знам.

— И какво ще направиш?

— Ще ги върна обратно, разбира се.

— Как?

— По възможност с хитрост. Но, ако се наложи — с оръжие.

Не можеше да повярва, че говори сериозно. Хората от Утопия заклеймяваха употребата на оръжие. Но не и когато ставаше въпрос за лов.

— Познаваш ли Уолтър Евънс? — попита я Бък.

— Ами, дойде да пие кафе веднъж, но това толкова вбеси татко, че повече не се появи.

Хана забеляза, че майка ѝ се скова. Не се изненада. Тогава баща ѝ я удари, и с дни не спря да ѝ крещи и натяква, че е *забавлявала разни мъже*.

— Той би ли откраднал добитъка?

— Не мисля. Ти как смяташ, мамо?

Сара Гросек поклати глава, без да се обръща.

— Ами съседите ти на запад?

— Готвачът на Лиймън Джилет купува яйца и масло от нас. Другите не ги познавам.

— Той би ли откраднал от вас?

— Не. Той се опитва да ме накара да се омъжа за него, още откакто татко умря.

— Но това може да обясни защо го прави. Опитва се да те принуди да се предадеш.

На Хана не ѝ се вярваше, но Бък изглеждаше ядосан и някак убеден в това. Вероятно е очаквал да получи повече от това партньорство. Само за секунда тя се запита дали не се опитва да получи и нея. Ако се оженят, той ще получи цялото ранчо. Не, прекалено много я мразеше. Тя не очакваше това да я разстрои, но беше така. Никой досега не я беше мразил. Дори и баща ѝ. Това усещане не ѝ хареса.

А тя би могла да го хареса, ако ѝ дадеше шанс. Баща ѝ не ѝ позволяваше да ходи на гости или да има приятели. Работниците също се бяха държали настрана. Ако не броеше майка си, Хана винаги е била сама.

Колко хубаво би било да има с кого да си поговори за нещата, които я безпокояха, да има някого, на когото да се довери. Толкова много неща искаше да узнае, да каже, да научи... Чудеше се дали другите хора изпитваха същото като нея, таяха същите надежди и имаха същите съмнения. Майка ѝ винаги е била чудесен събеседник, но на Хана ѝ се искаше да си има приятел на нейната възраст.

Съмняваше се, че Бък някога ще ѝ бъде приятел. Той я мразеше и искаше ранчото ѝ. А може и да беше планирал да открадне добитъка ѝ. Това едва ли щеше да ги превърне в приятели.

— По-добре да се залавяме с това споразумение. Сигурен ли си, че още го искаш? — попита тя Бък.

— Да поделяш отговорността по имота не е същото, като да наемеш работници — каза той. — Искам да знам точно къде ми е мястото в това партньорство. Очаквам същото и от теб.

— И аз мисля така.

Тя избърса ръцете си, отвори едно чекмедже и извади лист и писалка. Сложи ги на масата и попита:

— Ти ли ще пишеш или аз?

— Ти — той побутна хартията към нея. — Трябва да изброим всичко, което ще делим като собственост. Това включва къщата, всички постройки и огражденията за конете, всички крави, на които има клеймото на баща ти „Тъмблинг Ти“, и всички коне, които открием. А също и земята, която се води на името на баща ти. А, включи също и земята на името на Джейк Максуел.

Тя се зачуди дали той може да чете и пише. Доста мъже не можеха. Иначе се държеше доста делово.

— Какво общо има Зийк с всичко това?

— Що се отнася до това споразумение, Зийк е моя грижа.

Добре. Споразумение само с един мъж си беше по-добре, отколкото да се съобразява и с двамата.

Тя писа известно време в пълна тишина и после Бък се обади отново:

— Ако не успеем да платим дълга и се наложи да продадеш ранчото, ще си разделим парите. Ако обаче успеем да се издължим, искам да получа правото да откупя и твоята половина.

Хана така се стресна, че мастилото се разплиска по листа.

— Искаш да купиш ранчото?

— Един от нас ще трябва да го направи рано или късно.

Хана беше толкова притеснена, че дори не си призна, че не беше мислила по-далеч от това да си плати дълговете. Нито пък се беше замисляла как ще реагира обществото на факта, че Бък живее у тях.

— И аз искам да имам право на същото — каза Хана.

Бък изглеждаше изненадан.

— Защо?

— Това е моят дом.

— Няма да се оправиш сама с всичко.

— Това не е твоя грижа.

— Добре, но ще настоявам да платиш в брой.

— Ще искам и ти да спазиш това условие.

— Можеш ли да напишеш тази дума?

Въпросът му я изненада. После я ядоса.

— Кое те кара да мислиш, че съм глупава?

— Не съм казал това. Много от фермерите не учат жените си да четат и пишат.

Но тя имаше късмет. Майка ѝ я бе научила.

— Аз мога. И мога да напиша „условие“. А ти можеш ли?

Той направо я шокира, като се ухили насреща ѝ.

— Не, но мога да чета и пиша. Изабел се погрижи всички да се научим.

Искаше да се запознае с тази Изабел. Досега не беше срещала жена, която може да накара един мъж да направи нещо, особено ако е против волята му.

— Конете ни и амунициите им не са част от това споразумение, — каза Бък. — Всичко, с което дойдохме аз и Зийк, си е наше.

Хана реши, че така е честно и го записа.

— Освен това ще задържим и всички крави или коне, които намерим и които не носят клеймото на „Тъмблинг Ти“.

На Хана ѝ се стори, че има някаква уловка:

— Какво имаш предвид?

— Наоколо има много диви коне. Също и крави. Ако ги хванем и дамгосаме с наше клеймо, ще принадлежат на Зийк и мен.

— Така ли смяташ да откупиш моята половина?

— И това е вариант.

— Как мога да бъда сигурна, че няма да прекарваш цялото си време в търсене на диви коне или крави?

— Защото, ако го направя, няма да можем да си платим дълга и тогава няма да има какво да купувам.

— Освен ако не си решил да го откупиш от банката.

— Да, бих могъл.

Би могъл да дамгоса добитъка и да го държи някъде. Щом не носеха клеймото на ранчото, нямаше да ѝ принадлежат, дори и да бяха от нейните животни.

— Добре, но и аз имам условие.

— Какво?

— Майка и аз ще се грижим за градината, пилетата и млекодайните крави. Ще продаваме това, което не ни трябва, но парите остават за нас.

— Няма да продадете всичко и да ни оставите със Зийк без храна, нали?

— А вие няма да дамгосате телетата ми със собственото си клеймо, нали?

— Ти нямаш телета.

— Когато имам?

— Мислиш, че ще те измамня ли?

— А ти мислиш ли, че *аз* ще те *измамня*?

Не му харесваше да хвърлят собствените му думи в лицето му, но това накара намръщаното му изражение леко да се промени. Вече не изглеждаше толкова навъсен. Дори изглеждаше замислен.

— Не знам.

— Аз също не те познавам.

— Имам и още едно условие! — добави Хана. — Сигурно няма да ти хареса. Няма да получиш половината от ранчото, преди да са изтекли шест месеца и то само, ако успееш да го спасиш. В противен случай ще си върнеш земята, която спомена, и аз ще платя на теб и Зийк по 200 долара за свършената работа.

— Не.

— Няма да отстъпя от това. Съгласна ли си, мамо?

Госпожа Гросек размисли за момент и после кимна с глава.

Бък впери поглед в Хана за един дълъг напрегнат миг. Изглеждаше още по-вбесен, по-решителен и опасен, отколкото когато пристигна. Тя искаше да извърне поглед, но се насили да не го прави.

— Добре! — каза той.

Хана с мъка прикри облекчението си. Знаеше си, че ще се предаде, ако той не отстъпи.

— Нещо друго, което искаш да впиша в споразумението?

— Вие ще трябва да ни приготвяте по две яденета на ден и да перете дрехите ни.

Хана не разбра защо това толкова я ядоса. Тя вече мълчаливо се беше съгласила. Мъжете не можеха да готвят или да перат. Но да го напишат в споразумението — това вече беше друго.

— Звучи все едно ще сме ваши роби.

Промяната в него беше незабавна и я изплаши. Той удари с юмрук масата толкова силно, че почти събори лампата. Майка й тихичко изписка. Хана ахна от изненада.

— Ти изобщо не знаеш какво е да си роб.

Изражението му издаваше яростта му, а в очите му гореше див пламък. Тихият му глас само правеше думите да звучат още по-зловещо.

— Теб не са те заключвали в обора, не са те хранили с помия, която не става дори и за животните, не са те карали да работиш, докато припаднеш от умора и не са те били, докато вече не можеш да стоиш на краката си.

Яростта му — не, омразата му — я накара да се отдръпне назад.

— Попитай Зийк какво е да те окоават за стената на конюшната всяка нощ. Питай Пери Холстед какво е да те пребият до смърт, само защото не можеш да работиш до изнемога. Не знаеш, че Рупърт Рейсън го уби, нали? И не ми вярваш? Искаш ли доказателство? Мога да ти покажа къде е погребан. Рейсън ме проследи по целия път до Ню Мексико, за да ме убие и да не мога да кажа на никого. И знаеш ли кое е най-странното?

Усмивката на Бък беше всичко друго, но не и искрена.

— Рейсън беше убит от хората, които беше наел да откраднат стадото ни. Кражба, която имаше за цел да прикрие убийството ми.

Шокът парализира Хана. Дори и тихия хленч на майка ѝ не можа да я извади от вцепенението ѝ. Тя знаеше, че Рейсън е мъртъв. Беше дошло писмо от командира на форта в Санта Фе, че случаен ездач е открил тялото му и го е погребал.

Но не знаеше нищо за останалото. Дали наистина Рейсън беше последвал Бък в Ню Мексико, за да го убие? Не познаваше Пери Холстед. Не знаеше, че Рейсън го е пребил до смърт. Беше ѝ трудно да приеме, че толкова много зло може да съществува около нея, без тя да подозира за това. Но тя помнеше как баща ѝ се беше отнесъл с Бък. Щом той го беше направил, защо и останалите да не са способни на дори още по-зли дела?

— Мама и аз ще ви перем и ще ви готвим — каза тя, когато успя да върне гласа си. — Просто, като искаш да го впиша в споразумението, изглежда все едно ни наказваш.

Но Бък не я слушаше. Той беше вперил поглед в майка ѝ. Хана беше толкова разстроена, че не забеляза майка си, която изглеждаше замаяна и беше бледа като платно. Бък стана и взе полуизмитата чиния от ръцете ѝ.

— Съжалявам, че си изпуснах нервите, госпожо Гросек! — каза той. — Повече няма да се повтори.

Той я поведе от мивката към един от столовете до масата.

— Да ви донеса ли нещо?

— Може би едно кафе ще ѝ дойде добре — каза Хана. — Винаги пие чаша кафе, след като приключим в кухнята.

Хана се надигна, но Бък я изпревари. Дори помнеше за двете бучки захар. Не спря да я обсипва с внимание, докато цвета не се върна по бузите ѝ.

— Забрави за готвенето и прането — каза ѝ той.

— Не! — отвърна Хана. — Така е редно. Ще запиша също, че ти си длъжен да се погрижиш за постройките и трябва да поправяш огражденията и оградите.

— Нали вие се грижите за оградите.

— Ами, с това готвене и пране няма да ни остане време.

Той кимна.

— Нещо друго?

— Не.

Тя спря да пише и се подписа.

— Трябват ни два екземпляра — обади се Бък.

— Защо?

— За да имаме и двамата по един.

— Страх те е, че ще унищожа това ли?

— Ако всеки от нас има копие и двамата ще бъдем спокойни.

Щом не искаш ти, аз ще го препиша.

— Не, няма проблем.

Тя преписа документа още веднъж и го подписа. След това побутна и двата листа към него и му връчи писалката. Той ги плъзна към майка ѝ.

— И вие трябва да се подпишете, госпожо Гросек.

Майката на Хана го погледна все едно я е накарал да улови с ласо младо теле.

— Мама никога не е подписвала нищо през живота си — каза Хана.

— Но за теб не беше проблем?

— Нямам намерение да завися от мъж за каквото и да било! — обяви Хана. — Възнамерявам да управлявам това ранчо сама.

Нямаше намерение да разкрива картите си толкова скоро, но пък от друга страна защо Бък да не знае какво е намислила. Той ѝ беше казал, че иска ранчото ѝ. Тя пък му казваше, че няма намерение да му го даде.

Изражението на Бък беше неразгадаемо.

— Защо толкова много ненавиждаш идеята да се омъжиш? Това би решило всичките ти проблеми.

— Знаеш как се държеше баща ми с майка ми и с мен. Смяташ ли, че бих се омъжила след всичко това?

— Не всички мъже са като баща ти.

— Тези, които познавам, са.

— Зийк и аз не сме такива. И Джейк не е. Нито пък някой от останалите сираци.

— Мислех, че е осиновил всички ви.

— Така е.

— Тогава той ти е баща, а те са ти братя. Защо не ги наричаш така?

Усети, че е пристъпила в забранена територия, въпреки че той изглеждаше по-скоро притеснен, отколкото ядосан.

— Нямам братя. Имам само една сестра, която не мога да открия.

Хана се подразни, че той не приема тези хора като свое семейство. Тя би дала всичко да има семейство, дори и ако това значеше да я осиновят.

— Подпиши споразумението, мамо. Господин Хобсън сигурно ще иска да обсъди нещата отново с *брат си* Зийк, преди да си легне.

Гневът на Бък пламна отново, но Хана го изгледа смело, преди да се обърне към майка си.

Неподписаното споразумение все още лежеше пред госпожа Гросек.

— Първо вие трябва да го подпишете — каза Бък и свали поглед от Хана. — Съпругът ви не е оставил никакво завещание. Нищо няма да е законно, ако и двете не се подпишете.

Майка ѝ още изглеждаше така все едно не вярваше, че ѝ е разрешено да се подпише, но Бък определено бе в състояние да я накара да направи неща, които никой друг не би могъл. Имаше нещо в него, което я караше да повярва в неговата искреност. Хана би желала част от тази искреност да бъде и за нея. Беше толкова уморена от целия този гняв.

Майка ѝ подписа и двата екземпляра, старателно и бавно изписа името си с красив калиграфски почерк. Самата тя бе научила Хана да пише по същия начин.

Бък подписа първия екземпляр и го върна обратно на госпожа Гросек.

— Нека дъщеря ви прибере това някъде на сигурно място.

Той подписа и собственото си копие, сгъна го и го прибра в джоба си.

— Зийк и аз ще закусим в пет. Искам да сме на седлата преди изгрев.

Хана отвори уста да му каже, че не става толкова рано, но после се отказа. Ако ще управлява сама ранчото, трябваше да се научи да работи толкова упорито колкото и Бък. Щом това значеше закуска в пет, значи щеше да е готова в пет.

— А вечерята кога да е готова?

— Няма да се върнем преди мръзнало.

След като Бък излезе, стаята ѝ се стори странно празна.

Откакто се помнеше, Хана се радваше на отсъствието на баща си, защото това значеше спасение от напрежението и страха. Мускулите ѝ се отпускаха и бдителността ѝ намаляваше. Мислите ѝ започваха да препускат необезпокоявани и сетивата ѝ започваха да се освобождават от вцепенияващия страх.

Отсъствието на Бък не ѝ донесе познатото облекчение. Част от напрежението наистина си отиде, но заедно с това тя усети и липсата на нещо жизнено необходимо. Как можеше да мисли така за мъж, на когото дори не вярваше? Това я обърка. Почувства се ограбена от отсъствието му, а това едновременно я изплаши и развълнува.

Въпреки съмненията ѝ в неговата почтеност, тя не се страхуваше от Бък. Той искаше ранчото ѝ, но не заплашваше самата нея. Поне не и физически. Виж, душевното ѝ спокойствие беше нещо друго.

— Този мъж може да донесе доста неприятности, ако реши.

Мислите на Хана се разпиляха. Когато се обърна, майка ѝ вече се беше върнала до мивката и бе започнала да мие чиниите. Гърбът ѝ беше скован, но очите ѝ бяха необичайно живи.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъже като него могат да накарат момичетата да правят неща, за които после да съжаляват.

Хана не можеше да повярва на ушите си. Майка ѝ никога не беше говорила за мъжете по този начин. Всъщност, тя изобщо не беше говорила за мъже досега.

— Хайде да зарежем това място и да се преместим в Утопия — каза Сара Гросек. — Трябва ти съпруг.

— Но аз не искам съпруг.

— Не може да няма някой приятен млад мъж там някъде. Можем да отидем в Борн или Ню Браунфелс.

— Мъжете мислят, че жените могат само да им раждат синове и да се грижат за тях. Ако се провалим в което и да е от двете, ни бият.

— Бък не е такъв.

— Не му вярвам.

Сара вдигна глава.

— Мислиш, че иска да ни измами?

— Не знам. Държи се много мило с теб, но мен ме гледа все едно иска да ме удуши. Пък и много ясно каза, че иска ранчото. Мисля, че няма да позволи нищо да застане на пътя му. Ако се наложи да ни измами, мисля, че няма да се поколебае да го направи.

Сара отново ѝ обърна гръб и изми още две чинии, без да продума.

— Той е гневен. Иска да си го върне на Натаниъл чрез нас — каза най-накрая тя. — Но няма да ни измами или да открадне от нас.

— Може би си права, мамо, но не можем да разчитаме на това. Трябва да изкараме достатъчно пари, за да можем да откупим неговата половина от ранчото.

— За какво ти е това място? Мислех, че го мразиш.

— Това е домът ни.

— И тук никой мъж не би могъл да те притеснява.

— И това също.

— Не бива да се затваряш така в себе си. Не всички мъже са като баща ти.

— А ти познаваш ли такива, които не са като него?

— Познавах навремето. Преди да ме принудят да се омъжа за Натаниъл.

Хана винаги се беше чудила какви са тези родители, които ще принудят дъщеря си да се омъжи за човек, когото не понася. Сега се замисли дали майка ѝ не е била влюбена в някой друг преди това.

— Жените трябва да се омъжат — казваше майка ѝ. — Трябва им съпруг, който да се грижи за тях и деца, за които да се грижат. Иначе не са щастливи.

— Много съм си добре така — каза Хана. — Не казвам, че не искам деца, но това не е достатъчна причина да търпя и мъж наоколо.

— Е, сега трябва да търпим цели двама — припомни ѝ майка ѝ.

— Само през следващите шест месеца.

— И какво като откупиш неговата половина? Ти не знаеш как да управляваш това ранчо.

— Но ще се науча! — каза Хана.

Решителността ѝ се подхранваше от подписаното споразумение, което лежеше в джоба ѝ.

— След като изтекат тези шест месеца, възнамерявам да знам всичко за отглеждането на кравите, което знае и Бък Хобсън.

ПЕТА ГЛАВА

Въпреки че ранчо „Рафтър Ди“ беше най-голямото покрай река Педърнейл, голямата двуетажна каменна къща изненада Бък. Прясно боядисана, кокетна и очевидно поддържана по-добре и от къщите в Утопия, тя създаваше впечатление, че това е домът на заможен човек.

— Пак ти повтарям, че не трябваше да идваме тук! — каза Зийк. — Ако той краде кравите ни, няма да постигнеш нищо, освен, че вече ще е нащрек и ще внимава за нас.

— Това, че видяхме няколко от нашите крави на път за насам, не означава, че той ги краде — отвърна Бък.

— Тук забелязахме четири-пет пъти повече откъдето и да е другаде — настоя Зийк. — Очевидно е, че ги краде.

— Не можем да бъдем сигурни. Добитъкът непрекъснато скита из околността. Още по-лошо е през зимата. Това е най-близкото ранчо. Нормално е да са стигнали най-напред дотук.

— Според мен, да си взимаме кравите, пък после ще се обясняваме.

— Джейк казва, че е най-добре да се действа прямо и право в целта, вместо да се увърта. Това спестява много неприятности.

— Защо непрекъснато цитираш Джейк?

— А кого да ти цитирам? Баща си или може би стария Гросек?

— Това не е много мъдър съвет. Най-много да те застрелят.

— Ще видим.

— Аз няма да се показвам — продължи Зийк. — Никой няма да ти се довери, ако се появиш заедно с чернокож.

Бък се опита да разубеди Зийк, но както обикновено без успех.

Самият той не вярваше, че добитъкът се е озовал тук случайно, защото видяха само крави с малките им. Ако беше случайно, щяха да видят също и едногодишни бичета както и две до четири годишни говеда по пътя.

Бък веднага разбра, че мъжът, когото беше видял да напуска ранчото на Хана първия ден, когато пристигна, е бил готвачът.

— Аз съм Бък Хобсън. Господарят ти тук ли е?

— Ей там, при огражденията — каза готвачът и изчезна в къщата.

Лиймън Джилет наблюдаваше как един от каубоите му обяздваше кон. Външният му вид леко изненада Бък. Беше слаб, спретнат и имаше бебешко лице. Носеше бяла риза и вратовръзка под обикновената си черна жилетка. Тежкият златен ланец и двата пръстена му придаваха вид на конте. Във всеки случай, нищо в него не издаваше, че той би могъл да е крадец на добитък.

Освен очите. Погледът му беше твърд като стомана.

Предварително решил да се държи дружелюбно, Бък слезе от коня.

— Здравейте! — поздрави той. — Аз съм Бък Хобсън. Работя в ранчо „Тъмблинг Ти“.

— Тогава определено сте объркали пътя.

Бък не беше очаквал топъл прием, но това, определено, беше доста грубо отношение.

— Реших да намина да ви се представя — продължи той, опитвайки се да запази приятелския тон.

— И?

Този човек беше повече от груб. Беше направо враждебно настроен.

— Смятам, че е хубаво човек да познава съседите си.

Джилет само за миг отклони поглед от коня и ездача в ограждението. Конят вече бе приел юздата. Сега идваше ред на седлото.

— Според мен е чиста загуба на време.

Определено опитът да се държи дружелюбно също беше загуба на време.

— Открих няколко от нашите крави във вашите земи — каза Бък.

Джилет рязко извърна поглед към Бък. Явно думите бяха привлекли вниманието му.

— Какво казахте?

Очите му напомняха на Бък на гърмяща змия, готова да нападне всеки момент.

— Тази зима никой не се е грижил за добитъка в „Тъмблинг Ти“. Предполагам, че животните са се пръснали из целия окръг.

— Тук няма ваши животни.

— Но аз ги видях.

Сега вече Джилет изглеждаше, очевидно, ядосан.

— Възнамерявам да помоля останалите собственици на ранчо да направим събирането и преброяването заедно — каза Бък. — Надявам се да се присъедините и вие.

— И защо да го правя? Моят добитък не се е разпръснал.

— Може би, но колкото повече работници, толкова по-бързо и лесно ще приключим с това.

— Никой не се занимава с животните в Рафтър Ди, освен собствените ми каубои.

— Нямам нищо против това — отвърна Бък, самият той вече леко ядосан. — Просто ще отделим нашите животни, които са влезли в земите ви.

— Казвам ви, тук няма такива.

— Аз пък казвам, че има.

Бък не разбираше защо този мъж непрекъснато отричаше, след като това много лесно можеше да се установи.

— Ще говоря с хората си, като се върнат — каза Джилет. — Те може и да знаят за какво говорите.

— Да може. — Бък имаше чувството, че се движи по много тънък лед. Едно погрешно движение и...

— Ще започнем да дамгосваме едва следващия месец — продължи Джилет, наблюдавайки много внимателно Бък. — Искам да изчакам, докато всички крави се отелят.

— Ще ни уведомите ли, когато започнете?

Джилет все още се взираше преценяващо в него.

— Да, ще пратя един от хората си да ви каже.

— Може да изпратите готвача си. Той и без туй идва да купува яйца и масло от нас.

— Да, добра идея — неочаквано Лиймън Джилет се усмихна широко. — Тези жени Гросек се оказаха голяма работа. От известно време се опитвам да придумам по-младата да се омъжи за мен. Дори й предложих да купя ранчото им.

Гневът, който го завладя, свари Бък неподготвен. Въпреки контешкия си вид, Джилет беше крадец и най-вероятно изпечен мошеник. Бък веднага реши да охлади интереса му към Хана.

— Малко сте закъснял. Вчера госпожа Гросек ми продаде своята половина от ранчото.

Усмивката на Джилет замръзна на лицето му.

— Мислех, че сте само работник там.

— Разбрали сте погрешно. Бъркате и за Хана. Ще съм ви задължен, ако внимавате повече какво говорите. Не ми харесва хората да остават с погрешно впечатление.

Погледът на Джилет стана по-смразяващ от всякога.

— А ако не ме интересува с какво впечатление остават хората?

— Ще трябва да се погрижа да ви заинтересува.

Джилет впи поглед в очите на Бък. Решително, преценяващо.

— Май си лапнал голяма лъжица за твоята уста?

Бък се усмихна широко.

— А, не бих казал, даже си мисля, че не е достатъчна. — Той яхна коня си. — Ще очаквам вест от вас след около месец.

Лиймън Джилет не отговори. Просто стоеше там, наблюдавайки го с пронизващ втренчен поглед.

— Мислиш ли, че ще ни каже, като започне събирането на говедата? — попита Зийк, когато Бък му разказа какво е станало.

— Не, но той знае, че ще науча, веднага щом започне.

Известно време яздеха мълчаливо.

— Знаеш, че ще те нападне, ако само прекрачиш границите на имота му — обади се накрая Зийк.

— Знам.

— И какво ще направиш?

— Няма да спра. Ще продължа.

Зийк се ухили.

— Сега вече звучиш като Джейк. Просиш си да те застрелят.

— Никой не е застрелял Джейк.

— Този кучи син е такъв късметлия. Но ти и аз никога не сме имали късмет.

— Напротив, късмета ни се усмихна, когато Изабел ме откри и Джейк те скри от Рупърт Рейсън.

Това, че Зийк не отговори, изобщо не изненада Бък. Той мразеше да му напомнят, че е задължен някому за каквото и да било.

Продължиха да яздят. Бък разказваше за плановете си за ранчото, а Зийк му казваше колко нереални са. От време на време Бък хвърляше

поглед през рамо. Нямахте да се учуди, ако Джилет бе изпратил някого подире му, за да е сигурен, че ще напусне ранчото му, но никой не ги следваше.

— Това пушек ли е? — попита Зийк, сочейки към тънката сивкава струя, която се извиваше в далечината над дърветата.

— Така изглежда. За какво ли му е на някого да пали огън по това време на деня?

— Да не мислиш, че някой се е заел да дамгосва откраднатия добитък?

— Ще ида да проверя.

— Ще те прикривам.

Обаче докато Бък стигне до мястото, където Зийк бе видял пушека, тънката струя беше изчезнала.

— И аз не го виждам вече — каза Зийк, когато настигна Бък. — Но съм сигурен, че беше пушек.

Бък обърна лице към подухващия леко следобеден ветрец.

— Подушвам го. Идва иззад онези дървета ей там.

Скоро откриха останките от загасналия вече огън.

— Тези въглени още парят — отбеляза Бък, подритвайки пясъка, с който бе загасен огънят.

— Сигурно са ни видели и веднага са офейкали — добави Зийк. — Хайде, да се опитаме да разберем къде са се скрили.

Те тръгнаха по следите от конски копита оставени в меката пръст. Когато дирята изчезна, Зийк започна да се оглежда за прекършени клонки и отгпкана трева. Съвсем скоро се натъкнаха на едно едногодишно добиче.

— Хвани го с ласото.

— Никога не съм виждал такова клеймо! — каза Зийк, когато успяха да уловят животното.

Бък се взираше замислено в звездата с шест върха.

— Нито пък аз. Но толкова добре скрива клеймото на „Тъмблинг Ти“. Много добре е измислено.

— Хайде да се върнем и да хванем копелето — извика Зийк и скочи на крака.

— Не! Това, че открихме добичето в ранчо Рафтър Ди, не ни дава достатъчно основание да обвиним Лиймън Джилет. Крадците може да нападат и неговото ранчо.

— Хич не ми се вярва.

— И на мен също, но в момента няма как да го докажем.

Бък махна ласото и остави добичето да се изправи. То изрева в знак на протест и се отправи към ниските хълмове в далечината.

— Май тръгна към каньона, където е прекарало зимата — измърмори Бък.

Изведнъж и на двамата им дойде една и съща мисъл. Ако в каньона имаше едногодишни бичета от „Тъмблинг Ти“, то значи имаше и крави. Проследиха животното само за да открият, че останалите животни вече бяха дамгосани с новото клеймо.

— Трябва да ги върнем обратно в ранчото — предложи Зийк.

— Това ще е кражба — отговори Бък. — Трябва ми време да помисля.

— Нямаме време, така че мисли по-бързо.

— Знам. Междувременно не е зле да поогледаме дали няма и други каньони.

Така и направиха. На входа на един от каньоните имаше почти невидима ограда от обвити с грамофонче клони. Всички крави, които откриха там, носеха клеймото на „Тъмблинг Ти“ и нито едно от малките телета не беше дамгосано все още.

— Тези вече ще приберем — решително каза Бък, докато унищожаваше изкуствено създадената бариера.

— Да не би да мислиш, че ще можем да ги закараме в „Тъмблинг Ти“ без никой в „Рафтър Ди“ да се усети?

— Едва ли. Ще вдигнат такъв прахоляк, че ще ни видят от мили разстояние. Ще ги подкараме в тръс. Искам да напуснем границите на „Рафтър Ди“ по най-бързия начин.

Естествено това не беше възможно. Дори ако се движеха в тръс щеше да отнеме поне час докато стигнат „Тъмблинг Ти“, а и Бък знаеше, че ако бърза прекалено, новородените телета нямаше да издържат.

Питаеше се колко ли още негови животни са скрити в каньоните покрай реката. Чудеше се също как да си ги върне, без да обяви открито война на Лиймън Джилет. Естествено не знаеше с колко точно работници разполага Джилет, но във всички случаи те щяха да са мнозинство, при положение, че той разполагаше само със Зийк.

Дали и другите собственици на ранчо бяха загубили част от животните си. Трябваше на всяка цена да поговори с Уолтър Еванс за това.

Почти бяха стигнали границата на имота, когато Зийк извика:

— Идва някой.

Бък обърна поглед назад. Самотен ездач препускаше към тях в галоп. Бък се огледа, но не забеляза никого другото. Не би се изненадал, ако Джилет бе изпратил още хора да ги следят тайно.

— Аз ще говоря с него — нареди той на Зийк. — Ти продължавай напред с животните.

Бък се обърна да пресрещне ездача — слаб мъж с пясъчноруса коса.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — попита той, с пушка, насочена право в гърдите на Бък.

— Вече говорих с шефа ти, че ще правим общо събиране и преброяване на говедата — отвърна Бък.

Той с облекчение забеляза, че споменаването на Джилет успокои малко подозренията на ездача, но не достатъчно, за да свали пушката.

— Какво правите с тези крави? — продължи да разпитва каубоя.

— Те са наши — каза Бък. — Намерихме ги в онзи каньон ей там. Решихме, че така и така сме тук, не е зле да ги закараме обратно в ранчото. Ако искаш, можеш да провериш клеймото.

— По дяволите, проклет да съм, ако не проверя.

Той върна оръжието си обратно в кобура, пришпори коня си и препусна към стадото. Бък го последва, но без да бърза толкова. Отново обходи с поглед околността, и отново не забеляза нищо подозрително. Очевидно младият каубой ги беше последвал сам. Това предизвика възхищението му. Да препуснеш сам след двама непознати, които най-вероятно крадяха добитъка на шефа ти, изискваше голяма смелост. Точно от такива хора се нуждаеше и той.

— Намери ли животни с клеймото на „Рафтър Ди“? — попита Бък, след като каубоя привърши с проверката.

— Не. Съжалявам, че насочих оръжие срещу теб, но не можех да допусна да отведете добитъка, без да проверя.

— Разбирам. Отскоро ли работиш тук?

— Толкова ли си личи? — отпусна се каубоят и се усмихна. — Току-що дойдох и не ми се искаше да объркам нещо още първата

седмица.

С каквото и да се занимаваше Джилет, този мъж тук нямаше никаква представа.

— Можеш да кажеш на господин Джилет какво си видял, но не забравяй да отбележиш, че всичките животни носят моето клеймо.

— Мислех, че „Тъмблинг Ти“ е собственост на две жени.

— Така беше, преди да откупя половината ранчо. Казвам се Бък Хобсън, а това е приятелят ми Зийк.

— Том Гладис — представи се каубоят.

— Ще се видим при събирането и преброяването на добитъка — каза Бък и препусна напред.

— Мислиш ли, че ще ни създаде проблеми? — попита Зийк, когато Бък го настигна.

— Не.

— Мислиш, че ще каже веднага на Джилет?

— Съмнявам се! — той продължи да поглежда назад, но Том Гладис бързо изчезна в далечината.

— Още колко животни, според теб, са скрили в каньоните? — продължи да разпитва Зийк, докато приближаваха границите на ранчо „Рафтър Ди“.

— Поне няколкостотин — отговори Бък. — Имали са на разположение цяла година да си крадат необезпокоявани от никого.

— А колко мислиш са дамгосали наново?

— Не знам. Не знаех за това клеймо, докато не открихме следите от огъня.

— Едва ли ще им отнеме повече от месец да дамгосат наново всичките.

Бък също се бе сетил за това, но писъкът от куршума, който профуча покрай главата му и звукът от пушечен изстрел, отправиха мислите му в съвсем друга посока.

— Някой стреля по нас! — изкрещя Зийк, привеждайки се ниско към седлото и пришпорвайки коня си в галоп към близките храсти. — Май твоят Том Гладис все пак е потърсил помощ.

Бък препусна след кравите, които бяха хукнали напред, уплашени от изстрелите.

— Гладис препусна в противоположната посока.

Чуха се още два изстрела.

— Продължавай със стадото към нашето ранчо! — изкрещя Бък.

— Ние сме в нашето ранчо! — извика Зийк в отговор.

Още един изстрел проехтя откъм хълмовете, но Бък вече беше почувствал парещата болка в рамото си. Усети как силите го напускат и вече с мъка се удържа да не падне от коня. Той прокле страхливеца, който го бе улучил от засада. Очаквал бе Лиймън Джилет да се изправи срещу него открито като мъж.

— Почти се изплъзнахме! — извика отново Зийк. — Ти прибери кравите, аз тръгвам след него.

Бък се опитваше да се задържи на седлото със сетни сили, но явно и те бяха на привършване. Усети как изпуска юздите. Върховете на кедровите храсти го зашибаха през лицето. Той затвори очи, концентриран върху усилието да остане в съзнание.

Точно когато си мислеше, че не би могъл да издържи повече, една силна ръка го сграбчи за ризата и го върна обратно на седлото.

— Защо не ми каза, че кучият син те е прострелял? — попита Зийк.

— Трябваше... да... върнем... кравите... обратно...

— Да вървят по дяволите кравите. С какво ще ти помогнат, ако си мъртъв?

Бък се опита да се усмихне. Зийк ставаше сантиментален.

Хана прекара един отвратителен ден. Нищо лошо не се беше случило, но тя се чувстваше зле през целия ден. Всичко започна с това, че майка ѝ стана преди изгрев и приготви закуската за Бък. Сара Гросек отбягваше мъжете, не им правеше закуска. Фактът, че тя опита и невъзможното да остане незабележима, когато Зийк седна на масата, накара Хана да се чувства виновна, защото не беше спазила своята част от уговорката още първата сутрин.

— Няма смисъл и двете да ставаме толкова рано — каза майка ѝ, веднага щом мъжете излязоха.

— Аз сключих тази сделка — отвърна ѝ Хана. — И аз съм тази, която трябва да я спазва.

— Имаш достатъчно работа навън. Не пречи аз да се заема с готвенето.

— Да не си посмяла да не ме събудиш утре сутрин! — беше отговорът на Хана, преди да поеме към обора да издои кравите.

По-късно Хана отново остана изненадана, когато видя, че майка ѝ не се втурна в къщата при вида на Уолтър Евънс, който се отби да ги види. От деня, в който баща ѝ я беше ударил за това, че е почерпила Уолтър с кафе, майка ѝ избягваше да се среща с него.

— Вие ли наехте тези млади мъже, с които разговарях вчера? — попита Уолтър, след като прие поканата да изпие чаша кафе, поднесено му от Сара.

— Не точно — отговори Хана. — Той всъщност не търсеше работа, иска да сме партньори.

— Изгони ли го?

Стори ѝ се, че Уолтър се напегна. Защо го интересуваше как е постъпила?

— Ами банката не ни остави избор.

Не искаше да му разкрива толкова много, но знаеше, че той рано или късно ще разбере.

— Може да е за добро. Изглежда ми много решителен млад мъж.

Той се поуспокои и се настани по-удобно на стола. Явно одобряваше постъпката ѝ. Но какво означаваше всичко това?

— Не ме интересува какъв е, стига да ми помогне да изплатя дълговете си.

— Значи смяташ да останеш тук?

— Защо не?

Уолтър закри с ръка очите си, за да се предпази от слънцето и я погледна внимателно.

— Мислех, че майка ти би предпочела да се премести в града. Не е леко да се управлява такова ранчо.

— Ще се справим.

— Харесва ли ти работата в ранчото?

— Да.

— А на майка ти?

Леката нотка на скептицизъм, която се прокрадна в гласа на Уолтър, спря Хана, преди да каже „Да“. Тя знаеше, че не иска да живее в Утопия, но дали наистина искаше да запази ранчото, вместо да се премести в някой град? Тя със сигурност искаше да остане, но беше убедена, че майка ѝ не иска.

Уолтър не изчака отговора ѝ.

— Градината ви е много по-хубава от моята. Какво смятате да засадите тази година?

Впуснаха се в разговор за зеленчуците, които ще засадят, и Хана обеща да му продаде всичко, което ѝ остане в повече.

След като Уолтър си тръгна, майка ѝ влезе в къщата. Хана довърши работата си в градината и влезе вътре само, за да разбере, че през последните няколко часа майка ѝ беше чистила стаята на Бък.

— Той каза, че не иска да влизаме тук — отбеляза тя.

— Не вярвам, мъжете не обичат да пипат нещата им, но пък винаги искат всичко да е в ред.

— Тогава защо Бък ми нареди да не пипам нищо?

— Това ги кара да се чувстват силни, все едно не се нуждаят от никого.

Хана зяпна, все едно виждаше майка си за първи път. Доколкото си спомняше, майка ѝ почти не беше общувала с други мъже, освен със съпруга си. И все пак, сега говореше така, като че ли ги беше изучавала през целия си живот.

— Какво имаш предвид? — попита Хана.

Сара се усмихна леко и Хана бе разтърсена от топлината на тази усмивка. Не си спомняше вече откога не я бе виждала да се усмихва.

— Не съм прекарала в тази къща целия си живот. Също като теб и аз се омъжих по-късно.

— Аз нямам намерение да се омъжвам.

— И аз бях красива и имах много ухажори. Преди да се преместим тук, живеехме в града. Общувах с другите дами и обсъждахме техните съпрузи и многото им изисквания. Установих, че почти всички мъже са еднакви.

— Като си имала толкова много ухажори, защо си се омъжила за татко?

Майка ѝ никога досега не бе говорила за живота си. Хана не знаеше нищо за него.

— Натаниъл Гросек предложи пари на баща ми. Виж, по-добре да измислим какво да сготвим за вечеря. Сигурна съм, че мъжете ще са гладни като вълци, когато се приберат.

Хана беше толкова изумена от това, което чу, че изобщо не се разтревожи за вечерята и евентуалните предпочитания на Зийк и Бък.

За нея никога не е било тайна, че майка ѝ не обичаше баща ѝ, но се шокира от факта, че е била купена и продадена като робиня. Нищо чудно, че баща ѝ се отнасяше с нея като със собственост. За него тя винаги е била точно това.

Смразяващ страх скова Хана. Ако все още беше жив, дали баща ѝ щеше да я продаде за съпруга на Лиймън Джилет или Еймъс Мерик? Вътрешно знаеше, че би го направил.

Хана беше потънала в мислите си, когато майка ѝ шумно изпъшка. Вдигна глава и видя, че тя е вперила поглед в хамбара, който се виждаше от кухненския прозорец.

— Какво има? — попита тя.

— Нещо се е случило с Бък — отвърна ѝ Сара, бършейки ръце, след което грабна един чайник от печката и хукна към вратата. — Ранен е.

ШЕСТА ГЛАВА

Хана изтича навън и се втурна към хамбара, а мислите и чувствата ѝ бяха в пълен безпорядък. Не можеше да си обясни защо бе толкова разстроена от факта, че човек, когото бе срещнала преди по-малко от ден, е ранен. Инстинктивно усещаше обаче, че ако нещо се случеше с Бък, вече нищо нямаше да бъде същото.

Когато наближи, видя тъмно петно кръв, просмукало се върху ризата му.

— Какво се е случило? — извика тя.

— Някакъв мръсник от ранчо „Рафтър Ди“ го простреля — обясни Зийк.

Хана се опита да задържи Бък на седлото, докато Зийк слезе от коня си. Беше толкова топъл, отпуснат, пълен с живот. Не искаше да повярва, че може да умре.

— Какво правехте там?

— На Бък му хрумна шантавата идея, че трябва да каже на Джилет, че част от животните ти са навлезли в неговите земи, преди да тръгне сам да ги търси.

Майка ѝ също ѝ помогна да задържат Бък, докато Зийк успее да го хване.

— Но защо някой ще стреля по него?

Тя искаше да помогне на Зийк да пренесат Бък, но видя, че той ще се справи по-лесно без помощта ѝ. Вместо това изтича пред него и отвори вратата. Майка ѝ вече бе влязла в къщата.

— Открихме няколко от кравите ви в един каньон — продължи да обяснява Зийк, запъхтян под тежестта на Бък.

— Защо са били там?

Зийк поспря за миг и ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Някой ги е скрил там, естествено. Хората от Рафтър Ди крадат животните ти.

Хана можеше и да не иска да се омъжва за Лиймън Джилет, но той изглеждаше толкова почтен и красив, за да бъде крадец.

Тя се затича към стаята на Бък. Майка ѝ вече беше приготвила леглото му. На масата имаше кърпи и леген с вода.

— Сложи го да легне по корем! — каза Хана. — Ще трябва да срежем ризата му.

— Не! Разкопчай я.

Гласът на Бък беше много слаб и немощен, но това не му попречи да спори с нея и Хана се обнадежди, че все пак не е сериозно ранен.

— Бък е най-стиснатият човек, когото познавам — намеси се Зийк. — Според него е кощунство да съсипеш една хубава риза, когато всичко, от което се нуждае, е лека поправка.

— И едно добро изпирание — каза Хана, учудена, че Бък може да мисли как да спести пари в ситуация като тази.

Зийк го обърна и Хана започна да разкопчава ризата му. Бък направи немощен опит да отблъсне ръцете ѝ.

— Зийк! — прошепна той.

— А, не! Грижата за ранените е женска работа — възпротиви се Зийк. — Аз отивам да хвана копелето, което те простреля.

— Недей. Твърде много са — промълви Бък. — Ще те убият.

— Изобщо няма да ме видят. Не възнамерявам да им се представя първо.

Той се обърна към Хана.

— А ти гледай да се погрижиш добре за него. Не искам нищо да му се случи.

Това си беше предупреждение, дори заплаха.

— Трябва му лекар — каза в отговор Хана. — А най-близкия живее в Утопия.

Зийк не се поколеба.

— Отивам да го доведа.

— Няма да дойде! — обади се Бък. — Помня го. Той...

— Ще дойде! — обеща Зийк.

На Хана ѝ се стори, че долавя лек трепет в гласа му. Ако беше така, това беше първият признак на емоции, които Зийк показваше.

— Трябва да се погрижим за раната — обърна се Хана към майка си. — Ако не го направим, може да му изтече кръвта, преди да се появи лекарят. Помогни ми да го съблечем.

Майка ѝ обаче се дръпна рязко назад. Явно новопридобитата ѝ смелост в присъствието на мъже не включваше събличането им, дори и ако ставаше въпрос да се свали само една риза.

Самата Хана също изпитваше неудобство. Винаги я бяха държали настрана от мъжете. Дори не ѝ позволяваха да влиза в кухнята, когато работниците се хранеха. Никога не беше виждала някого гол, било то само до кръста. И със сигурност никога дори не си бе и представяла да съблича някого.

Разтрепери се от вълнение. Спомни си мускулестото тяло на Бък, тежестта му, ръста му. Той беше млад, красив и мъжествен и тя реагираше на това по начин, по който никога не беше реагирала на Еймъс Мерик или Лиймън Джилет. Почти не можеше да устои на желанието си да го докосне.

— Остави ме! — каза Бък.

— Трябва да почистя раната.

— Лекарят ще го направи.

— Още не е дошъл.

— Ще дойде. Мога да почакам.

Хана осъзна, че думите му не са плод на някаква престорена скромност. Той не искаше тя да го докосва. Омразата му беше толкова силна, че по-скоро би лежал в собствената си кръв и мръсотия, отколкото да ѝ позволи да го докосне.

— Не е необходимо да ме харесваш, за да ми позволиш да ти помогна.

Погледът му беше смразяващ.

— Нито пък е необходимо аз да те харесвам.

Той не реагира. Това вече я ядоса. Държеше се глупаво и инатливо. Хана нямаше високо мнение за мъжката интелигентност, но от него определено бе очаквала повече.

— В това състояние едва ли ще можеш да изпълниш своята част от уговорката ни! — сопна му се тя ядно.

Той я изгледа сърдито, но каза:

— Добре, давай.

Въпреки неохотното му съгласие, погледът му я подканваше да го докосне. Тя протегна ръка, но после бързо я отдръпна.

— Няма да те ухапя — каза Бък.

— Не съм много сигурна — измърмори тя, отвратена от собственото си малодушие и ядосана от факта, че Бък веднага усети нейната неувереност.

— Сигурен съм, че знаеш как се разкопчават копчета. Имаш цяла редица отпред на роклята си.

Веднага осезаемо почувства прилепналите към тялото ѝ дрехи, как пристягаха гърдите ѝ, кръста ѝ, корема ѝ. Беше, като че ли Бък я докосваше с очи. Испита непреодолимо желание да се отдръпне, да се скрие някъде.

— Знам, че няма да понесеш гледката — каза той. — Забрави!

— Не е това! — възпротиви се Хана. — Просто не съм свикнала да бъда в компанията на мъже.

— Може би трябваше Зийк да остане, а ти да отидеш да доведеш доктора.

Хана се вбесяваше все повече и повече както на себе си, така и на Бък, но не достатъчно, че да преодолее нежеланието си да го докосне.

— Ако затвориш очи...

— О, за Бога! — възкликна Бък, но въпреки това затвори очи.

Хана се насили да се пресегне и да започне да разкопчава ризата му. Отчаяно се опитваше да мисли само за копчетата и плътната материя, от която бе изработена ризата. Но в момента, когато я отгърна и зърна гърдите на Бък, вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за тялото на мъжа пред себе си. Кожата му беше бяла и гладка. Тук-там се виждаха черни косъмчета, виещи се по изваяните му мускули.

Тя се опита да се съсредоточи върху кръвта, която беше напоила ризата му, но усилието ѝ да не го гледа, докато го разкопчава, всъщност я принуди да го докосва много повече от необходимото. Последното копче бе разкопчано и пред очите ѝ се разкри пъпа му и бледата бразда, която тръгваше надолу. Хана си забрани да мисли за останалата част от тялото му. Усети как се изчервява, докато издърпваше ризата от панталона му.

— Свърши ли вече? — попита Бък. — Още малко и ще заспя.

Хана дръпна и последния край на ризата. Изобщо не съжали, когато го видя да потрепва от болка.

— Ще трябва да се обърнеш. Няма как иначе да сваля ризата.

— Не мисля, че ще мога.

— Ще изгуби много кръв — обърна се Хана към майка си. — Ще трябва да ми помогнеш. Няма да мога да го обърна сама.

Хана видя как майка ѝ се опитва да се пребори със себе си. Бък също го видя. Той веднага се преобрази в същия джентълмен, когото тя беше видяла предния ден в кухнята им.

— Всичко е наред! — каза Бък с онзи специален тон, който пазеше само за Сара. — Не е необходимо да ме докосвате, ако това ще ви разстрои.

Хана недоумяваше с какво толкова Бък успяваше да омагьоса майка ѝ, но тя излезе от вцепенението си. Двете заедно успяха да го обърнат и той се озова в средата на леглото. Отне ѝ доста време, докато успее да свали ризата от здравото му рамо и да я отметне настрана.

Тя ахна от изумление, когато видя гърба му.

Множество белези прорязваха гърба му от врата до кръста, имаше дори по рамената и горната част на ръцете. Времето и грижите бяха излекували плътта, но за Хана беше безпределно ясно, че Бък е бил пребиван системно и жестоко.

И това му беше причинено от собствения ѝ баща.

Тя вдигна поглед, само за да улови собствения си ужас, отразен в очите на майка ѝ. Не знаеше какво би могла да направи, за да предотврати побоите, но изпита огромна вина, защото дори не е подозирала за тях. Баща ѝ никога не бе удрял майка ѝ или нея толкова силно, че да им останат белези. Синините им изчезваха без следа. Мислеше си, че и с Бък е било същото. А той е понасял всичко, без да каже и дума, и дори бе попречил на баща ѝ да я набие през онзи горещ августовски следобед.

А тя го бе възнаградила с пренебрежение.

Нямаше значение, че го беше направила, за да го предпази от още побои. Нямаше значение, че му беше благодарна, че се беше тревожила за него и дори се бе молила за него. Единственото, което имаше значение бе, че не беше направила нищо, за да спре това безумие.

Нищо чудно, че я мразеше и искаше да ѝ отнеме ранчото.

Видът на тези белези върна горчилката от последните години. Хана си спомни страха, който бе виждала в очите на майка си, докато сновеше из къщата в опит да отгатне и задоволи желанията на съпруга

си и в същото време се стараеше да остане незабелязана. Тя помнеше и собствения си страх, докато се мъчеше да защити майка си от изблиците му на ярост, които зачестяваха все повече и повече с нарастването на дълговете на ранчото.

Хана извърна очи от белезите на Бък и се насили да проговори.

— Можеш ли да се повдигнеш малко? Искam да махна ризата, без да мърдам ръката ти.

— Издърпай я! — каза ѝ Бък.

— Ще те заболи.

— Просто го направи.

Преди куража съвсем да я е изоставил, Хана хвана ризата и я издърпа. Бък изстена, но ризата беше свалена. Майка ѝ натопи една кърпа във водата и после ѝ я подаде. Бавно и внимателно, Хана почисти кръвта около малката, зле изглеждаща дупка, където куршумът беше влязъл в рамото му.

Но дори докато почистваше кръвта от раната, на Хана ѝ бе трудно да повярва, че Бък лежи в леглото с рана от куршум в рамото. Тя знаеше, че съществува насилие навсякъде, но мъжете в Утопия се опитваха жените им да не стават свидетели на това зло. Когато видя жестоките белези по гърба на Бък, Хана се почувства наивна и глупава.

Не по-малко я разстрои и смесицата от емоции, които изпита, докато докосваше Бък. Дълбоко в нея, погребани под чувството за страх, отвращение и вина, надигаха глава нови, непознати ѝ до този миг вълнения. Неочаквани и трудни за назоваване, те караха тялото ѝ да реагира по съвсем неочакван начин — нервите ѝ бяха опънати до скъсване, краката ѝ трепереха, а някакво несъмнено безпокойство се беше загнездило в стомаха ѝ.

Хана никога не се бе чувствала така, но реши, че причината едва ли е шокът от вида на многото човешка кръв. Имаше нещо толкова изкусително в тези усещания и това ги правеше още по-объркващи.

Тя вдигна ризата му и я разгледа. Имаше още една дупка от куршума отпред.

— Куршумът е излязъл.

— Това е добре. Поне няма да ме човъркат, за да го извадят.

— Доктор Янт е много добър лекар.

Беше също и член на съвета, който управляваше Утопия. Хана се съмняваше, че някой би могъл да го убеди да дойде толкова далече

заради човек, който не беше член на тяхната общност. Още повече някакъв си чернокож каубой.

— По-късно ще ти кажа какво мисля за него — каза Бък.

Хана реши да се погрижи с каквото може за него и да го остави да почива. Следвайки тихите инструкции на майка си, тя направи превръзка на рамото му, за да спре кръвта.

Внезапно си спомни, че бяха оставили вечерята върху печката.

— Гладен ли си?

— Умирам от глад! — отвърна Бък.

Но тя не знаеше каква храна беше подходяща за един ранен.

— Май е по-добре да изчакаме доктора първо.

— Щом ще ме държиш гладен, защо изобщо ме пита?

— Сигурно, защото и аз съм гладна, но ние също ще почакаме.

— Майка ти е гладна. Трябва да се нахрани.

Хана вдигна поглед, но майка ѝ поклати глава.

— Мама също иска да изчака.

— Надявам се този доктор да се появи скоро! — измърмори Бък.

Лекарят дойде много по-бързо, отколкото Хана очакваше.

— Този проклет чернокож глупак ме държеше на мушка през целия път до тук — обяви той веднага, щом прекрачи прага на къщата.

— Щяхте ли да дойдете иначе? — попита Зийк.

— Естествено, че не. Пропуснах вечерята си заради вас.

— Можете да останете да вечеряте с нас, веднага щом се погрижите за Бък — предложи му Хана.

— Никога досега не ми се беше налагало да бия толкова път, само заради някакъв си работник. Обикновено те сами се превързват и продължават със задълженията си.

— Бък не е просто само помощник — каза Хана, раздразнена и притеснена от отношението на лекаря. — Той иска да откупи част от ранчото.

Лекарят очевидно се изненада.

— Джозеф Мерик знае ли за това?

— Самият той ми каза, че ако не приема предложението на Бък, ще продаде ранчото.

— Така е, когато имаш кредити — каза доктор Янт. — Джозеф не може да пренебрегне дълговете на баща ти. Тези пари са необходими за много неща.

— Причината е, че хората ви се опитват да обработват земя, която не става за нищо друго, освен за отглеждане на добитък — намеси се Бък.

— Нашите хора не знаят как да се грижат за едно ранчо — каза доктор Янт, поглеждайки Бък за първи път. — Те са търговци и занаятчии.

— Тогава трябва да се преместят в Остин или Сан Антонио.

— Предпочитаме да си създадем наша собствена общност.

— Спри да дрънкаш и се заеми с него! — прекъсна ги рязко Зийк. — Изобщо не ни пука за теб или проклетата ти общност.

Лекарят изгледа Зийк все едно иска да го стъпче с ботушите си и Хана отново се притесни. Явно и баща ѝ бе изпитвал същото към Бък.

— Почистих раната и се опитах да спра кървенето — каза Хана, опитвайки се да привлече вниманието на лекаря към Бък. — Според мен, куршумът е излязъл.

— Тогава защо ме повикахте? — възнегодува той. — Не мога да направя нищо повече.

— Можете да се погрижите раната да не се инфектира — срыза го Зийк.

— Това никой не може да гарантира.

— На ваше място бих се постарал. Ако той умре и вие сте мъртъв.

Хана и за миг не се усъмни, че Зийк говори сериозно. Очевидно доктор Янт също му повярва и насочи вниманието си изцяло към Бък.

— Нищо повече не мога да направя — каза той петнадесет минути по-късно. — Почистили сте раната много добре. Просто сменяйте редовно превръзката и слагайте от противовъзпалителните прахчета върху раната всеки път, когато го правите.

— И изварявайте превръзките, преди да ги изперете! — добави Зийк.

— Вие откъде знаете за това? — попита го докторът подозрително.

— Един *истински* доктор ни беше съсед там, където отраснахме — обясни Бък.

— Вие двамата сте израснали заедно?

— И двамата бяхме осиновени от едно семейство.

Изражението на доктор Янт ясно показваше, че според него само си бе загубил времето тук. Хана изпита истинско облекчение, когато той отказа да остане за вечеря. След явно пренебрежителното му поведение, тя не бе много сигурна, че ще може да му сервира. Беше убедена, че той никога не би се съгласил да седне на една маса със Зийк.

— Отивам да ти приготвя нещо за вечеря — каза тя на Бък, връщайки се в стаята, след като изпрати лекаря до вратата.

— Мога и сам да дойда до масата.

— Не, няма да можеш да работиш, ако не се възстановиш. Ще останеш в леглото, докато аз преценя, че вече си добре и можеш да станеш.

— Ти ли ще ме къпеш и преобличаш?

Не можа да прецени дали е ядосан или ѝ се присмива. Или може би и двете. Нямаше значение. През следващите няколко дни тя щеше да контролира нещата.

— Зийк може да ти помогне да се съблечеш — отвърна му Хана и побърза да излезе от стаята, преди той да може да ѝ отговори.

Хана почука на вратата на стаята на Бък.

— Влез.

Тя влезе и сложи вечерята му на масата до леглото. Зийк вече бе помогнал на Бък да се съблече. Панталоните му лежаха в долния край на леглото, а ботушите му бяха прибрани в ъгъла. Мисълта, че е гол под завивките, я караше да се чувства доста неспокойна. Дори не ѝ се вярваше, че мисли за такива неща, но това усещане не я напускаше. При вида на голите гърди на Бък сърцето ѝ така се бе разтуптяло, че тя се почувства леко замаяна.

— Мама ти е сервирала вечерята на масата — каза тя на Зийк.

— Той може да се нахрани тук с мен — предложи Бък.

— Само ще създаде допълнителни грижи на мама. След това може да се върне тук и да си продължите разговора.

— Няма нужда — каза Зийк. — Знам какво трябва да направя.

Той затвори вратата след себе си, без да поглежда назад.

Хана придърпа един стол по-близо до леглото, седна и взе купата и лъжицата от подноса.

— Какво правиш?

— Не мога да те храня изправена.

— Мога и сам да се нахраня.

— Не можеш, ранен си.

— Този бандит ме простреля в дясното рамо, но аз се храня с лявата ръка.

— Нямам нищо против да ти помогна.

— Върни ги обратно на подноса.

Хана направи каквото ѝ нареди, облегна се на стола и скръсти ръце в скута си.

— Мисля, че не е зле да поговорим.

— По дяволите, жено, дай ми храната. Гладен съм и не ми се говори.

— Първо ще поговорим и после ще се нахраниш.

— Проклет да съм, няма да стане.

— А това е още нещо, което исках да обсъдим.

— Кое?

— Ругатните. Ще спреш да ги използваш, когато си в къщата. Това разстройва майка ми.

Това очевидно го свари неподготвен. Отвори и затвори уста няколко пъти, явно не му достигаха думи, преди накрая да изстреля:

— Защо?

— Защото така е възпитана. За нея това е езикът на Дявола.

— Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувал.

— Може и така да е, но тя все пак се разстройва.

Той я изглежда упорито.

— Добре, няма да ругая в нейно присъствие.

— Няма да ругая, когато си в къщата. Мъжете обикновено крещат, когато са ядосани и забравят, че могат да бъдат чути дори и през стените.

— Аз не крещя. Изабел никога не би го позволила.

Трябваше да се запознае с Изабел. Тази жена явно имаше способността да превръща мъжете в получовешки същества.

— Сега мога ли вече да ям?

— Все още не сме приключили.

— Нали току-що ти обещах да не ругая, когато съм в къщата?

— Не за това исках да говорим.

Изражението на Бък показваше, че е на ръба на търпението.

— А за какво?

— Няма ли все пак да ми кажеш какво се случи? Кой ти причини това и защо?

— Не се тревожи повече. Аз ще се погрижа.

— Значи не искаш да ми кажеш?

— И за какво ти е да знаеш?

— Защото това все още е моето ранчо.

— Ти се погрижи всичко да е наред в къщата. Аз ще се заема с останалото.

— Бих могла да помогна.

— Не можеш.

Тя се опита да прикрие раздразнението си.

— И какво смяташ да правиш?

— Не съм решил още.

— Ще ми кажеш ли, когато решиш?

— Ще ти кажа всичко, което е необходимо да знаеш.

Той нямаше да я посвети в плановите си. Беше като всички останали мъже, които познаваше. Сигурно и той вярваше, че жените не са достатъчно умни да разберат мъжките дела и не би искал да му се бъркат.

За момент се поколеба дали да го остави гладен, докато не й каже, но се отказа. Най-вероятно щеше още повече да се нарани, докато се опитва да достигне подноса. И щеше да я намрази още повече.

— Има ли още нещо, от което да си недоволна? — попита я той.

— Ти не ме харесваш — подхвана тя веднага, щом се успокои достатъчно, че това, което казваше, няма да прозвучи хапливо. — Предполагам, че те разбирам, след това, което баща ми ти е сторил. Но ако ще работим заедно, ще трябва да намерим начин да се разбираме.

Изражението му остана непроменено.

— Никога не съм предполагала, че баща ми те е бил толкова жестоко. Не можах да повярвам на очите си, когато свалих ризата и видях гърба ти. Едва ли е от значение, че аз също мразех баща си и че двете с майка ми много се страхувахме от него. Мисля, че ти вече знаеш това.

Той не издаде с нищо, че я разбира или го интересува.

— Не знам дали бих могла да направя нещо, за да го спра, но се срамувам, че дори не съм опитала. Мислех, че постъпвам правилно, като се правех, че не те забелязвам. Сега разбирам, че не съм била права. Но аз бях само на четиринадесет тогава и не разбирах какво се случва. Не го казвам като оправдание. Просто се опитвам да ти обясня нещата.

Лицето му беше като изсечено от камък, но в очите му гореше дива омраза. Можеше да се преструва, че не чувства нищо, но тя беше уверена, че в сърцето му все още се таеше гняв.

— Искях да те харесам, когато пристигна вчера. Искях да вярвам, че си тук, за да помогнеш на мама и мен. Сега зная колко глупаво е било да мисля така, но това не означава, че не можем да се държим като цивилизовани хора един с друг.

— И какво те кара да мислиш, че аз съм цивилизован?

Въпросът беше зададен съвсем тихо, но Хана долови прикритите емоции, които бушуваха в него.

— Тревожех се за теб. Мама също. Знам, че не ти се вярва, но е така. Знаехме, че баща ми те товареше с прекалено много работа. Безпокоях се за теб, когато избяга и се надявах да си добре.

Беше очевидно, че не вярва на нито една нейна дума. Може би беше толкова емоционално опустошен, че му беше невъзможно да приеме, че някой би се разтревожил за него.

— Не знам защо се държиш толкова мило с мама, но дори само това е достатъчно, за да те харесвам. Тя не те отбягва. Въпреки, че все още е напрегната, ти можеш да я накараш да направи неща, които дори и аз не бих могла. Толкова ми се иска пак да стане същата мила, усмихната жена, която помня от детството си. Ако успееш да го постигнеш, ще ти бъда задължена за цял живот.

— Майка ти е минала през ада.

— Мислиш ли, че аз не съм?

Мълчанието му беше достатъчно красноречив отговор. Това я ядоса.

— Да, с мен не са се отнасяли толкова зле, колкото с теб или мама, но съм преживяла достатъчно, за да съм сигурна, че никога няма да допусна мъж да управлява живота ми.

— И какво възнамеряваш да правиш?

— Да остана в това ранчо.

— Но ти не знаеш как да го управляваш.

— Ти ще ме научиш.

— Затънала си в дългове.

— Ти ще ми помогнеш да ги изплатя.

— А ако и аз искам това ранчо? Тогава какво?

— Няма да ти го отстъпя.

— Какво, ако си го взема сам?

— Няма да ти позволя. Искам да сме приятели, но ако не ми оставиш друг избор, ще се превърна в твой враг. Ще те преследвам навсякъде и ще науча всичко, което трябва. Ще запазя ранчото си и ще преуспея. Едно ще ти кажа Бък Хобсън, няма да позволя на никой мъж да се държи с мен така, както баща ми се отнасяше с майка ми. Преди това ще го убия.

Хана грабна купата и лъжицата и ги тикна в ръцете на Бък.

— По-добре си изяж вечерята, преди да е изстинала.

СЕДМА ГЛАВА

Бък с облекчение изгледа как Хана затваря врата след себе си. Не знаеше какво да мисли за нея, но не искаше тя да види смущението му. Не искаше да повярва, че тя някога бе мислила, бе се тревожила за него. Не искаше да вярва, че съжaliaва за това, че не се бе опитала да попречи на баща си да го пребива или е доволна от идването му в ранчото, за да помогне на нея и майка ѝ.

И това, което беше най-важното, не искаше да желае тя да бъде около него. Да вижда усмивката ѝ, нежните извивки на тялото ѝ, да чувства допира ѝ, когато го докосва или тихите ѝ стъпки, когато минава покрай стаята му. Нито пък искаше тялото му да изгаря от желание всеки път, когато си спомнеше, че тя спи в стаята от другата страна на коридора.

В началото не обърна голямо внимание на тези чувства. Всеки нормален мъж би реагирал така в близост до привлекателна жена. Той беше млад, здрав мъж с нормални желания. Но сега фактът, че все още я желаше, докато лежеше с дупка от куршум в рамото, го разтревожи.

До този момент успяваше да потиска този вид желания. Така бе успял да запази здравия си разум. Сега усещаше, че контролът му се изплъзва и това никак не му харесваше. Не беше подозирал за такава слабост в себе си и със сигурност не бе очаквал точно Хана да я извади на повърхността. За негов късмет, тя не изглеждаше склонна да се възползва от нея.

Хана не беше сантиментална жена. Искаше той да оздравее, за да може отново да възседне коня си колкото се може по-скоро. Е, и той искаше същото, но не му харесваше тя да се вълнува за него и дори да му предлага съчувствието си. Не можеше да си позволи да бъде отклонен от намеренията си от никакви емоции и чувства, а най-малко от благодарност. Това винаги водеше до привързване и никой не можеше да каже какво би могло да се случи след това.

Трябваше да измисли как да върне обратно всяка „заблудила“ се крава от ранчо „Рафтър Ди“ и то без междувременно той и Зийк да

бъдат застреляни. Раната в рамото му ясно показваше, че Лиймън Джилет няма никакво намерение да върне и едно животно, дори и онези, които все още носеха клеймото на „Тъмблинг Ти“. Можеше само да гадае колко от тях вече бе успял да жигоса с неговата дамга.

Той имаше намерение да си върне и тях, но му трябваше план. Джейк казваше, че умният човек винаги трябва да има план и че земята е осеяна с костите на хора, които първо действат, а после мислят. Бък нямаше никакво намерение да бъде един от тях, но трябваше да измисли как да си върне добитъка. Това беше ключът към успеха на ранчото, а Хана и майка й щяха да получат достатъчно пари, за да се установят някъде другаде.

Бък не приемаше насериозно клетвите на Хана, че тя никога няма да се омъжи. Много жени казваха, че мъжете не стават за нищо и че не искат да имат нищо общо с тях и след това се влюбваха в първия красив нехранимайко, който им се изпречеше на пътя. Той не смяташе, че Хана е толкова вятърничава, но бе сигурен, че би приела едно добро предложение за женитба, вместо да се мъчи да управлява ранчото сама.

Но не и Еймъс Мерик. Трябваше да е някой, който ще се грижи добре за нея и майка й и ще ги накара да се почувстват обичани и ценени. Заслужаваха го и двете след това, което бяха преживели с Натаниъл Гросек.

Зийк влезе в стаята, без да почука.

— Добре ли си вече?

— Много по-добре, след като се нахраних.

— И до кога мислиш да се излежаваш?

— Утре ще съм на седлото отново.

— Подозирах, че ще кажеш това. Няма да се качиш на кон, докато не се оправи ръката ти.

Зийк щеше да се ужаси, ако знаеше, че гледа Бък със същия поглед, както правеше и Джейк, когато бе решил да го поучава.

— Не мога да чакам до тогава — каза Бък. — Трябва да открием онези крави!

— Аха, и да те убият, само защото няма да можеш да се закрепиш на седлото или да се защитиш при нужда.

— И какво предлагаш? Да се откажа и да се върна при Джейк ли?

— Не, просто стой тук и оздравявай!

— А ти какво ще правиш? Няма да ме заблудиш, че си решил да помагаш на госпожа Гросек в градината.

— Джилет не ме е виждал и не знае за мен — отвърна Зийк. — Тази вечер ще претърся земите му.

— Могат да те застрелят.

— Те няма да знаят, че съм там. Чернокожите трудно се забелязват в тъмното — каза Зийк.

— Като си толкова хитър, защо си се оставил да те хванат и да те продадат на Рупърт Рейсън?

— Те бяха индианци, а аз бях само на единадесет. Сега се справям много по-добре.

— Това не ми харесва.

— Когато тръгнем да си прибираме кравите, трябва да знаем точно къде са, за да можем да ги измъкнем по най-бързия начин.

— И очакваш аз да си лежа тук с дни, докато ти рискуваш живота си?

— Можеш да поговориш с останалите собственици в района. Джилет вероятно краде и от тях. Фактът, че се е опитал да те убие, докато си прибирал собствените си животни, може и да ги накара да се размърдат. Ще имаме нужда от помощ, когато се изправим срещу него. Но ако ще стоиш тук, стой далече от онова момиче.

— Какво момиче?

— Хана.

— Хана! — Бък не можеше да повярва, че Зийк каза това.

— Видях как я гледаш.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Разреши ѝ да те нахрани.

— Сам си се нахраних. Не съм безпомощен.

— Тя остана при теб, докато се хранеше.

— Не ми се стори редно да я изгоня. Това все пак си е нейната къща.

Идеята, че е увлечен по Хана беше абсурдна. Тя наистина беше хубаво момиче и всеки мъж с удоволствие би си помечтал за нея от време на време. Но не трябваше да забравя, че тя е дъщеря на Натаниел Гросек.

— Човек не може да мисли трезво, когато не се чувства добре — продължи Зийк. — И тогава за жените е много по-лесно да постигнат

своето, независимо от мъжкото нежелание. Джейк не искаше да се ожени за Изабел, преди тя да започне да се грижи за него, когато го раниха и тя го измъкна от лапите на смъртта.

Бък изръмжа раздразнено:

— Джейк вече беше влюбен в Изабел от седмици. Дори Уил и Пийт го знаеха. Трябва да си доволен, че най-накрая той все пак събра кураж да си го признае. Щяхме отдавна да сме мъртви, ако не го беше направил.

Дори и Зийк не можеше да отрече колко задължени бяха на Джейк и Изабел.

— Не се притеснявай. Не съм хлътнал по Хана.

Да, мислеше за нея от време навреме, но това не означаваше, че започва да се влюбва.

— Ти не си женен и непрекъснатото й присъствие може да те накара да забравиш миналото.

— Лягай си, Зийк. Толкова си уморен, че започваш да говориш глупости.

— Ти гледай да не започнеш да ги вършиш тези глупости.

— Не бих забравил за какво съм дошъл. И да не съм чул, че ще яздиш из ранчото на Джилет посред нощ. Не знам още какво ще правим, но все ще измисля нещо.

— Ти се заеми с твоите си дела, а аз ще се заема с моите! — каза Зийк и тресна вратата след себе си.

Бък се намръщи. Зийк би трябвало да знае, че той няма да допусне попадне в мрежите на Хана. Можеше да кърши добре оформените си бедра, колкото си иска. Можеше да носи рокли, толкова плътно прилепнали по тялото й, че устата му да се напълни със слюнка само при вида на гърдите й. Толкова прилепнали, че ръцете да го засърбят да ги обвие около талията й. Но това нямаше да доведе до нищо добро. Гадеше му се само от мисълта да я целуне.

И ако си мислеше, че като му каже, че е искала да я хареса, че е мислила за него, по-точно се е тревожила за него — ще промени мнението му за нея, то тя горчиво се лъжеше. Дори и самият факт, че не е бил отдавна с жена, да го караше да си мечтае за нея понякога, нямаше да го накара да си сложи главата в устата на точно този лъв.

Грешка. Лъвица. Нямаше нищо мъжествено що се отнасяше до Хана Гросек.

Хана приседна в долния край на леглото на майка си.

— Бък казва, че Лиймън Джилет краде добитъка ни. Простреляли са го, докато се е опитвал да върне няколко крави, които е намерил в неговите земи.

Майка ѝ беше седнала в леглото си и разресваше косите си. При думите ѝ тя остави четката.

— Откъде знаеш?

— Подслушвах пред вратата, докато разговаряха със Зийк. Зийк възнамерява да претърси ранчото през нощта.

— Срамувам се от теб, Хана Гросек. Никога не съм те учила да правиш така.

— Нямаше да постъпя така, ако този пълен идиот беше благоволил да ми каже какво става.

— Може би смята, че това не е женска работа.

— А женска работа ли е да измрем от глад или да изгубим единствения начин да се издържаме? — настроението ѝ рязко се промени. — Той смята да върне кравите дори и да се наложи да се бие заради тях.

— С пистолети?

— С пушки, предполагам. Пистолетите не стрелят надалеч.

— Не мога да повярвам, че говориш толкова спокойно за мъже, които вадят оръжие един срещу друг. Бък може да бъде убит.

— Знам. В такъв случай няма да успеем да си изплатим дълговете.

— Не те ли интересува какво може да се случи с него?

— Разбира се. Ако го убият, няма да успее да изпълни своята част от сделката.

— Хана, изненадваш ме.

— Съжалявам, но се ядосах, защото не ми казва какво става. Сега съм изплашена, че може да го убият, а ние ще останем без стотинка.

— Не се ли притесняваш, че може да го убият?

— Само казах...

— Имам предвид наистина да се притесняваш?

Хана млъкна по средата на думите си.

- Не го познавам достатъчно, за да се притеснявам.
- Помниш ли как спря баща ти, преди да те пребие?
- Разбира се.
- А помниш ли какво ми каза тогава?
- Не.

Тя помнеше, че каза много неща за баща си тогава, но не помнеше да е казала нещо за Бък.

— Каза, че единственият начин, по който би могла да му помогнеш тогава, е да не му обръщаш внимание, но ако някога се наложи, би дала живота си за него.

Хана не беше готова да стигне толкова далеч, но не искаше никой да пострада. Щеше да е жалко млад и красив мъж като Бък да бъде убит. Вероятно някъде някое момиче чезнеше от любов по него точно сега. Но тя не вярваше, Бък да изпитва същото. Това, за което той жадуваше в този момент, беше нейното ранчо.

— Мамо, това беше преди шест години. Била съм твърде малка, за да осъзная какво казвам.

— Може поне да си загрижена за неговата безопасност.

— Мисля, че се вълнувам, но е трудно, когато се отнася с мен така, сякаш съм твърде глупава, за да разбере мъжките дела.

— И аз не разбирам защо ти е да се бъркаш в тях.

— Защото не искам никога вече да изпадам в такова положение. Не възнамерявам да се омъжа за когото и да било, само за да имам покрив над главата си.

— Тогава го остави да свърши това, за което е дошъл тук. Ако успее, ще помогне и на нас. Сега иди да си починеш. Винаги има много повече работа, когато в къщата има болен мъж.

Хана целуна майка си и се прибра в стаята си. Но тази вечер тя й изглеждаше недружелюбна, а леглото ѝ беше студено и празно. Странно, никога до сега не се беше чувствала така. Винаги бе търсила уединението и спокойствието на стаята си. Това място беше убежището ѝ, където намираше покой от напрежението и несигурността на деня.

Но не и тази вечер! И вината беше изцяло на Бък Хобсън. Той бе разклатил спокойствието ѝ и бе посял семената на съмнението. На Хана това изобщо не ѝ допадаше. Тя се стремеше винаги да е абсолютно сигурна в действията си и в правотата на решенията си.

Тя пристъпи от леглото към прозореца. Но взирането в тъмните сенки в далечината не ѝ даде очакваните отговори. Трябваше да е честна пред себе си и да си признае, че вината за загубата на душевното ѝ равновесие бе изцяло нейна. Бък не беше направил нищо, с което да я накара да го хареса, дори не се бе опитал да се държи любезно. Хана си беше позволила да бъде привлечена от чисто мъжкото му излъчване.

Самата тя не знаеше какво я привличаше в Бък. Трябваше да си признае, че това беше източника на проблема, който я тревожеше, а не Еймъс Мерик. И двамата бяха едри, красиви мъже, уверени в себе си — не агресивни, а самоуверени, точно типа мъже, по който всяка една жена би въздишала.

Всички, но не и тя.

Тя знаеше истинската природа на мъжете, дори и на най-добрите от тях. И тялото ѝ никога не я бе предавало... поне до този момент. Караше я да се чувства самотна и ѝ беше студено. Държеше я будна, когато разумът ѝ казваше, че е време за почивка. Не спираше да ѝ напомня, че в съседната стая има мъж, който лежи гол под онези чаршафи. Напомняше ѝ за топлината на кожата му и твърдостта на мускулите му.

Тя обгърна с ръце раменете си, за да се предпази от нощния хлад. Или от хладината, лъхаща от сърцето ѝ? Тялото ѝ не се вълнуваше от леденото му мълчание или безжалостния му поглед. Вместо това откликваше на спомена за допира до стегнатото му тяло, докато го смъкваше от седлото, лекото движение на гръдния му кош, докато разкопчаваше ризата му, силният огън, който изгаряше пръстите ѝ всеки път, когато го докоснеше.

Хана усети как зърната на гърдите ѝ се напрягат, а кожата ѝ става толкова чувствителна, че едвам понасяше грубата материя на нощницата си. И най-лекото движение караше тялото ѝ да потреперва. Никога досега не се бе чувствала така. Отчаяна, тя се опита да се овладее.

Напомни си, че Бък не я харесва и иска да ѝ вземе ранчото, но явно тази вечер това не беше достатъчно. Всеки път, когато се връщаше към тази мисъл, си припомняше колко внимателно се бе държал с майка ѝ, а това показваше, че не е толкова груб и безсърдечен, за колкото искаше да се представи.

Или наистина беше? Той харесаше Зийк, въпреки че нямаха нищо общо помежду си, освен че са били бити и третираны като роби. Вероятно затова се отнасяше мило с майка ѝ — явно я приемаше като една от тях. Но не би харесал или повярвал на никого, който не е страдал като него.

Всички тези безкрайни въпроси изтощиха Хана. Не виждаше смисъл да търси отговорите им. Не искаше Бък да остане в ранчото и минута повече, след изтичането на шестте месеца, за които се бяха уговорили. Имаше намерение да го отпрати някъде другаде, да тревожи друг и да го лишава от съня му.

Тя се пхна между завивките, завъртя се на една страна и удари пухената си възглавницата. *Щеше* да заспи. Но за съжаление леглото ѝ не беше нито по-топло, нито по-малко самотно.

Бък седеше в кухнята и гледаше втренчено храната в чинията си. Яденето имаше вид на говеждо месо, но вкусът му беше все едно е било киснато в оцет цял ден.

— Какво е това? — попита той раздразнен, защото рамото още го болеше, а и защото Зийк не се беше прибрал за закуска. Бък се страхуваше да не са го застреляли.

Ядосваше се и защото Хана го привличаше по-силно от всякога. Принудителният престой в къщата през следващите дни само щеше да поддържа огъня на желанията му. Искаше му се да я повали на земята и да се изгуби в нежното ѝ тяло. Може би това щеше да изгони мрачните му мисли, тялото му нямаше да гори в пламъци, а умът му да обезумява от страст.

— Говеждо е — каза Хана.

— Какво си му направила?

— Мариновано е.

Той бутна чинията настрани с отвращение.

— Това не става за ядене.

Госпожа Гросек безмълвно му предложи чиния, пълна с някаква бяла каша с големи бучки, които плуваха вътре.

— За Бога, какво е това?

— Сушена херинга — отговори Хана.

Миришеше на изгнила херинга.

— Нямате ли нещо обикновено като свински пържоли или бекон? Или пък сладко и бисквити?

— Вчера не се оплака — каза му Хана.

— Защото направи наденица и онези палачинкови неща. Те ставаха за ядене.

— Бяха картофени пърженки.

— Не ме интересува как ги наричаш. Това обаче не мога да го ям.

— И какво ядеш обикновено? — гласът ѝ издаваше гнева ѝ.

— Бекон, говеждо и еленово месо, когато успеем да си го набавим. Зеленчуци, консервирани плодове, домати, ориз, боб и картофи.

— Питам какво ядеш за закуска?

— Пържен бекон или наденица, картофи или царевични питки с бисквити и сладко. Е, не бих имал нищо против малко от онези яйца ей там.

— Тях ще ги продавам.

— Уговорката ни е да не продаваш това, което ни трябва за храна. Мисля, че можеш да се лишиш от три яйца.

Хана имаше вид на човек, който всеки момент ще откаже, но очевидно размисли.

— Ще направя бисквити.

— Изабел прави най-вкусните бисквити на света.

Тази информация очевидно не зарадва особено Хана.

— Сигурна съм, че моите няма да са толкова хубави, но не вярвам да се задавиш с тях. Ще трябва да почакаш, докато ги приготвя.

— А какво ще правиш с това? — той посочи киселото говеждо месо.

— Ще го изям аз.

Бък сви рамене.

— Ще ида да видя къде е Зийк.

— Искаш ли да ти направя кафе?

Бък се обърна, изненадан, че Сара Гросек говореше на него.

— Да, моля. Колкото по-силно, толкова по-добре.

Госпожа Гросек кимна и продължи да яде ужасната каша в чинията си. Бък побърза да излезе от кухнята.

Зийк пристигна точно когато Бък отиваше към хамбара.

— Не трябваше да ставаш от леглото — каза Зийк, когато Бък стигна огражденията за конете.

Зийк вече разседлаваше коня си. Животното изглеждаше потно и уморено. Където и да беше ходил Зийк, беше изтощил коня си.

— Тъкмо бях решил да проверя дали не са те убили — отвърна Бък.

— Обходих ранчо „Рафтър Ди“ от край до край. Доведох около дузина крави с мен.

— Ти си луд!

— Нищо подобно. Тези хора са толкова сигурни в себе си, че не бяха поставили никакви нощни пазачи.

Бък знаеше, че е безполезно да напомня на Зийк, че това, което е направил, беше много рисковано. Единственото, което можеше да направи, за да го спре, бе да го върже.

— И какво откри?

— Намерих добитък, собственост на „Тъмблинг Ти“ из цялото ранчо. Не всичките липсващи крави, но може би половината. Повечето от тях бяха смесени с техните. Няма да можем да си върнем всичките, без да претърсим мястото обстойно.

— И колко от тях имаха новото клеймо?

— Горедолу колкото ни липсват.

И Бък вече беше стигнал до същото заключение. И, ако беше на мястото на Джилет, щеше да наеме колкото се може повече работници, за да жигосат наново животните от „Тъмблинг Ти“, преди годишното събиране и разделяне. Ако успееше да им постави новото клеймо, щеше да се присъедини към общото събиране само за да докаже на останалите съседи, че само малка част от животните на „Тъмблинг Ти“ са преминали в земите му.

Бък трябваше да измисли начин да го спре, но точно в този момент не можеше да мисли за нищо друго, освен за празния си стомах.

— Влизай в къщата. Хана прави яйца за закуска.

— Не обичам яйца много.

— Ще ти харесат много повече от киселото говеждо, дето се опита да ми пробута.

— Изабел дали би се съгласила да дойде и да я научи да готви?

— Хана да се учи от Изабел? По-скоро ще ни сервира печен койот.

— Няма да ти хареса — каза Зийк. — Много е жилав.

— Ял ли си койот?

— Когато бягаш и се укриваш, ядеш всичко, което намериш.

Бък осъзна, че никога няма да опознае Зийк напълно. Всеки път, когато си мислеше, че знае всичко, се оказваше, че има още нещо ново, за което не е знаел.

Бък се настани на стола си. Все още не беше решил дали да се ядосва, или да се наслади на факта, че се грижат за него. Опитът му да язди се превърна в провал. Не се наложи нито Хана, нито Зийк да му кажат, че още е твърде слаб да се задържи на седлото, камо ли да се качи на коня. След закуската се върна обратно в леглото с надеждата да се почувства по-добре по обяд. Естествено, това не се случи. Оставаше му или да остане в леглото, или да броди из къщата, или да седне навън.

Той избра да остане навън, но се виждаше, че не го свърта. Имаше чувството, че с всяка прекарана тук минута шансовете му да получи това ранчо намаляват. Всеки ден, всеки час даваше възможност на Джилет да жигосва със своето клеймо все повече и повече животни. Това докарваше Бък почти до лудост от нетърпение, но дори и да се опитахе да яхне някой кон, Хана щеше да изтича при Зийк и да му каже.

Госпожа Гросек също беше проблем. Не спираше да се суети около него, приготвяше му два пъти повече храна, отколкото можеше да изяде. Непрекъснато се грижеше за удобството му, сменяше превръзките му, правеше му кафе и се опитваше да му угоди по всякакъв начин. Дори когато той задряма в стола си, докато тя работеше в градината, дойде при него, за да се увери, че не е гладен или жаден.

Това внимание го караше да се чувства неудобно. Не беше свикнал да се грижат за него. Знаеше, че няма да продължи дълго. Собствените му родители се бяха отказали от него и го бяха изхвърлили. Същото щяха да направят и другите. Ако госпожа Гросек не се държеше като изплашено зайче, той със сигурност щеше да й каже да го остави на мира. Но той си мълчеше и ако Хана не се бе

оплакала, че майка ѝ е направила пътека през градината, вероятно нямаше да се спре.

Досега никога не се бе случвало да седи и да гледа как жените работят. Беше приел за даденост, че работата с кравите е по-трудна и по-важна. Освен, че готвеха и разчистваха кухнята след това, двете жени се грижеха за домашните животни, дояха млекодайните крави, събираха яйцата и прецеждаха млякото.

След това Хана и майка ѝ работеха в градината. Бък прецени, че тя е не повече от пет акра. Не биха могли сами да я прекопаят на ръка. Трябваше да попита дали Евънс има муле и рало. На Зийк нямаше да му хареса, но той би могъл да изоре цялата градина за ден. Би отнело месец, ако трябваше да се направи на ръка.

Предусещайки някаква опасност, Бък отвори очи. Хана се бе надвесила над него и го гледаше с неумолим поглед.

— Цялата сутрин прекара в леглото.

Той закри очи с ръка, за да може да погледне нагоре към нея.

— Е, и?

— Е, значи не ти се спи.

— Не мога да яздя. Какво очакваш да правя?

— Можеш да ни помогнеш.

Бък забеляза потта, която се стичаше по челото на Хана, както и мръсотията, която покриваше бузите и ръцете ѝ. Роклята ѝ също беше цялата на петна.

— Как? — Всички момчета трябваше да помагат в градината на Изабел, но той нямаше никакво намерение да ѝ разкрива този факт.

— Можеш да засадиш картофите.

— Няма да мога едновременно да ги слагам в лехата и да нося кошницата.

— Това ще го направя аз. Ти можеш да ги зариваш, след като ги хвърля.

— В момента не мога да държа мотика.

— Можеш да избутваш пръстта с крак.

Той погледна надолу. Носеше ботуши с връзки.

— Не ми казвай, че си толкова отпаднал, че да не можеш да ритнеш малко пръст. Или работата в градината е под достойнството ти?

Той се изправи. Щеше да ѝ помогне да засади проклетите си картофи.

— Да не забравиш да си сложиш шапка — каза Хана. — Не искам да слънчасаш.

Тя се обърна и измарширува напред, преди да успее да ѝ каже, че не понася такива наперени госпожички. Не одобряваше жените да бъдат малтретирани, но смяташе, че те трябва да се отнасят с уважение към мъжете си. Това беше и единственото нещо, което не харесваше у Изабел. Имаше моменти, когато тя ясно показваше, че според нея нито един от мъжете в ранчото им не притежаваше повече ум и от гъска. Това никога не притесняваше Джейк, но винаги дразнеше Бък.

Бък си взе шапката и последва Хана в градината. Пръстът беше мека под краката му. Не му се мислеше какъв къртовски труд е бил положен, за да прекопаят тази земя. Можеше и да не харесва Хана Гросек, но не можеше да отрече, че работеше упорито.

— Не трупай много пръст отгоре, само няколко сантиметра — обади се Хана, след като започна да хвърля картофи в предварително приготвените лехи. — Все още е доста студено през нощта. Ако падне силен дъжд, ще изгният още преди да поникнат.

— Знам — Изабел го беше научила на много повече неща за градинарството, отколкото той би искал да знае.

Той зари с пръст първото парче картоф, но го зарови по-дълбоко от необходимото. С мотика работата щеше да върви много по-леко. С крак изрита малко пръст обратно.

— Ако не побързаш, ще трябва да свърша половината и от твоята работа.

Бък вдигна поглед. Хана вече се беше отдалечила доста надолу по лехата. Тя не спря и дори не го погледна, докато казваше това. Продължаваше да пуска картофите на равни разстояния. Всеки от тях попадеше точно в средата на оформените редици. С тази скорост тя щеше да приключи още преди той да успее да започне.

— Мога да го направя както трябва или бързо — отвърна ѝ той.

Този път тя спря и се обърна.

— Майка може да го направи както трябва и при това бързо. Искаш ли да се смените?

Госпожа Гросек връзваше грах. Работа, която Бък не би успял да свърши само с една ръка.

— Не се тревожи, ще ги зария.

— До тогава и млякото ще съм издоила.

Мразеше саркастични жени.

— Вероятно.

Той работеше методично, без да вдига поглед, за да провери дали Хана не се е отдалечила още повече. Този следобед се чувстваше по-добре. Утре вече щеше да е в състояние да язди. Тогава тя можеше да се оправя с градината си сама.

— Сигурен ли си, че това няма да навреди на рамото ти?

Бък все още се изненадваше, когато чуеше гласа на Сара Гросек. Чудеше се дали не бе спряла да говори, за да не би случайно да обиди съпруга си.

— Мамо, той не е дете — обади се Хана. — Нищо няма да му стане, ако го заболи малко.

Мъжката му гордост накара Бък да изпъне рамене още малко.

— Нищо ми няма, госпожо Гросек. Добре съм. Благодаря, че попитахте.

Той продължи да зарива картофите. Вече беше схванал как става и се движеше по-бързо. Погледна напред. Нямаше да успее да настигне Хана, но нямаше и да увеличи разстоянието помежду им. Когато се върна, за да започне следващата лека, тя спря за момент да провери как се справя.

— Бързо се учиш.

Не можа да прецени дали наистина беше изненадана, или само го дразнеше. Каквото и да беше, думите ѝ не му харесаха.

— Всеки мъж може да свърши същата работа, която върши и една жена.

Нямаше за цел да я предизвиква, но беше раздразнен от постоянното ѝ заяждане. Можеше да усети изпепеляващия ѝ поглед върху гърба си. Когато се обърна, очите ѝ хвърляха искри.

— Предполагам обаче, че жените не могат и да си помислят да свършат половината от нещата, които могат мъжете.

Бък би предпочел да си беше прехапал езика. За свое щастие никога не беше казвал нещо подобно пред Изабел.

— Добре, де! Нали садя проклетите ти картофи. Няма нужда да ме нападаш.

— А ти няма защо да се държиш така, като че си пратен от милостивия Господ да спасиш нас двете бедни женици от сигурна смърт.

— Трябва да си благодарна, че някой ме е изпратил, защото иначе щяхте да останете без покрив над главата си.

— Ще падна на колене от благодарност, когато ти вече няма да си под този покрив.

— Боже, мразя устата жени.

— Аз пък мразя мъже, които си мислят, че те са най-великите, а жените съществуват на този свят само за да се грижат за нуждите им.

— И от къде го измисли това, по дяволите? Пребродих половината окръг, за да търся кравите ти, дори ме простреляха. За какво друго съм те молил, освен да ме нахраниш?

— Не си ме молил — припомни му Хана. — Настояваше да го запишем в споразумението.

— Напротив, казах ти, че не е необходимо да го пишеш.

— Сега си лежиш по цял ден, оставяш майка ми да ти слугува, без да проявяваш никаква благодарност, а се вбесяваш само защото те накарах да свършиш някаква работа.

— Мислиш, че съм вбесен? Ако това наричаш пристъп на ярост, знай, че те чака голяма изненада.

— С нищо не можеш да ме изненадаш. Ти си мъж.

— И проклет да съм, ако не се гордея с това. Аз поне не изпадам в истерия и не нападам хората без причина. Да не би да си в цикъл или нещо такова?

Госпожа Гросек почервения. Хана грабна буца пръст и я хвърли по него. За жена имаше доста добър мерник — уцели го.

— Леле, леле! Вие двамата кога ще обявите годежа? Или съм пропуснал сватбата? Вече се карате като женени.

Стреснат от мъжкия глас, Бък се обърна и видя Уолтър Еванс, яхнал коня си, да се усмихва широко и на двама им.

ОСМА ГЛАВА

— Открих няколко от вашите добичета и реших да ги докарам насам — Евънс посочи групата крави, които пасяха кротко покрай оградата на градината.

— Махни ги от там! — каза Хана. — Ако разберат какво има от другата страна на оградата, ще я съборят.

Тя се затича с вик през нивата, махайки с престилката си. Говедата, които, по принцип, си бяха диви животни с вродено недоверие към хората, само повдигнаха главите си, измучаха и с гръм изчезнаха в далечината.

— Тя дори на дивите животни изкарва акъла — измърмори Бък под носа си и се обърна към Евънс. — По-добре си тръгвай, преди да е намерила някаква работа и на теб в проклетата си градина. Мен не ме остави на мира, докато не станах да ѝ докажа, че не съм безполезен слабак.

Евънс слезе от коня си.

— Изненадан съм, че си си вкъщи. Мислех, че ще обикаляш из ранчото да събираш добитъка.

Бък застана така, че Евънс да може да види рамото му.

— Открих няколко и се сдобих с това, докато се опитвах да ги върна тук.

Смехът незабавно изчезна от погледа на Евънс.

— Кой ти стори това?

— Не знам. Стреляха от засада.

— Къде се случи?

— В ранчо „Рафтър Ди“. Открих също и едно едногодишно говедо, току-що дамгосано с клеймо с формата на шестоъгълна звезда, която идеално скрива това на „Тъмблинг Ти“.

Сянка премина по лицето на Евънс.

— Ти подозираше, че ги крадат, нали? — попита Бък.

Другият само кимна.

— И какво смяташ да правиш?

— Да си ги върна.

— Как?

— Като отида на събирането и преброяването на добитъка в Рафтър Ди.

— Дали Джилет ще те пусне на своя територия?

— Едва ли, но смятам да убедя всички собственици в околността да отидем заедно. Ако те се съгласят, Джилет няма да може да се възпротиви.

Евънс изглеждаше замислен.

— Може и да се окаже трудно да ги убедиш.

— Не ако и на тях също им изчезва добитък. Защо да се случва само с ранчо „Тъмблинг Ти“? На теб липсват ли ти крави?

— Може би. Говорил ли си за това с Хана?

— Не.

— Защо?

— Защото тя буквално фучи и съска като котка всеки път, когато си отворя устата.

— Какво ѝ става?

— Не знам. Цяла сутрин се държи като подгонена котка. Смятам, че не ѝ харесва присъствието ми в къщата ѝ. Мрази всички мъже, а аз изглежда съм начело в списъка ѝ.

— Баща ѝ беше жесток човек. Той...

— Знам какъв беше баща ѝ. Работех за него.

Евънс присви очи.

— Затова ли си тук сега?

Въпреки че Бък каза много повече отколкото възнамеряваше, той не очакваше Евънс да е толкова проникателен.

— И за това.

— Само не си го изкарвай на госпожа Гросек и дъщеря ѝ.

Бък се скова.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали каза, че трябва да се грижим един за друг. Е, аз се грижа за госпожа Гросек.

— Мислиш, че искам да ги измамя ли?

— Не те познавам достатъчно, за да знам какво ще направиш.

— Погледни ги само — каза Хана на майка си. — Допрели глава до глава и обсъждат неща твърде сложни за женския ум.

Хана сграбчи един стрък грах, който връзваше и го дръпна толкова силно, че пречупи стъблото. Тя хвърли прекършеното растение на земята. Не разбираше защо е толкова разстроена. Та тя дори се разкрещя срещу Бък и го замери с буца пръст. Какво ѝ ставаше? Още по-необяснимо бе защо той я остави да ѝ се размине. Баща ѝ би я пребил, а Бък дори и не я заплаши. Не беше за вярване, че може да го дразни така безнаказано.

Дори не изглеждаше да ѝ е ядосан. Може би малко раздразнен, като че ли това не беше нейна работа, но не беше гневен, защото тя нямаше право да се държи така. Имаше разлика и това беше най-важното.

— Мога и сама да се справя — обади се майка ѝ.

— Ще ти помогна.

— Ако продължаваш да чупиш растенията, предпочитам да не го правиш.

Хана погледна надолу и смаяно установи, че е счупила още едно стъбло.

— Може би е по-добре да се заема с вечерята.

— Най-добре ще е да се освободиш от гнева си. Каквото и да прави Бък, опитва се да ни помогне.

— На никого не се опитва да помогне, освен на себе си — каза Хана, внимавайки да не излее гнева си върху следващото стебло. — Ако ни помогне, то ще е по чиста случайност.

— И това ни устройва.

— Не и ако го застрелят. Решил е да участва в събирането на добитъка в Рафтър Ди. Щом вчера го простреляха само защото беше на тяхна територия, можеш да си представиш какво ще направят тогава.

Лицето на майка ѝ отразяваше страха и чувството на безпомощност, което беше завладяло и Хана.

— Няма ли друг начин? — попита Сара.

— Сигурна съм, че има, но дори няма да ме изслушат, ако аз го предложа. Ще кажат, че нищо няма да излезе.

— И вероятно ще имат право. Мъжете обикновено разбират повече от тези неща.

— За Бога, мамо, те са само мъже. Не са богове. И те могат да сбъркат.

— Може би.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъжете не са като жените. Те могат да правят неща, които за една жена ще бъде трудно да направи.

— Като това да се избият един друг ли?

— Да.

— Не смятам това за добро дело.

— Когато някой зъл човек иска да убива, трябва да има и добър човек, който също да е в състояние да го направи. Ако не беше така, животът на жените щеше да е дори по-тежък, отколкото е сега.

Хана се замисли дали би могла да убие човек, дори и ако този човек заплашваше живота ѝ. Не знаеше и се надяваше да не ѝ се налага да научава отговора на този въпрос.

— Но също могат да пострадат и невинни хора — каза тя.

— Като горкото момче, което е работило за Рупърт.

— Ти знаеше ли нещо за него?

— Не.

Тя се запита какво ли се беше случило с другите момчета. Помнеше, че имаше няколко от тях в началото.

— Трябва да кажеш на Бък да не ходи там — обади се отново майка ѝ.

Ръцете на Хана застинаха, както се бе пресегнала да завърже още един стрък грах.

— Какво те кара да мислиш, че ще ме послуша? Той не иска нищо от нас мамо. Не иска да се бъркаме и в плановите му. Възнамерява да спази споразумението ни до последната буква, без да влага никакви емоции или да ни дължи нещо.

— Откъде знаеш?

— Показа го съвсем ясно.

— Тревожа се за него.

Хана хвана следващия стрък, за да може майка ѝ да го върже.

— Видях. Цял ден се въртиш около него, правиш му кафе и непрекъснато го питаш как се чувства и дали не е уморен.

— Той е добър човек.

— Няма как да знаеш. Тук е само от три дни.

— Добър човек е — Сара върза растението и погледна към Хана.
— И от него може да излезе добър съпруг.

Хана за малко да припадне от изненада. Чудеше се как не се просна в калта от шока. Докато тя се опитваше да събере мислите си, майка ѝ вече беше започнала да връзва следващото растение.

Още по-изненадващо за нея беше как пулсът ѝ се ускори, сърцето ѝ подскочи в гърдите ѝ, а възбудата затанцува по цялото ѝ тяло само при мисълта какво означаваха думите на майка ѝ. Това беше чисто физическа, почти животинска реакция.

— Ти мислиш, че аз ще се съглася да се омъжа след всичко, което татко ти стори? — успя най-накрая да проговори Хана.

— Той не е като баща ти.

— От къде би могла да знаеш?

— Заради начина, по който се отнася с нас, дори когато ти си груба с него.

Хана се ядоса, че майка ѝ застава на страната на Бък.

— Какво? Ще говориш с него довечера и ще му предложиш ръката ми ли?

Майка ѝ изобщо не изглеждаше разтревожена от саркастичната ѝ забележка.

— Нямам намерение да говоря за това с никой друг, освен с теб. Не вярвам да ти предложи.

— Нито, че аз ще приема, ако го направи — идеята би трябвало да ѝ се стори отблъскваща, но не беше.

— Не, не очаквам и това.

— Мамо, не те разбирам. Мислех, че мразиш мъжете.

— Бих намразила всеки мъж, който се отнася с мен така, както се държеше баща ти.

— Но те всички се държат като татко.

— Не и мъжът, който е осиновил Бък. Нито пък господин Евънс.

Хана присви очи.

— Какво знаеш за Уолтър Евънс?

— Само, че той никога не би се отнесъл с една жена така, както баща ти се държеше с мен.

— Няма откъде да си сигурна. Еймъс Мерик се усмихва и ласкае, и се преструва...

— Еймъс Мерик не е по-различен от баща ти. Не бива да се омъжваш за него.

— Нямам никакво намерение. Нито за него, нито за някой друг.

Майка ѝ вдигна поглед.

— Сама жена трудно би оцеляла в днешния свят. Трябва ти съпруг.

Хана толкова се ядоса, че изскубна един стрък грах заедно с корена.

— Не ми трябва съпруг и никога няма да ми е необходим.

Хана тресна купата с картофите на работната маса. Докато разчистваше и останалите чинии от вечерята, хвърли поглед през прозореца.

— Те още си бъррят — каза на майка си. — Смятам да изляза и да разбера какво говорят. Така ще сме на ясно.

— Какво ти става днес? — попита я майка ѝ. — Не си на себе си още откакто се събуди сутринта.

— Ами ти? И ти никога преди не си се държала така.

— Какво имаш предвид?

— Още от сутринта се суетиш около Бък, все едно е инвалид. После пък каза, че трябва да се омъжа за него. След това покани господин Евънс на вечеря и не спря да му прислужваш на масата.

Тя спря и вдигна прозореца, за да чуе какво си говорят мъжете.

— Говорят си за ранчото. Може и да чуя нещо, което да постави на изпитание ограничената ми женска интелигентност.

— Мъжете не обичат да обсъждат работата си пред жени. Това ги кара да се чувстват неудобно.

— Това е и моя работа. Аз също се чувствам неудобно, когато ме държат в неведение.

— Мъжете не виждат нещата така.

— Е, крайно време е да започнат — Хана надникна през прозореца. — И Уолтър Евънс е също толкова лош, колкото и Бък.

— Предполагам, че ще го виждаме доста по-често, щом ще помага на Бък — добави Сара, което още повече възбуди интереса на Хана.

— Ами другите собственици на ранчо? — попита Хана, като гледаше майка си внимателно.

— И тях — отговори майка ѝ безучастно.

— Не разбирам! — учуди се Хана. — Мислех, че те е страх от мъжете.

— Страхувах се от яростта на баща ти. Ако му се противопоставях, той реагираше още по-зле. Научих се да се крия или да съм толкова незабележима, че да не ми обръща внимание. Също както ти се научи да мълчиш. Връщах се в спомените си към други времена и други мъже и те ми помогнаха да преживея всичко. Просто още ми е трудно да се отърва от този навик сега, когато вече не е необходимо. Присъствието на Бък в къщата много ми помогна.

Хана се отказа да спори. Появяването на Бък преобърна живота и на двете. Тя не можеше да го проумее и преди всичко не можеше да си обясни защо изведнъж всичко, което той правеше, я дразнеше толкова много.

Докато наблюдаваше двамата мъже през прозореца, тя видя Бък да се усмихва. Хана усети някакво присвиване в стомаха си. Бък беше красив мъж. Той се усмихваше по същия начин и на майка ѝ. Нищо чудно, че тя се престараваше в желанието си да му угоди.

Би ѝ било приятно да се усмихва и на нея така от време на време.

Тя отхвърли тази мисъл и си заповяда да не става глупава. Той беше като всеки друг мъж, когото познаваше. Да доставят удоволствие на една жена не беше важно за тях.

— Не издържам повече — каза Хана. Хвърли парцала, с който беше забърсала масата, и свали престилката си. — Това е нашето ранчо. Имам пълно право да знам за какво говорят.

Майка ѝ каза нещо, но Хана не я чу. Щеше да я пита по-късно.

След залез-слънце температурата се беше понижила с около двадесет градуса, но студеният въздух не успя да охладя гнева ѝ. До сутринта земята можеше да замръзне. Добре, че картофите не бяха покарали. Щеше да се наложи да изчака известно време, преди да засади царевицата, тиквичките и късния грах.

Бък и Уолтър не вдигнаха поглед, когато тя излезе от къщата. Явно не ги интересуваше присъствието ѝ. При тази мисъл страните ѝ пламнаха. Стъпките ѝ станаха по-отривисти, а токовете на обувките ѝ се забиваха по-дълбоко в твърдата земя. Без да се церемони, тя попита:

— Какво ще предприемете, за да спрете кражбите?

Прямият ѝ въпрос свари Бък неподготвен, но не го стресна. Той я погледна така, като че ли искаше да я удари по главата. Уолтър погледна първо единия, после другия и на нея ѝ се стори, че улови искрица смях в очите му.

— Мисля, че трябва да знам — тя погледна Бък право в очите. — Ако ще продължаваш да се прибиращ ранен вкъщи, ще трябва да имам под ръка бинтове и лекарства. В случай, че се оставиш да те убият, ще трябва да намеря някой друг да те замести.

Уолтър се усмихна широко. Беше убедена в това, но не бе толкова сигурна какво изразяваше лицето на Бък.

— Зийк и аз ще се погрижим за ранчото.

— Това вече го каза. Искам да знам как?

— Защо?

„Глупак такъв!“ Не знаеше ли, че тя иска да е в течение какво се случва със собствеността ѝ? Или с него. Не беше толкова безразлична към съдбата му, колкото се беше престорила пред майка си. Опита се, разбира се, но възможността да го убият, я бе тормозила още от момента, в който се върна ранен в къщата.

— Тези крави са мои — каза тя. Безумно твърдение на една безумна жена, за каквато той най-вероятно я мислеше. Нямаше нищо против да се държи като такава, ако успееше да изкопчи информацията, която я интересуваше. — Не искам да ги преследват през половината Тексас, докато над главите им летят куршуми, да ги разстроят и да плашат малките им до смърт.

Бък я изгледа, като че ли тя напълно бе изгубила разсъдък си.

— Също така мисля, че е жестоко да ги горят с тези нажежени до червено дамги. Вместо това може да им се вържат панделки около врата. Е, разбира се, те може да паднат. А няма ли да е по-добре да им се боядисат рогата?

Бавна усмивка разтегна устните на Бък.

— Това е добра идея. Можем да използваме яркочервено за женските крави и кралскосиньо за мъжките говеда. Това ще им помогне много през размножителния период. Нали разбираш, ще улесни тези, на които им е за първи път.

— Мисля, че ще е по-добре да ѝ кажеш какъв е плана ти — предложи Уолтър.

— Добре — въздъхна Бък раздразнено. — Евънс и аз обсъждахме как да убедим другите собственици да работим заедно.

— Мислите ли, че ще искат?

— Зависи дали и на тях също им изчезва добитък.

— И защо не? Когато крадат добитък, крадците не се ограничават само с едно ранчо. Цялата област е осеяна с каньони и клисури. Могат да се скрият стотици крави.

— И след като те простреляха още първия път, когато стъпи в земите му, защо си мислиш, че сега ще те остави да отидеш отново и да си вземеш кравите обратно?

— И какво предлагаш да направя? — настоя Бък.

— Предлагам да отидеш при шерифа на Утопия. Ако Джилет е откраднал кравите ми, той ще го накара да ми ги върне.

— Шерифът няма правомощия тук — обади се Евънс.

— В Остин би трябвало да има шериф.

— Докато успеем да доведем шериф от Остин, Джилет ще е успял да сложи своето клеймо на всичките крави, които е откраднал.

— Тогава говори с военните. Все трябва да има някой, който да се грижи за спазването на закона в Тексас.

— Има — отвърна Бък. — Хора като Евънс и мен.

— Значи ще отидете там и ще се оставите да ви застрелят?

— Не и ако отидем всички заедно — каза Бък.

— Той е прав, Хана — намеси се Евънс. — Ако всички собственици на ранчо се съберем заедно, Джилет няма да може да ни спре.

— Няма да е необходимо — каза Хана, — ако вече е сложил свое клеймо на всичките ми крави.

— Тя е права — каза Евънс. — Как да го предотвратим?

— Не знам, но ще намеря начин да си ги върна.

— Той ще стреля по теб — каза Хана.

— Ще стрелям и аз.

— Но той разполага с повече хора.

— Ами тогава предполагам, че ще трябва да бъда по-точен. Нещо друго, което искаш да знаеш?

Той отново се подиграваше с нея. Правеше се, че отговаря на въпросите ѝ, но всъщност въобще не беше така. Просто я чакаше да си тръгне и да продължи да обсъжда истинските задачи с Уолтър.

— Бих искала да ми кажеш какво *наистина* възнамеряваш да правиш? Освен това, бих искала да ме включвате в обсъжданията, *преди* да сте взели решение.

— Знаеш всичко, което трябва да знаеш засега — каза Бък. — По-добре остави останалото на мен.

— Нямам намерение да оставям нищо на никого. Искам да се науча как се осъществява събирането и разделянето на животните, как да жигосвам телетата и кога едно младо добиче е готово за продан. Никога повече няма да допусна отново да разчитам на мъж да управлява това ранчо вместо мен.

— Жените никога не присъстват на събирането и разделянето на животните — каза Бък.

Това накара Хана да се изпълне като струна.

— Защо не?

— Защото е шумно и мръсно, и не е място за една дама.

Той не се опитваше да ѝ забрани. Наистина мислеше, че е неподходящо. Не беше осъзнала досега, че е толкова загрижен за чувствата ѝ.

— И от кога станах дама?

— Всяка жена е дама, освен ако не е... не е...

— Нещо друго — додаде услужливо Евънс.

Хана я досмеша като видя, че Бък леко се изчерви. Не вярваше, че е способен на това.

— Когато се прави преброяването, има само мъже — продължи Бък. — Те са мръсни и няма къде да се измият, спят на голата земя и не внимават какво говорят.

— Няма да обръщам внимание на това, което виждам или чувам.

— Ще ги разсейваш непрекъснато и няма да могат да си вършат работата.

— И как ще ги разсейвам?

— Никой мъж не разсъждава нормално, когато наоколо има красива жена. Много вероятно е да уловят някого от другарите си с ласото, вместо теле.

На Хана отново ѝ стана топло. Не знаеше, че Бък я мисли за красива. Изглеждаше безразличен към нея. Е, може и да не я харесваше, но не беше имунизиран срещу красотата ѝ. Мисълта я

накара да се почувства стократно по-добре. Тя го погледна в очите и каза:

— Ти се справяш доста добре.

— Аз имам причина. Те няма да имат.

Може и да я смяташе за красавица, но не ѝ беше простил. Тя не очакваше друго, но бе несправедлив и това продължаваше да я измъчва.

Едва доловими звуци нарушиха напрегнатата тишина. Хана не би им обърнала внимание, ако не беше реакцията на мъжете. Очите им се срещнаха, а телата им се сковаха. Чакаха.

— Какво става? — попита Хана.

— Шшт.

Измина цяла минута. Мъжете се опитваха да изглеждат спокойни, но Хана виждаше колко са напрегнати.

— Какво беше това? — настоя тя отново.

— Прозвуча като изстрели — каза Бък, — но бяха много слаби, за да съм сигурен.

— Сигурно някой е излязъл на лов за пуйки — каза тя. — Наоколо има много от тях.

Уолтър Евънс погледна към небето над тях.

— Малко е тъмно вече за такъв лов. Ловът на пуйки е най-успешен по здрач. Тогава се прибират да спят.

— Изстрелите бяха от пистолет — каза Бък.

— А пуйки не се отстрелват с пистолет, нали? — Не беше необходимо да ѝ го казват. Вече знаеше отговора.

— Къде е Зийк? — тя внезапно се сети, че не го е виждала, откакто беше станал от масата.

— Някъде навън — отговори Бък, сочейки в посоката, откъдето бяха дошли изстрелите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Никой не можа да спи добре тази нощ. След като чуха изстрелите, всеки се заслушваше със страх какво може да последва. Пред реалната възможност Зийк да е лошо ранен, дори мъртъв, непрекъснатото мърморене на Хана за бинтове и търсене на заместник на Бък звучаха жестоко. Тя не смяташе намерението на Бък да си върне обратно кравите за несериозно — знаеше, че може да има стрелба и някой можеше да бъде ранен, но всъщност никога не бе вярвала, че ще се случи.

Сега тези смътни тревоги се бяха превърнали в реалност. Зийк не се бе върнал.

— Няма и следа от него в обора — каза Бък, когато влезе в кухнята за закуска. Беше ходил до хамбара два пъти през нощта. Ранният сутрешен дъжд му бе попречил да провери за трети път.

— Чу ли и други изстрели? — попита тя.

Госпожа Гросек, която стоеше до печката, вдигна поглед разтревожена.

Бък поклати глава.

— Отивам да го търся веднага, щом закуся.

— Но ти още не можеш да яздиш — каза Хана.

— Мога да се закрепя на седлото.

— Раната ти може да се отвори.

— Не мога да стоя тук, без да предприема нещо — каза Бък явно ядосан. — Трябваше да тръгна да го търся още снощи.

— Това щеше да е много глупаво — каза Хана. — Ако някой е преследвал Зийк, ти щеше да се окажеш лесна мишена.

— Нямах много добро мнение за мен, нали?

— Не вярвам, че ще успееш да стреляш с пушката само с една ръка. Нито пък да стреляш и да държиш юздите в същото време.

— Аз няма да се показвам.

— И какво ще направиш, ако откриеш Зийк ранен. Няма да можеш да го помръднеш или да го качиш на коня му. Няма да можеш

дори да се качиш на собствения си кон, за да доведеш лекар.

Бък удари с юмрук по масата. Приборите подскочиха, но не толкова силно, колкото госпожа Гросек.

— Ако счупиш и другата си ръка, съвсем няма да си в състояние да направиш нещо.

Бък я изгледа свирепо.

— Харесва ти да ми се подиграваш, нали? Защо ме мразиш толкова?

Думите му шокираха Хана. Тя не го мразеше. Напротив, напоследък мислеше за него твърде много.

— Аз не те мразя! — каза тя, опитвайки се да звучи колкото се може по-безразлична. — Просто се опитвах да ти обясня, че не си в състояние да яздиш. Не можеш да си служиш с едната ръка и все още си отпаднал.

Той не изглеждаше успокоен.

— Независимо от това тръгвам след закуска.

— Идвам с теб.

— Нищо подобно.

— Ако открием Зийк, мога да ти помогна.

— Няма да ти позволя да дойдеш с мен.

— Не можеш да ме спреш — каза Хана, докато подаваше на Бък чинията, която майка ѝ му беше приготвила. — Мога да яздя. Мога дори да оседлавам кон — сама никога не беше го правила досега, но беше виждала как се прави. Не изглеждаше чак толкова сложно. Тя беше достатъчно умна, независимо какво мислеха за нея Бък или баща ѝ.

— Няма допълнително седло в ранчото и единствените коне тук са моят и този на Зийк.

От изражението на лицето му личеше, че знае, че я е хванал на тясно, но тя не можеше да разбере дали имаше някакво значение за него.

— Как е рамото ти тази сутрин? — попита госпожа Гросек.

— Много по-добре — отговори Бък, извъръщайки поглед от очевидната обида, изписана на лицето на Хана.

— Трябва да сменим превръзката.

— Ще го направя веднага, щом се нахрани — сопна се Хана.

— Изчакай, докато се върна — обади се Бък, — в случай, че я замърся.

Те заговориха за други неща, докато се хранеха, но Хана не можеше да си избие от ума отказа му да я вземе със себе си. Нито пък можеше да забрави думите му, че тя го мрази. Не беше вярно. Никога не го бе мразила. Ако не я принуждаваше да се откаже от половината си ранчо, тя би могла дори да го хареса.

В действителност ѝ харесваше присъствието му наоколо. Ако мъжете не бяха такива противни същества, тя би могла да размисли и да се омъжи за някого като него. Предпочиташе да си остане неомъжена, но ако трябваше да избира измежду него, Еймъс и Лиймън, би избрала Бък.

Хана не проумяваше защо позволява на мислите си да се насочват в такава абсурдна посока. Дори и чифт гъсти, черни вежди не можеха да бъдат извинение.

Но ако веждите му привличаха вниманието ѝ, то тъмните му кафяви очи я запленаваха. Те като че ли я изпиваха, преценявайки действията ѝ, търсейки скрития подтекст в думите ѝ. И все пак не се променяха от това, което виждаха. Гледаха на света без радост и ентусиазъм. Само със сурова решителност.

Той беше хубав мъж. Независимо от късата му коса, която отказваше да застане на място, освен когато беше мокра. В момента, в който изсъхнеше, тя щръкваше във всички посоки, все едно непрекъснато прокараваше пръсти през нея. Имаше издължено лице и правилно оформен нос. Тя не можеше да реши дали харесва устата му. Непрекъснатото мръщене и навъсеното му изражение изкривяваха формата ѝ.

Не се бе обръснал. Черната набола брада се виждаше ясно по лицето му и му придаваше почти момчешки вид. Тя не бе очаквала, че това ще ѝ хареса. Винаги бе мислила, че мъжът трябва да прилича на мъж — солиден, опитен, на когото може да се разчита — но от друга страна очите му на старец компенсираха напълно младежкото му излъчване.

— Беше много вкусно, госпожо — каза Бък на госпожа Гросек и стана от масата. — За жена, която никога не е готвила американски ястия, се учите доста бързо.

Хана се дразнеше от усилията на майка си да угоди всячески на Бък. Тя се радваше на новопоявилото се желание за живот у майка ѝ, но не ѝ допадаше, че Бък бе причината за това.

Но защо я интересуваеше, че Бък се държеше мило с майка ѝ, а беше груб с нея? Тя не искаше нищо друго от него, освен да ѝ помогне да изплати дълговете си. Щеше да е доволна да му помахва за сбогом, когато и да реши да си тръгне.

— Ще сменя превръзката ти сега — осъзнаваше острия си тон, но не можа да направи нищо, за да го смекчи.

— Превръзката ще почака.

— Не няма! — каза тя по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Щом настояваш да тръгнеш, въпреки всичките ми възражения, рамото ти трябва да бъде превързано по-стегнато, за да не се отвори раната.

Бък явно искаше да се възпротиви.

— Ако се отвори, ще заздравее по-бавно и ще ти се наложи да се мотаеш тук още една седмица, а това ще ме подлуди.

— Помисли колко много картофи бих могъл да зария.

— Картофите ги засяхме. Сега е ред на царевицата, боба и тиквичките.

— Спри! — каза Бък с много бледо подобие на усмивка на лицето. — Можеш да пристегнеш рамото ми колкото искаш, стига само да мога да дишам.

Хана очакваше да смени превръзката му в кухнята, но той се отправи към стаята си. Преди още да бе взела нещата, които ѝ бяха необходими, тя усети как напрежението ѝ започва да расте. Помисли за момент дали да не го извика обратно, но отхвърли идеята. Не искаше Бък по никакъв начин да забележи начина, по който ѝ въздействаше. Не искаше и майка ѝ да се досети.

Той седеше на леглото, когато тя отвори вратата. Ризата му беше съблечена наполовина и той се опитваше да освободи раненото си рамо.

Краката на Хана почти се подкосиха. Ужасена от слабостта си, тя обузда мислите си и влезе в стаята. Цялото ѝ тяло се разтресе. Дори ръцете ѝ трепереха.

Тя и преди беше сменяла превръзката му, но майка ѝ винаги присъстваше. Сега беше сама в стаята с мъж, гол до кръста. Хана не беше подготвена за чувството на близост, което я обзе. Беше ѝ трудно

да го осъзнае, а и не знаеше как да се справи с него. Никога не бе мислила, че един мъж може да ѝ въздейства така. Дори и мъж като Бък.

Мисълта да има този мъж до себе си, само за нея, я оживи. Да може да го докосва, когато си пожелае, да лежи нощем близо до силното му тяло... Е, Хана не бе мислила за тази страна на съпружеския живот. Изглежда това бе сериозен пропуск.

Но и той щеше да лежи близо до нея. Щеше да я докосва. Той дори щеше... Увереността за това, което би се случило помежду им, възпламени съзнанието ѝ. Никога досега не бе позволявала на такива мисли да я безпокоят. Не бе искала да мисли за това, но сега не можеше да се спре.

Хана не можеше да повярва, че чувствата ѝ към Бък бяха претърпели такава драстична промяна. Той беше човекът, твърдо решен да отнеме ранчото ѝ, но това вече не я ядосваше. Може би вече не го вярваше. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че ако Бък посегне към нея в този момент, тя не би имала сили да го спре.

Усети колко чувствителни бяха станали зърната на гърдите ѝ. Като че ли роклята ѝ беше направена от груб вълнен плат. Трябваше да устои на желанието си да ги докосне с ръка, да разбере кое ги караше да настръхнат така.

Решена с нищо да не издаде пред Бък мъчението, което бе обзело съзнанието и тялото ѝ, Хана постави легена и бинтовете на масата до леглото.

— Дай да ти помогна да си свалиш ризата.

Бък беше освободил раненото си рамо. Хана хвана ризата и той издърпа ръката си от ръкава. Не ѝ се наложи да го докосва. Тя хвърли ризата настрани. Но когато започна да маха старите бинтове, не можа да си намери удобна позиция.

Ако останеше права, трябваше да се наведе под мъчителен ъгъл и да доближи главата си много близо до неговата. Ако седнеше, щеше да се окаже до него *на леглото*. Само при мисълта за това краката ѝ се подкосиха отново. Ако извикаше майка си, щеше да се покаже като страхливка.

Тя застана зад него и се наведе към рамото му. Той обърна главата си, за да я следи какво прави. Косите им на практика се докоснаха. Чувстваше дъха му върху пръстите си.

Тя направи неуспешен опит да махне безопасната игла.

— Искаш ли да ти помогна?

— Ще се справя, ако спреш да се въртиш, за да видиш какво правя.

Вместо да отмести поглед, той я погледна право в очите.

— Изнервям те — това не беше въпрос, а констатация. — Защо?

Искаше ѝ се той да се обърне. Не можеше да разсъждава, когато я гледаше така. Дори и Еймъс не я бе гледал толкова настойчиво. Еймъс я гледаше похотливо и това я ядосваше. Имаше усещането, че Бък вижда какво става в душата ѝ и това я караше да се чувства беззащитна.

— Казах, че не съм нерв...

— Ние сме партньори. Не бива да ме лъжеш.

Тя не се чувстваше като партньор. Чувстваше се слаба, неспособна да свърши работата си.

— Не съм свикнала да съм близо до мъже — успя да промълви най-накрая. — Искам да кажа толкова близо.

Той продължи да я гледа.

— Никога преди не съм докосвала мъж.

— Толкова ли е странно? — попита той. Изражението му не се промени, но ѝ се стори, че това стана с тона му.

— Да.

— Защо?

— Не знам.

— Няма да нараня теб или майка ти.

Ръцете ѝ замръзнаха във въздуха. Тя никога не бе мислила, че той ще я нарани. Защо тогава думите му я превърнаха в топка желе. Ръката ѝ се разтрепери. Той я пое в своята, за да я успокои.

— Защо трепериш?

— Не знам — прошепна тя.

Той пусна ръката ѝ и тя започна да трепери отново.

— Не можеш ли да спреш?

— Не и докато ме гледаш така.

Той извърна глава.

— Така по-добре ли е?

— Да — не беше по-добре, поне не още, но тя се насили да свали бинта. Не би могла да понесе мисълта колко уязвима я правят

въпросите му. Не и преди да има време да помисли, да възстанови защитните си сили.

Раната му заздравяваше бързо. Майка ѝ би казала, че това е знак за здраво тяло. Хана нямаше нужда от този знак, за да знае, че е така.

— Заздравява добре — каза му тя, опитвайки се да не обръща внимание на чувствата, които допира на пръстите ѝ до кожата му предизвикваха в нея. Но беше невъзможно да не усети мускулестите му рамена, да не забелязва бавното повдигане на корема му, докато диша, да не почувства топлината на тялото му.

Беше ѝ също толкова невъзможно да пренебрегне начина, по който реагира собственото ѝ тяло. Проблемът идваше от това, че не разбираше какво означава всичко това. Нито Еймъс, нито Лиймън ѝ бяха въздействали по такъв начин. Нямаше приятелки, които да попита и да направи сравнение. Може би това се случваше с всяко момиче. Може би си беше нормално.

Не мислеше, че е така. Обикновено тя беше спокойна, решителна и разсъждаваше доста трезво. Но в момента не беше способна да мисли разумно.

— Не го пристягай много — каза Бък. — Трябва все пак да мога да движа рамото си.

Нервите ѝ бяха толкова опънати, че прекалено силно бе пристегнала бинта.

— Съжалявам, но не ми се е налагало да правя превръзки често.

Не това беше причината, но тя не искаше той да разбере. Концентрира се максимално, за да запази дишането си нормално.

— Защо не помолиш господин Евънс да дойде с теб?

Може би, ако се съсредоточи върху опасността, ще забрави това странно чувство в корема си и омекналите си крака.

— Ако не мога да се справя с работата, трябва да го науча още сега.

— Какво ще направиш, ако откриеш Зийк...? — тя не можа да довърши въпроса си.

Бък коренно се промени. Тя усети как под кожата мускулите му се напрягат. Очите му винаги изглеждаха студени и криеха емоциите му, но сега горяха. Той стисна юмруци, а кокалчетата му побеляха.

— Ще открия кой е виновен — каза Бък — и ще го убия.

Шокирана, Хана се закова на място. Хората от нейната общност проповядваха мир и любов. Тя знаеше, че те невинаги живееха, следвайки тези високи идеали, но не познаваше друг мъж, който да е говорил така открито за убийство. Беше изумена, че Бък го направи.

— Как можеш да говориш така?

— Ти какво ще направиш, ако някой убие най-добрия ти приятел?

Не знаеше. Нямаше най-добър приятел.

— Трябва да има и друг начин.

— Някои хора разбират само от убийство.

— Е, ние още не знаем дали нещо се е случило със Зийк. Той ми изглежда много умен човек, който трудно ще се остави да го хванат. Може би точно сега препуска към ранчото.

Бък малко се поуспокои.

— Зийк е като сянка. Не можеш да го чуеш. Често не можеш и да го видиш.

— Ти много обичаш Зийк, нали?

Бък понечи да каже нещо, но се отказа.

— Преживели сме едно и също. Никой друг не може да го разбере.

— Това не е обич. Да не би да се страхуваш да признаеш собствените си чувства? Той е твой брат. Не би трябвало да имаш про...

— Аз нямам брат — прекъсна я Бък.

— Каза, че имаш девет, че родителите ти са осиновили...

— Джейк и Изабел не са ми родители. Момчетата не са ми братя.

Хана знаеше, че Изабел и Джейк са неговият свят. Той не спираше да ги цитира и непрекъснато говореше за момчетата. Имаше чувството, че вече познава Дрю и Уил, и не можеше да разбере защо той не иска да ги приеме за свое семейство.

— Те са твои официални родители независимо дали го приемаш или не — каза Хана. — Братята ти също.

— Аз имам истински майка и баща. Както и сестра.

— Тогава не разби...

— Майка ми избяга, а баща ми ме продаде. Няма да имам свое семейство, докато не открия сестра си. И смятам да се отплатя на Джейк за всичко, което е направил за мен.

— Не можеш да му се отплатиш за това, че ти е дал семейство — каза Хана. Видя как Бък се отдръпва от нея и се затваря в себе си, но не можеше да спре. — От всичко, което ми каза, разбирам, че те обичат и са сторили всичко за теб като истински родители. Такъв дълг не можеш да изплатиш с пари — само с уважение, лоялност и любов.

Бък не отговори, дори не я погледна.

— Да си родител е много повече от това да създадеш едно дете — продължи тя, отказвайки да се предаде. — Бих заменила баща си за Джейк във всеки един момент и щях да съм горда да кажа, че го обичам.

— Ако не смяташ скоро да свършиш с тази превръзка, аз ще го направя. Трябва да открия Зийк.

За един кратък миг тя бе почувствала, че Бък се е отпуснал пред нея и могат да разговарят като нормални хора. Сега отново усещаше студенината, която лъхаше от него. Той отново я отблъскваше. Импулсът да сподели част от себе си с нея си беше отишъл.

Хана изпита огромно съжаление към Бък. Жестокостта на майка му и баща му го бе лишила от способността да приеме любовта на осиновителите си.

Чудеше се дали той би могъл да обича някого истински, след като непрекъснато се опитваше да измерва чувствата на хората в пари. Изглежда това беше много по-жестока трагедия от побоите, които бе изтърпял.

— Надявам се да го намериш — каза тя, докато завързваше и последната връзка. — Дори и да не го наричаш свой брат, мисля, че го обичаш като такъв.

Бък все още мълчеше, но погледът му беше по-напрегнат отвсякога.

Той започна да облича ризата си.

— Нека ти помогна — предложи тя.

— Мога и сам.

Хана не му позволи да я отблъсне. Тя взе ризата му. Той не помръдна. За миг й се стори, че ще влязат в безмълвен двубой, но той сви рамене и пхна ранената си ръка. След това пхна и другата.

— Ще я закопчаеш ли вместо мен?

Тя не очакваше това. Той сам се бе облякъл тази сутрин. Видя предизвикателство в очите му. Дали не я изпитваше? Каквото и да се

опитваше да направи, тя нямаше да му позволи да разбере, че го желае.

— Ще ти помогна със седлото — каза тя, пресягайки се към първото копче. Ако говореше за друго, нямаше да ѝ се налага да мисли за това, което правеше. — Няма да можеш да го повдигнеш с това рамо.

— А ще ми помогнеш ли и да се кача на коня?

— Вероятно. Няма да можеш да ми помогнеш да си платя дълговете, ако не можеш да се задържиш на седлото.

— Дългът ли е единственото, което те интересува?

Тя спря на последното копче на пъпа му, точно над колана. Не можеше да го направи. Това копче трябваше да си го закопчае сам.

— Ти би ли се интересувал от друго? — тя не беше чак толкова смутена, че да не разбере какво точно означаваше въпроса му.

Той погледна надолу към оставащото копче, след това вдигна поглед към нея.

— Зависи — той закопча копчето.

— От какво?

Той отново я погледна.

— Все още не знам.

Хана чу, че някой язди към къщата. Поведението на Бък рязко се промени. Той излетя от стаята и се насочи към предната част на къщата, без дори да загащи ризата си. Когато той отвори входната врата, Хана видя Уолтър Евънс да слиза от коня си.

— Намери ли приятеля си? — попита Евънс, когато те излязоха на верандата.

— Не — отвърна Бък. — Точно се приготвих да тръгна да го търся.

— Нещо против да дойда с теб?

Хана не знаеше защо Евънс би се интересувал от техните дела, но беше благодарна, че той предложи да отиде с Бък. Междувременно реши, че при първа възможност ще си купи кон. Нямаше да допусне да я оставят в ранчото отново.

— Няма ли да влезеш да изпиеш чаша кафе?

Хана се обърна и с изненадана видя, че майка ѝ също е излязла на верандата.

Уолтър Евънс се усмихна на майка ѝ.

— Откъде знаеш, че съм яздил цялото това разстояние с надеждата да ме поканиш. Още помня онази първа чаша.

Хана се обърна към майка си, разтревожена, че спомена за времето, когато баща ѝ я беше бил за това, че „забавлявала мъже“, ще я разстрои. Тя наистина беше леко пребледняла, но нито изражението ѝ, нито позата ѝ се бяха променили.

— Добре дошъл си да се отбиваш, когато пожелаеш — каза тя. — На печката винаги има джезве с горещо кафе.

— Ще го запомня.

— Няма да ми отнеме много време да оседлая коня — обади се Бък. — Ще се върна...

Той млъкна. Хана го погледна, но Бък беше зареял поглед в далечината на запад. Тя също погледна натам, но не видя нищо.

— Изглежда, че ще имаме гости — каза Бък.

— Не виждам никого — каза Хана.

— Виждам прахоляк — каза Бък — или са ездачи, или препускащи крави.

— Ездачи — додаде Евънс.

— И аз си помислих същото — отвърна Бък.

Майката на Хана се прибра вътре. Очевидно новопридобитата ѝ увереност не се простираше по-далеч от Бък и господин Евънс.

Двамата мъже завързаха разговор за състоянието на ранчото, за пролетните дъждове, най-подходящото време да започнат събирането и преброяването на говедата и как най-добре да го организират. Хана имаше усещането, че Бък слушаше само с половин ухо. Той продължаваше да се взира в далечината на запад. Най-накрая и тя видя ездачите, но не би могла да каже кои са.

— Лиймън Джилет е — каза Бък.

— Откъде знаеш? — попита тя. — Аз не мога да разпозная никого.

— Кой е с него? — поинтересува се Евънс.

— Том Гладис, мъжът, който срещнахме със Зийк, когато открихме онези крави в каньона и още някой, когото не познавам.

— Не разбирам как ги позна от такова разстояние?

— Имам добро зрение — отговори Бък. — Никога не чета нещо, освен ако не се налага.

Хана не беше сигурна, че някой би могъл да вижда така добре, независимо колко малко чете. Скоро обаче думите на Бък се потвърдиха.

Изражението на Евънс внезапно се промени.

— Какво има? — попита го Хана.

— Този мъж с Джилет — отговори Евънс. — Познавам го.

— Стрелец ли е? — попита Бък.

— Да.

Хана никога не беше виждала стрелец, дори не бе чувала името на някого с такава репутация, а сега такъв човек щеше да прекрачи прага ѝ. Може би точно той беше прострелял Бък.

— Кой е той? — попита Бък.

— Сид Бараклоу — отговори Евънс. — Работи за всеки, който се съгласи да плати исканата цена. Вече от около година работи за Джилет.

— Защо идва тук? — намеси се Хана.

— Съвсем скоро ще узнаем. Дотогава нека седнем и почакаме.

Бък и Евънс седнаха на столовете на предната веранда. Хана не разбираше как бе възможно да останат толкова спокойни. Идваше наемен стрелец. Най-вероятно, за да убие някого.

— Ще ти донеса оръжията — каза тя и се обърна да влезе в къщата.

— Остави ги — каза Бък.

— Но той води наемен убиец със себе си.

— Той идва да ни каже нещо. Наемникът с него е само, за да придаде тежест на думите му. Засега няма да го използва.

— Как би могъл да знаеш?

— Виждал съм наемни стрелци и преди.

За първи път Хана осъзна, че има много неща в живота на Бък, за които тя не знаеше нищо. Той самият би могъл да бъде стрелец.

Прекалено нервна, за да седи просто така, без да прави нищо, тя тръгна към градината си. Но не можеше да се съсредоточи нито върху новите насаждения, нито върху това, какво още искаше да засажда. Единственото, за което можеше да мисли, беше Джилет и стрелецът, когото водеше със себе си. Каза си, че трябва да обере граха, преди да е станало твърде горещо. Можеше да провери картофите и да види дали

морковите са поникнали, да прецени дали да ги полее. Трябваше също да реши колко още храна ще ѝ е необходима, за да изхрани Бък и Зийк.

Все още не беше подхванала нищо, когато Джилет и хората му пристигнаха. Не ѝ хареса изражението на Лиймън. Беше разярен. И яростта му бе насочена към Бък.

Внезапно и доста неочаквано, Хана се вбеси. Този мъж нямаше право да идва тук да я заплашва и да принуждава майка ѝ да се крие в къщата. Още по-малко имаше право да е ядосан на Бък. Но преди всичко нямаше причина да води наемен стрелец в ранчото ѝ. Това не ѝ харесваше и тя нямаше да го позволи. Хана излезе от градината с отривиста стъпка и се изправи пред Джилет, преди още да е успял да слезе от коня си.

— Добро утро — каза тя. — Пак ли си дошъл да ме ухажваш?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джилет отмести погледа си от Бък и Еванс. Изглеждаше раздразнен и нетърпелив.

— Не днес.

Той дори не слезе от коня си.

Хана винаги бе имала усещането, че под изтънчените маниери на Джилет се прокрадва някаква жестокост. Днес той не я криеше. И все пак, Хана нямаше намерение да остави, да му се размине тази грубост.

— По-добре — отговори тя, — защото тъкмо щях да храня прасетата.

Хана не знаеше какво я беше прихванало. Не можеше да се познае. Но това, което знаеше със сигурност, беше, че увлечението ѝ по Бък бе предизвикало това нетипично за нея поведение. Може и да беше бясна на Джилет, че бе откраднал кравите ѝ и от настоящата му грубост, но също така беше решена да защити Бък. Никой нямаше да стреля по него, докато беше неспособен да се защити!

— Не искам да те задържам — каза ѝ Джилет. — Сега аз...

Тя застана точно между Джилет и Бък:

— Не мисля, че съм срещала приятелите ти преди.

Напълно объркан, Джилет слезе от коня си.

— Казвам се Том Гладис, госпожо — представи се младият мъж. Той скочи от коня и си свали шапката. — Приятно ми е да се запознаем.

— Аз съм Сид Бараклоу — каза и другият. Той не бързаше да последва примера на Гладис, но накрая слезе от коня си и леко докосна шапката си.

— Очаквате някакви неприятности ли? — попита Хана, като посочи към пистолета, който той носеше.

Бараклоу се усмихна бавно и лениво:

— Чувствам се като гол без него.

— Един от хората ми беше прострелян миналата нощ — каза Джилет, като любезния му тон бе изместен от нарастващия гняв. —

Дойдох да проверя дали не знаете нещо по въпроса.

Последното му изречение беше отправено към Бък. Без да отговаря на въпроса му, Бък попита:

— Какво се е случило?

— Не знам — беше отговорът на Джилет. — Няма как да ми каже. Мъртъв е.

Страх започна да обзема Хана. Никога не беше очаквала, че може да се стигне до убийство, за да спаси ранчото си.

— Мислите, че имам нещо общо със смъртта му? — попита Бък. Той не беше помръднал, дори не изглеждаше ни най-малко изплашен.

— Ти душеше из ранчото ми преди няколко дни — Джилет го сряза. — Гладис каза, че си избягал с някакви крави.

— Те бяха на „Тъмблинг Ти“, шефе — каза младока. — Проверих всяка една от тях.

— Не ми харесва непознати да се разхождат из ранчото ми — каза Джилет, докато все още ядно гледаше към Бък.

— Така че нае мен, за да е сигурен, че подобно нещо няма да се случи отново — добави Бараклоу.

От всяка негова дума лъхаше заплаха.

— Защо толкова те притеснява, когато някой язди през ранчото ти? — попита Бък.

Хана би предпочела Бък да не се опитва да предизвиква Джилет. Той вече беше достатъчно ядосан. Тя продължаваше да наблюдава стрелеца. Инстинктивно усещаше, че той беше истинската заплаха.

— Може някога да забравят първо да проверят клеймата.

— Нямам нищо против да провериш всяко едно животно на моя територия — отговори Бък. — Въпреки че няма да намериш никакви крави или малките им. Поради някаква необяснима причина всичките са се изгубили, докато кастрираните добичета до едно са останали тук. Можете ли да обясните това?

— Не знам нищо за вашите говеда — каза Джилет. — Търся човека, който е убил работника ми. Как можеш да ми докажеш, че не си го сторил ти и че той не те е прострелял, преди да го убиеш? — Той посочи раненото рамо на Бък. — Кога получи това?

— Преди два дни — отговори Бък, — точно след като се натъкнахме на Гладис. Някой ме простреля от засада.

— Как мога да съм сигурен, че е така? — определено Джилет се опитваше да накара Бък да направи нещо. Хана се опасяваше, че той беше довел стрелеца със себе си само поради тази причина.

— Аз мога да гарантирам за деня и часа, когато господин Хобсън е бил ранен — каза Хана. — Майка ми и доктор Янт също ще потвърдят, че е така. Ако искате да дойдете довечера, когато сменям превръзката му, може сами да се убедите, че раната му не е скорошна.

Въпреки трудното положение, в което се озова неочаквано, Джилет не се отказа.

— Кой може да докаже, че не си излизал снощи, за да се опиташ да получиш реванш?

— Аз — високо каза Уолтър Евънс. — Вчера доведох няколко кастрирани животни, които бяха преминали на моя територия. Госпожа Гросек ме покани да остана за вечеря. Всички бяхме навън на двора, когато чухме пистолетните изстрели. Беше някъде след девет часа.

— Точно по това време беше — каза Гладис. — Аз намерих Симпсън.

— Не съм ходил по-далеч от обора оттогава — каза Бък.

— Иди да провериш! — нареди Джилет на Гладис.

— Да провери какво? — настоя за обяснение Хана, когато обърканото момче пое към обора.

— Снощи валя — обясни Джилет. — Ако някой е влизал или излизал оттам, ще има следи от копита.

Евънс тръгна напред, но Бък го задържа. Хана се ужаси, когато видя пистолета на Бараклоу да се появява в ръката му като с магия. Беше извадил пистолета си и го беше насочил към Бък.

Обзе я внезапна ярост. Без да се замисля, тя удари Бараклоу, като по този начин изби пистолета от ръката му. Тя пристъпи напред и сложи крак върху оръжието.

— Да не си посмял да вадиш оръжие в мое присъствие! — нареди му тя.

— Ако си беше направил труда да обърнеш внимание — заяви Бък толкова спокойно, като че ли нищо не се беше случило, — щеше да забележиш, че нито аз, нито Евънс сме въоръжени.

— Махни си крака от пистолета ми! — изкрещя Бараклоу.

Хана отстъпи назад и той вдигна оръжието си.

— Вътре е влязла пръст — каза Бараклоу още по-ядосано.

— Едно добро почистване ще го оправи — предположи Бък. — Надявам се, знаеш как се почиства пистолет.

Бараклоу беше прекалено ядосан, за да му отговори.

Завръщането на Гладис прекъсна нарастващото напрежение.

— Никъде няма следи от конски копита. Нито пък черни коне. Само един петнист, един сиво-кафяв и най-красивият Апалуса, който някога съм виждал.

— Защо точно черен кон? — попита Бък.

— Не би могъл да бъде друг — отговори Гладис. — Чух го да се отдалечава, но не можах да видя нищо.

— Можехте да си спестите проверката — каза Бък. — Докато рамото ми е така, в това състояние не бих могъл нито да пристегна ремъците на седлото си, нито да се кача на коня си. — До този момент изражението му беше доста безизразно, но сега стана сурово. — В момента, в който бих могъл да го направя, ще дойда да разбера кой проби тази дупка в рамото ми.

— Не е бил някой от моите хора — каза Джилет.

— Случи се на ваша територия.

— Тук си отскоро. Не би могъл да знаеш къде свършва нечие ранчо и започва друго.

— Много добре знам — отговори Бък.

— Е, не е бил някой от моите хора.

— Ще оставя шерифа от Утопия да реши това, но ще дойда, когато стане време за прибирането и преброяването на добитъка.

— Няма ваши крави на моя територия.

— Преди два дни имаше.

— Казах на момчетата си да изгонят обратно всяка една, която видят.

— По-добре е да се вслушаш в това, което казва господин Джилет и да стоиш настрана — каза Сид Бараклоу.

— Ако това, което казвате, е истина — Уолтър Евънс се обърна към Джилет, — не виждам защо бихте имали нещо против да изпратим наш представител с вас. Той ще може да потвърди това, което казвате.

— Нямам нужда някой да потвърждава думите ми!

— Както и да е, мисля, че наистина ще е по-добре, ако заедно направим преброяването на животните — каза Бък. — По този начин ще можете да се отървете от всичко, което не е ваше.

— Не давам и пукната пара за вашето ранчо — отговори Джилет.
— Изборът е ваш — каза Бък. — Ще се видим след около месец.
— Първо аз ще се срещна с теб — намеси се Сид Бараклоу.
— Ако това е начинът, който предпочитате — отвърна Бък.

Хана не можеше да разбере Бък. Остана седнал през цялото време, като гледаше Джилет така, все едно обсъждаха времето. Стрелецът току-що му беше казал, че ще намери начин да го спре. Сърцето на Хана се беше качило в гърлото ѝ, а Бък дори не изглеждаше разстроен. Не разбираше ли какво точно беше казал онзи?

Джилет се качи на коня си и го завъртя.

Бараклоу докосна шапката си и също възседна коня си.

— Приятно ми е, че се запознахме, госпожо — каза Гладис, като напрегнатото му изражение моментално изчезна. — Винаги е приятно да се знае, че в съседство живее едно хубаво момиче.

— Освен ако не искаш да си останеш тук, по-добре тръгвай! — извика му Джилет през рамо.

— Трябва да тръгвам — Гладис докосна набързо шапката си, скочи на седлото, смушка коня си и препусна в лек галоп, за да настигне шефа си.

— Какво мислиш за всичко това? — попита Евънс, когато посетителите им се отдалечиха.

— Той ще накара онзи ужасен човек да те застреля, ако кракът ти стъпи на негова територия — каза Хана.

— С такова впечатление останах и аз — отговори Бък.

Той е *знаел* за какво говори Джилет и не изглеждаше ни най-малкото разстроен от това?

— Какво ще направиш? — настоя да знае Хана.

— Точно сега ще отида да потърся Зийк — каза Бък и стана от стола си. — Но се чувствам много по-добре, като знам, че другият е мъртъв.

— Как можеш да говориш така?

— Защото, ако той беше жив, това щеше най-вероятно да означава, че Зийк е бил убит.

— И все пак, един човек е умрял — каза Хана. — Как можеш да говориш за него така, като че ли моите крави са по-важни от него!

— Онзи човек се е опитал да убие Зийк, така както се опитаха да убият и мен!

Хана осъзна, че ѝ е трудно да го разбере. Беше виждала жестокост, дори насилие, но това повече ѝ приличаше на война. Някой вероятно се беше опитал да убие Зийк. Джилет бе дал ясно да се разбере, че е наел Бараклоу да отстрани всеки, който му се изпречи на пътя. Нито едно от тези събития не беше случайно. Всичко е било планирано.

Внезапна суматоха в кокошарника стресна Хана. Обърна се, само за да види кокошките си, тичащи във всички посоки по двора, пляскайки с криле; техните пискливи крясъци, разкъсващи спокойствието на утринта.

— Вероятно има койот там — каза Евънс.

Той се изправи, слезе по стъпалата, отиде до коня си и извади пушката от кобура.

— Защо до сега не ги подплаши? — попита Бък.

За всеобща изненада вратата на кокошарника се отвори и оттам излезе Зийк, разтривайки гърба си.

— Абе, хора, такъв шум вдигате, че човек не може да мигне от вас. Оставихте ли ми нещо за закуска?

Бяха се тревожили за него цяла нощ, бяха се изправили пред Джилет в негова защита, а той през цялото време е седял на сигурно място в кокошарника!

— Очаквах здравата да са те надупчили — каза Бък.

— Казах ти, че никой няма да ме види.

— Тогава каква беше тази стрелба?

— Голямо жигосване тече там. Попаднах на три места, където бяха палили огньовете.

— Забрави за жигосването — каза Бък. — Кажи ни за стрелбата.

— Проверях едното от местата — започна да обяснява Зийк. — Тъкмо бях разровил въглените, когато някой стреля по мен от тъмното. Метнах се на земята, за да се прикрия и стрелях два пъти. Чух някой да изхриптява и да се претъркулва в храстите. Пропълзях нататък, докато видях онзи проснат на земята.

— Не знаеш кой е и защо е стрелял по теб? — попита Евънс.

— Нямах възможност да го попитам. Беше мъртъв.

— Къде беше цяла нощ? — попита го Хана. — Бък се поболя от тревога за теб.

Дори и за секунди, Хана за първи път видя Зийк да се усмихва.

— Младокът, когото срещнахме онзи ден, дойде да души наоколо и аз се изнесох доста бързо. Оставих коня си в малка клисура, на около една миля от тук. Отидох да поспя в кокошарника. Предположих, че никой няма да ме потърси там.

— Няма да се учудя, ако кокошките престанат да снасят поне за седмица — каза Хана. Цялата трепереше. Всичко това я беше сварило неподготвена. А и никога до сега не беше преживявала сутрин като тази.

— Влизай вътре — каза тя на Зийк. — Мама ще ти приготви нещо за ядене. След това ще можеш да доведеш коня си обратно тук.

— Аз ще го доведа — предложи Бък. — Поне ще имам какво да правя.

— Аз ще дойда с теб — предложи Евънс.

Хана би трябвало да почувства някакво облекчение, но някак си това ѝ изглеждаше по-лошо от всякога. Тя не можеше да забрави обещанието на Бък да се срещне с Джилет, когато дойдеше времето за прибирането и преброяването на говедата. Или обещанието на Бараклоу, че ще спре Бък, ако той се опита да го направи. Някой щеше да бъде убит, ако тя не направеше нещо.

Но какво би могла да направи?

— Още ли мислиш да накараш Джилет да участва в преброяването? — попита Евънс.

Те яздеха един до друг по тясната пътека, лъкатушеща между мескита и пустинния кактус. Зийк им беше описал клисурата. Еванс знаеше как да я намерят.

— Да.

— Дори и след като знаеш, че този стрелец работи за него.

— Да.

— Криеш ли нещо от мен?

— Като...?

— Че ти самият си стрелец или нещо подобно.

Бък се засмя:

— Не съм стрелец. Всичко, което искам, е да бъда каубой.

— Не те ли е страх от Бараклоу?

— Не, но и не съм чак толкова неблагоприятен, че да не го вземам насериозно.

— Какво ще правиш тогава?

— Ще говоря с другите собственици на ранчо.

— Мислиш ли, че Джилет ще продължи да не приема предложението ни?

— Ако всички се обединим, не мисля, че ще може да откаже.

— Какво те тревожи тогава?

— Подозирам, че жигосва всички животни, които са на негова територия. Когато отстъпи и ни разреши да се присъединим към него, няма да е останало и едно говедо с дамгата на „Тъмблинг Ти“.

— Тогава нека говорим с останалите и да започнем събирането и преброяването по-рано. Така той няма да може да обясни наличието на толкова много прясно жигосани животни.

— Би могъл, ако си намери фалшиви документи за скорошна покупка на добитък.

— Това може да се провери.

— И докато намерим някой от Остин, който може да провери, той ще е отвел тези крави на стотици мили оттук. Не, трябва да го изненадаме.

— Как?

— Не съм сигурен, но имам една идея. Ще ми трябва няколко дни, за да я проверя. Ако се окажа прав, може и да успея да уредя нещата без излишна стрелба.

Минаха през една ливада, побеляла от бодлив мак. Може би щеше да е добре да набере малко за майката на Хана на връщане.

Внезапно Еванс се разсмя високо.

— Никога няма да забравя изражението на Бараклоу, когато Хана изби пистолета от ръката му. Не мисля, че нещо подобно му се е случвало преди.

— Убеден съм, че не е.

Бък си спомняше всичко прекалено добре. Изобщо не мислеше, че е смешно. Беше напрегнат, изплашен, че Бараклоу може да удари Хана. Ако го беше направил, щеше да се наложи Бък да го нападне, независимо от раната в рамото си. Това беше много повече от естественото желание на един мъж да защити една жена. Това беше чувство на отговорност. Имаше усещането, че нещо, което му

принадлежи, беше под заплаха и той трябваше да го защити, защото е наистина ценно за него.

Не можеше да си обясни откъде се беше появило това чувство. Беше намразил Хана от момента, в който му обърна гръб преди толкова години.

Точно заобикаляха един гъсталак от дъб и кедър, когато едно говедо изскочи от там, мина на зигзаг между мескита и кактусите и се скри в един по-голям и плътен гъсталак.

Но Хана не беше такава, каквато я помнеше. Тя дори не беше такава, за каквато я мислеше, когато дойде за първи път в ранчото. Беше толкова докачлива и плашлива като крава, която бранеше телето си. Толкова бързо се променяше, че той не успяваше винаги да я разбере.

Тя се държеше началнически и беше толкова нахакана, че той трябваше да е пълен глупак, ако продължаваше да копнее за нея. Някои жени не заслужаваха усилието да се примиряваш с тях. Беше убеден, че Хана е една от тях.

Не трябваше да се интересува от нея, но се интересуваше. Не трябваше да го е грижа за нея, но се тревожеше за нея. Трябваше да изхвърли всяка мисъл за нея от ума си, но не можеше. Очевидно момчешкото му увлечение по нея никога не беше преставало. Още повече, подозираше, че беше започнало да нараства през няколкото дни, откакто беше в ранчото. Разумът можеше и да му казва, че мрази Хана заради начина, по който се беше отнесла с него. Но една друга част от него беше намерила други причини, за да стигне до напълно различно решение.

Това го изненада толкова, колкото и смелостта, с която го беше защитила. Да се изправи лице в лице с Бараклоу беше много по-опасно, отколкото да се опълчи на баща си, но тя не се двоуми дори за миг. Дори и за момент не би си и помислил, че тя ще поеме такъв риск заради него.

Дали това означаваше, че и нейните чувства към него се бяха променили?

Евънс наруши тишината:

— Сид Бараклоу има репутацията, че е доста бърз с ваденето на пистолета, но не и с точността си.

Бък отново насочи вниманието си към Еванс:

— От това, което видях, хората съдят за даден стрелец не по качествата на опонентите му, а по броя глупаци, които са се оказали на пътя на куршумите му.

— Надявам се, че ти възнамеряваш да стоиш настрана от пътя им.

— Ако има как.

— На Хана няма да ѝ хареса, ако те убият.

— Знам. Накара ме да добавя точка в споразумението, че ако бъда убит, претенциите ми към ранчото ѝ отпадат.

— Не е имала предвид точно това. Тя...

— Нямам намерение да умирам от ръката на някакъв си наемен убиец — прекъсна го Бък, преди Евънс да може да каже нещо, което той не би искал да чуе. — Джейк се погрижи всички момчета да се научим как да стреляме, но ни научи преди това да използваме разума си.

Защо трябваше да се възприема като едно от момчетата на Джейк, като че ли му беше син? Хана беше виновна за това.

Може и да не искаше да си признае, но Джейк и Изабел се бяха отнасяли с всички тях като със собствени синове. Научиха ги да се уважават и да имат доверие един на друг, да се държат като семейство, да се чувстват като братя. Може и да не бяха започнали да се обичат, но уважението им един към друг беше много повече от това, което Бък някога беше получавал преди това.

Бък беше потиснал чувствата си, защото много вероятно родителите му бяха все още живи. Той оценяваше това, което Джейк и Изабел се бяха опитали да направят, но когато намереше сестра си, той щеше да има свое истинско семейство. Тогава не би имал нужда от никого друго.

— Изглежда доста често мислиш за тези хора — каза Уолтър.

— Така е.

— Бих искал да се срещна с тях някой ден.

— Те са едни обикновени хора.

Но не бяха. Едва сега Бък бе започнал да осъзнава колко необикновени бяха те. Също така, бе започнал да се замисля дали не бе позволил на нещо много ценно да се изплъзне между пръстите му.

— Ето го коня на Зийк — каза Евънс.

Не видяха други следи от копита в околността. Бяха стигнали до малък каньон, от който извираше тънко ручейче. Пространството между кедрите и мескита беше обсипано с гилардия и ярко жълтото на жълтичките. От това щеше да излезе много добра ливада за сено.

— Погрижи се Зийк да не се появява известно време — каза Уолтър, когато тръгнаха обратно към ранчото.

— Не можеш да накараш Зийк да направи нещо, ако не иска.

— Това би навлякло неприятности на Хана и майка ѝ.

— За втори път казваш подобно нещо. Защо се интересуваеш толкова много от тези жени?

Бък почувства пристъп на ревност и едновременно с това някакво отвращение. Не беше нещо необичайно млади жени да се омъжват за доста по-възрастни мъже, но защо Хана. Този човек беше прекалено възрастен за нея. По дяволите, той беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

— Всеки джентълмен би трябвало да бъде загрижен за добруването на две беззащитни жени.

— Те не са беззащитни — каза Бък — гласът му прозвуча по-остро, отколкото искаше. — Зийк и аз сме с тях.

— Понякога се питам дали ги защитавате или ги използвате.

— След като ми нямаш доверие, защо искаш да ми помагаш?

— Джилет е общ враг. Трябва всички заедно да му се опълчим. Що се отнася до жените, достатъчно изстрадаха от Гросек. Ще се погрижа да се отнасят много по-добре с тях от сега нататък.

— По-добре е тогава да поговориш с Джоузеф Мерик. Той е много по-голяма заплаха за тях, отколкото аз.

— Мерик е твоя грижа — каза Еванс. — Хана ще ти даде половината си ранчо, така че ти трябва да я защитиш от него. Само се постарай да не се налага някой друг да я защитава от тебе.

— И ако не го направя?

— Тогава няма да се налага да се пазиш само от Бараклоу.

Бък не знаеше защо Еванс се интересуваше толкова много, но това за него нямаше никакво значение. Той не беше отговорен за Хана. Тя си имаше майка, която да се грижи за нея. А той не беше отговорен и за госпожа Гросек.

Бък се надяваше, че беше отговорил на въпросите на Еванс, без да се издава колко го бяха ядосали. Не беше негова работа да си мисли,

че Бък иска да измами Хана и майка ѝ. Имаше намерение да получи ранчото по честен начин.

Но това, което наистина ядосваше Бък, беше прокрадващото се чувство на вина. Докато правеше планове си, не бе почувствал и най-лекото угризение, не бе мислил, че претенциите му към половината от едно разорено ранчо беше прекалено много в замяна на четиристотинте акра земя, които имаше и шестмесечна работа. И все още не смяташе така.

Тогава защо това смътно чувство на вина не го напускаше? Защото Уолтър Еванс смяташе, че това, което имаше намерение да направи, не е редно ли? Дали му харесваше или не, Бък уважаваше Еванс, дори го харесваше.

На Бък му беше интересно какво би казал Джейк. Знаеше, че Изабел щеше да каже, че той трябва да спаси ранчото и след това да го върне на Хана и майка ѝ. Изабел винаги приемаше Бък прекалено идеалистично, въпреки че неговото твърдо решение беше да е *честен*.

Нямаше да ги измами, дори намекът за подобно нещо го обиждаше. Вероятно Еванс искаше Хана и ранчото и се страхуваше, че Бък може да му ги измъкне под носа.

Евънс нямаше да получи ранчото, нито пък щеше да получи Хана. Бък не знаеше за кого щеше да се омъжи тя, но съпругът ѝ трябваше да е достатъчно млад, за да ѝ предложи своето приятелство, а не бащинска закрила.

— Имаш ли кон и рало? — Бък попита Еванс.

Въпросът хвана по-възрастния мъж неподготвен.

— Да.

— Можеш ли да ми ги дадеш на заем? Искам Зийк да изоре градината.

— Разбира се.

— А имаш ли фургон?

— За какво ти е? Нямаш нищо, което да закараш на пазара.

— Смятам да заведа Хана и майка ѝ до града.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре е, че до Утопия са само десет мили — каза Бък, когато първите къщи на града се показаха. — Този впряг никога не би издържал до Остин.

Беше изненадал Хана, когато предната вечер покани нея и майка ѝ да го придружат до Утопия. Госпожа Гросек беше отказала. Първоначално Хана също отказа, но после промени решението си. Веднага след като свършиха с вечерята, тя обяви:

— Искам Зийк и ти да ми помогнете да натоварим фургона.

— Защо? — попита Зийк.

Той нямаше желание да прави каквото и да било за Хана.

— Ще занеса маринованото говеждо в Утопия, за да го продам. Както и киселото зеле.

— Защо? — попита я Бък.

— Ти и Зийк няма да го ядете.

— Дяволски си права — потвърди Зийк.

Той беше отказал да се съобразява със забраната на Хана срещу употребата на неприличен език.

— Мога да използвам парите — обясни Хана.

— За какво?

— Имам нужда от толкова много неща, че още не съм решила. Но това ще са си мои пари. Не трябва да ти давам отчет за тях.

Бък не хареса отговора ѝ, но не каза нищо. Той самият имаше идея да лови диви коне, за да ги продава, и нямаше намерение да ѝ дава отчет за получените пари.

Напълниха фургона с буркани, гърнета и глинени съдове, пълни с неща, които Бък си задаваше въпроса дали би ял, освен ако не умираше от глад. Така и не разбра колко отблъскващо изглеждаха маринованите свински крачета, тъй като Хана бе използвала всяко свободно одеяло, за да увие бурканите така, че да не се счупят.

След това тя остана до късно, за да напише някакво писмо. На следващата сутрин добави още два сушени ябълкови пая към товара.

По целия път до града фургонът скърцаше, различните буркани и гърнета подскачаха и потракваха, но нищо не се счупи.

— Къде искаш да отидеш? — въпреки раната в рамото си, Бък беше настоял да управлява фургона.

— При търговците. Ти какво ще правиш?

— Ще говоря с шерифа. След това ще проверя дали има кантора на животновъдите тук.

— Защо?

— Искам да разбера чия е дамгата звезда.

— Какво ще направиш след това?

— Зависи от това, което разбера.

— Защо не искаш да ми кажеш? Предполага се, че трябва да ми имаш доверие.

— Това се отнася и за двама ни.

Тя се замисли за момент.

— Ако имам достатъчно пари, бих искала да си купя кон.

— За какво ти е?

— Искам да се науча да управлявам ранчото си. Не бих могла да го правя от предната веранда.

Понечи да ѝ обясни, че тя не би могла да го прави и от гърба на коня, особено ако той имаше думата по въпроса, но се отказа. Все още не си беше купила кон. Нямаше смисъл да водят тази битка. Все още не.

— Не искам да ти давам никакви надежди, но търся някакъв начин, по който да ти върна кравите, на които е била сложена нова дамга.

— Можеш ли да докажеш, че това са моите крави?

— Не и без да ги заколим и проверим кожата им от вътрешната страна.

— Тогава, така или иначе, са загубени.

Той видя как искрицата надежда изгасва в очите ѝ. Наблюдаваше я как се бори, за да запази духа си, да скрие от него колко много собствената ѝ независимост означаваше за нея.

— Не. Ще ти ги върна. Искам да го направя така, че да не се стига до кръвопролитие.

— Можеш ли?

— Не знам.

Доколкото можеше да прецени, имаше поне една възможност. Ако това не успееше, можеше да се стигне до открито стълкновение.

— Погрижи се за твоите задачи — предложи тя. — Аз ще се оправя с фургона.

— Сигурна ли си?

— Да. Започнах да управлявам фургон почти веднага, след като се научих да ходя. Татко невинаги е имал роби, които да му работят.

Той слезе от фургона, като внимаваше за рамото си.

— Трябва да се приберем тази вечер, така че не се отбивай в кръчмата и не се напивай. Не мога да оставя майка сама.

— Дори и с Уолтър Еванс, за да ѝ прави компания?

— Дори и с него.

След като тя тръгна, Бък се зачуди дали не беше нетърпелива да се прибере, за да види Уолтър. Познатият пристъп на ревност го завладя отново. По дяволите, не можеше да повярва, че се държеше така заради една жена, която беше мразил с години. Може би полудяваше. Ако скоро не отидеше до Остин, вероятно щеше да направи нещо отчаяно.

Градът изглеждаше солиден и процъфтяващ. Каменни къщи и магазини се издигаха по протежение на главната улица, солидни постройки, които свидетелстваха за уседналост и упорит труд. Прозорци от истинско стъкло, веранди с люлеещи се столове, горни етажи, пригодени за семействата и прислугата. Внимателно подредените и добре поддържани градини говореха за почтени, методични хора, създаващи семейства и пускащи корени. Много от тротоарите също бяха застлани с камъни. Дори и улицата в централната част на града беше покрита с тях. Хората от Утопия парадираха със своята гордост на граждани.

Само Бък знаеше за жестокостта и насилието, скрити под маската на тази идеална общност. Дълбоко в себе си, той знаеше, че тази цена е прекалено висока.

Изненада се колко лесно намери канцеларията на шериф Янт, но не беше учуден, че в едно такова малко общество шерифът и лекарят бяха братя. Той искаше да информира колкото се може шерифи и военни къде могат да го намерят в случай, че открият сестра му. Вече беше написал писмата. Трябваше само шерифът да ги подпише. От

опит знаеше, че един официален поръчител ще придаде по-голяма тежест на молбата му.

— Как получи тази рана? — попита шериф Янт, след като подписа писмата.

— Някой ме простреля — отговори Бък. — Но защо, не мога да ви отговоря.

— Фермер ли си?

— Не. Работя в ранчо „Тъмблинг Ти“.

Това не промени изражението на Янт.

— Сара Гросек трябва да продаде това място. Не е редно за една жена да седи там без мъж.

— Тя има мен.

Изражението на Янт стана сурово:

— Не искам да пренасяш проблемите си в Утопия. Ние не толерираме насилието.

Бък трябваше да си прехапе езика, за да не попита за насилието, упражнявано над жените и момчетата роби, но проумя, че Янт ще се престори, че не знае за какво говори той. Можеше и да не знае. Човек, който пребиваше жена си и робите си, не би се хвалил с това.

— Можете ли да ми кажете къде мога да намеря кантората на асоциацията на животновъдите? — попита Бък.

След като шерифът го упъти, Бък му благодари и напусна канцеларията. Недалеч, нагоре по улицата, се беше събрала някаква тълпа. Бък се зачуди каква можеше да е причината за това. Той разпозна фургона на Хана и веднага разбра, че нещо не е наред. Слезе от тротоара и забърза по улицата.

Хана се почувства много повече не на място в магазина на Бакър, отколкото когато отиде до пощата, за да пусне писмото си. Беше минала почти година от последното ѝ идване в Утопия. Тогава беше с баща си. Тя и майка ѝ го следваха безмълвно с погледи, вперени в краката им. От време на време той проговаряше на майка ѝ, но никога на нея.

За хората от Утопия жената нямаше своя собствена идентичност. Те бяха нечийи съпруги, дъщери или слугини. Въпреки че Хана беше решена да не бъде зависима от никой мъж, тя се чувстваше малко

притеснена да обяви това публично. Да каже на Бък, че възнамерява да живее без помощта на съпруг, беше едно. Да го обяви пред хората в Утопия, беше нещо съвсем различно.

Това беше едно добре подредено общество. Търговията беше изместила религията като основно занимание, но общественият им живот продължаваше да се ръководи от строго установени правила. Основното от които беше, че мъжете вземаха всички решения, а жените ги приемаха без мърморене или недоволство. Това, само по себе си, беше достатъчна причина за Хана да не иска да се омъжва.

Тя събра целия кураж, който имаше и се приближи до господин Бакър. Когато беше малко момиченце намръщаното му, недружелюбно изражение я плашеше. Не й вдъхваше никаква увереност и сега. С облекчение забеляза, че в момента магазинът беше празен. Не искаше никой да узнае за какво беше дошла.

— Добро утро — каза тя, усмихвайки се приветливо на закръгления, червендалест търговец.

— Какво мога да направя за теб? — въпросът му прозвуча повече като заплаха, отколкото като покана.

— Бих искала да продам малко говеждо, което мариновахме с майка ми.

— Имам достатъчно говеждо.

— Но не и като това — каза Хана, подавайки му един буркан. Нямаше да се откаже заради нелюбезното му държание. Не й беше необходимо да се държи мило с нея. Нуждаеше се от парите. — Майка ми приготвя най-вкусното говеждо в Утопия. Какво ще кажете и за малко кисело зеле? Има хора, които винаги се нуждаят от още.

— Колко имаш? — попита Бакър.

— Цял пълен фургон.

— Искам да го видя.

Без да сваля студения си поглед от нея, той бързо излезе иззад тезгяха.

— Ще ти дам една трета от приходите.

— Една трета? — възкликна Хана. — Това няма да бъде достатъчно да си платя само месото.

— Това е предложението ми — каза Бакър. — Приемаш го или не.

— Не го приемам. Не можеш да си мислиш, че само защото съм жена, можеш да ме ограбиш.

— Обвиняваш ме в кражба? — разкрещя се Бакър, като лицето му почервения още повече.

— Нямаше да предложиш толкова на баща ми. Той щеше да те пребие.

— Имаш късмет, че се съгласих да правя сделки с жена като теб.

Хана замръзна, докато се качваше във фургона. Преднамерено се обърна с лице към Бакър.

— Какво искаш да кажеш с *жена като мен*?

— Нито една почтена жена не живее по средата на нищото с мъж, на когото не принадлежи.

— Аз не *живея* с никого, господин Бакър. Бък Хобсън работи за майка ми.

— Той спи в къщата ви.

Хана нямаше представа как е разбрал за това, но някакси всеки в Утопия знаеше какво става с останалите.

— Не виждам как организацията на домакинството ни ви влиза в работата.

— Не искаме твоите постъпки да повлияят на жените ни — отговори Бакър.

Хана беше повече от шокирана. Тя беше ядосана. По-точно, бясна.

— И какво точно *правя*, господин Бакър?

— Какво може да бъде, с този мъж, обикалящ покрай теб всяка нощ?

Никой никога не беше обвинявал Хана в неприлично поведение. Не биха посмели, ако баща ѝ беше жив. Що се отнасяше до Бакър, както и за всички останали от Утопия, тя не би могла да бъде целомъдрена, добродетелна или почтена, освен ако нямаше съпруг или роднина мъж, който да обуздава нейните безнравствени наклонности.

Хана беше толкова ядосана, че сълзите ѝ потекоха. Тя пристъпи и удари Бакър толкова силно, че той се олюля.

— Ако имах пистолет, щях да те застрелям — каза тя. — Ако отново кажеш нещо подобно, ще те...

— Ти, нечестива кучко! — изкрещя Бакър, унижен от силния шамар. — Ще те науча как се удря мъж. — Той се запъти към нея, свил

ръцете си в юмруци.

Бакър не беше висок колкото баща ѝ, но беше много по-едър и силен от Хана. Тя не би могла да го спре, ако той решише да я удари. От яростта в очите му и стиснатите му юмруци ѝ стана ясно, че точно това възнамерява да направи.

Хана се огледа. Няколко жени бяха спрели при виковете на Бакър, но тя не можеше да очаква помощ от тях. Опита се да отстъпи назад, но фургонът блокираше пътя ѝ. Тя беше хваната в капан между фургона и напречната греда.

Хана се мушна под фургона. Точно когато пропълзя от другата страна, Бакър се показа зад ъгъла.

— Няма да ми се измъкнеш толкова лесно, ти проститутко такава.

— Аз не съм проститутка. Ще съжаляваш, само ако ме докоснеш.

Бакър дори не си направи труда да отговори на тази безпочвена заплаха. Тя се шмугна под фургона и пролази под напречната греда, но в същото време Бакър стигна до дъсчената пътека. Зад Хана пътя ѝ беше препречен от тълпата, която се беше събрала да види какво става.

— Пуснете ме — помоли ги Хана.

— Спрете тази безсрамница! — извика Бакър. — Ще ѝ дам урок никога да не ме удря отново.

Стената от студени и неумолими лица не помръдна, докато тя се опитваше да си пробие път. Хана се обърна с лице към Бакър. Чудеше се дали щеше да я набие по-лошо, отколкото го правеше баща ѝ.

— Ако пипнеш тази жена, ще те убия.

Думите не бяха казани достатъчно високо, но изщракването на спусъка на пистолета спря Ханибал Бакър на секундата.

Бакър се извъртя, когато Бък се показа иззад фургона с пистолет, насочен точно между изпъкналите му очи. В този момент за Хана Бък беше най-красивият, най-величественият мъж в света. Още веднъж той я беше спасил от ужасен бой.

— Кой си ти, че да се месиш? — настоя да разбере Бакър.

— Много по-порядъчен човек от всеки един в тази тълпа — отговори Бък, посочвайки стената от човешки тела зад Хана. Тя забеляза, че тази стена вече не беше чак толкова плътна. — Само страхливци биха стояли безучастно да гледат как един грубиян бие жена.

— Не би казал това, ако не държеше пистолет в ръката си — отбеляза Бакър.

Бък прибра пистолета в кобура си и погледна Бакър право в очите.

— Ти си страхливец, грубиян и побойник. Трябва публично да ти ударят няколко камшика. Сега се извини на госпожица Гросек.

— Няма да направя нищо подобно — изломоти Бакър. — Ти не знаеш...

— Направи го или ще счупя този пистолет в главата ти! — Бък се усмихваше, докато го казваше.

Бакър се хвърли срещу него, но беше толкова тромав, че нямаше никакъв шанс да го улови, след като той ловко отскочи от пътя му. Юмрукът на Бък се стовари върху челюстта на Бакър, когато той се обърна.

— Имаш пет секунди.

За момент Бакър изглеждаше като зашеметен и не можеше да разбере какво се беше случило току-що.

— Тя ме зашлеви. Един мъж не може безнаказано да приема това.

— Три секунди.

— Нямах никакво право да идваш тук и да ми казваш какво да правя. — Бакър отново го атакува. — Ти дори не знаеш...

Бък отскочи настрани. Докато Бакър минаваше покрай него, Бък извади пистолета от кобура си, хвана го за цевта и го стовари върху главата му, точно зад ухото. Човекът се просна на земята, като че ли беше прострелян в сърцето.

— Предполагам, че ще трябва да минеш без извинение този път — каза той на Хана. След това се обърна към хората, които все още стояха на пътеката. — Вървете си вкъщи. На ваше място не бих се показал на улицата от срам.

Изправени пред унищожителното му презрение, те се отдръпнаха назад. Той се обърна и поведе Хана към фургона.

— Накъде сега? — попита я той.

Тя не можеше да каже и дума. Събитията от последните няколко минути я бяха изпратили от една емоционална крайност до друга. И сега Бък я караше да се държи все едно нищо не се беше случило.

Докато се качваше във фургона, тя се обърна и погледна към Бакър, който все още лежеше на дървената пътека, където беше паднал. Никога не го беше харесвала, но и никога не се беше страхувала от него. Обърна се да погледне и остатъка от тълпата, която беше препречила пътя ѝ за бягство. Тя не познаваше всички тези хора, но се беше чувствала част от тяхната общност.

Сега, подобно на диви животни, те насила я гонеха от глутницата, осъждайки я да оцелява сама. Хана никога през живота си не се беше чувствала толкова самотна.

— Гледай ги в очите — прошепна ѝ Бък. — Никога не им позволявай да разберат, че се страхуваш. Те само това и чакат.

— Как...

— Не се извърщай. Продължавай да ги гледаш в очите. Накарай ги те да отместят погледа си. — Той се настани на седалката до нея. — Накъде сега?

— У дома.

— Не. Ти дойде тук с някаква цел.

Хана се опита да се успокои. Не искаше да продава маринованото говеждо. Не искаше да си купува кон. Искаше само да се прибере у дома, където се чувстваше в безопасност.

— Промених си решението.

— Не можеш. Не и ако не искаш тези хора да те мислят за страхливка.

Казаното, както беше предположил и Бък, накара Хана за кратко време да се съвземе. Тя не беше страхливка, тя би се изправила срещу всеки, който би я нарекъл така.

— Складът на Бехтлър. Намира се два магазина по-надолу.

Биха могли да стигнат и пеша до там, но Хана трябваше да признае, че пътуването с фургона беше много по-впечатляващо. Тя можеше да гледа от високо всеки, който минаваше покрай тях.

— Какво стана? — попита я Бък. — Продължавай да се усмихваш. И продължавай да говориш.

— Бакър искаше да ми даде една трета от приходите.

— Това си е чист грабеж.

— Когато му го казах, той отвърна, че съм имала късмет, дори само защото е решил да помогне на *жена като мен*.

— Предполагам, че това има нещо общо с мен.

— Ти живееш в ранчото и спиш в къщата ни.

— Така че, те ще се погрижат да бъдеш наказана за това, че си пренебрегнала правилата им.

— Предполагам. Не знам. Никога не съм и мислила, че нещо подобно може да ми се случи.

Спряха пред следващия магазин. Бък слезе от фургона.

— Защо ме накара да продължавам да ги гледам?

— Когато хората са сред тълпата, много приличат на животните. Ако покажеш слабост, ще те нападнат и унищожат. Ако им отвърнеш, обикновено ще се махнат от пътя ти.

Хана бе все още твърде разстроена, емоциите ѝ бяха прекалено силни, за да можеше да разбере какво точно ѝ казваше. Беше застанала пред врата на Бехтлър. Тя пое дълбоко дъх.

Отговорът на Бехтлър, както и в още три магазина беше същият. Те или не искаха да работят с нея или ѝ предлагаха неприемлив процент от печалбата. Доколкото се отнасяше до търговците в Утопия, тя беше пропаднала жена.

— Няма да продам на никого от тях — каза Хана, като излезе с гордо вдигната глава от последния магазин. — По-скоро бих изхвърлила месото в потока.

— Може би ще е по-добре да го изядеш.

Тя се обърна с лице към Бък.

— Как можеш да се шегуваш? Никой не иска да има нищо общо с мен.

— Просто се опитвам да бъда практичен.

— Не искам да бъда практична. Искам да ударя някого.

— Вече го направи.

Тя не усети как се разсмя.

— Може би си мислиш, че съм луда. В града съм от по-малко от час и вече участвах в свада и почти започнах размирици.

— Всъщност беше наистина великолепно. Вече си мисля, че е време да намерим нещо за хапване. Гладна ли си?

Не беше. Как можеше да мисли за ядене, когато стомахът ѝ танцуваше така? Разумът ѝ също не беше на мястото си. Бък наистина ли каза, че е великолепно? Той я мразеше. Не би могъл да каже това.

Тя повдигна поглед към него. Осъзна, че искаше той да си мисли само хубави неща за нея. Неговото мнение беше много по-важно за

нея, отколкото на когото и да било от Утопия.

— Какво каза?

— Попитах те дали искаш да ядеш нещо?

— Преди това? Относно участието ми в свадата.

— Хареса ми начина, по който се противопостави на Бакър. Но следващия път и аз ще бъда с теб.

Инстинктивно тя се протегна, взе ръката му и я стисна.

— Щях наистина много да загазя, ако ти не се беше появил. Не знам как да ти се отблагодаря.

Той изглеждаше изненадан от факта, че тя беше хванала ръката му, но не я отдръпна. След секунда колебание стисна в отговор нейната длан.

— Нямах друг избор. Ти не постави точка в споразумението, че ще ми дадеш твоята част от ранчото, ако бъдеш прегазена по време на размирици.

Хана се опита да се ядоса. Но вместо това усети, че се усмихва. Тя се предаде и даде воля на смеха си. Много искаше Бък да ѝ бъде приятел. Никога не бе имала с кого да се посмее. Усещането беше прекрасно.

— Сега, ако ти не си гладна, аз съм — каза Бък. Той пусна ръката ѝ и хвана юздите. — Ако си спомняш тръгнах, без да съм закусвал.

— Татко винаги се хранеше в кръчмата на Шармбек.

— Дали сервират нещо друго, освен мариновано говеждо?

— Татко казваше, че работниците предпочитали кръчмата на Гросвелт.

— Хайде да отидем там.

Хана се успокои, когато влязоха в ресторанта и видя, че всички посетители ѝ бяха непознати. Миризмата на пържено говеждо изпълваше въздуха. Бък въздъхна и се усмихна.

— Мирише като в кухнята на Изабел.

Очевидно и вкусът наподобяваше гозбите на Изабел. Бък яде като за двама. Тя реши, че с този апетит съвсем скоро ще се възстанови от раната си.

Хана пи кафе, изяде няколко парчета черен ръжен хляб намазан с пикантно масло, размишлявайки върху това, което току-що се бе случило. Всичко между нея и Бък се беше променило.

Тя го харесваше. Тя се наслаждаваше на компанията му. Тя искаше да бъдат приятели. Беше безсмислено да го отрича повече. Не беше осъзнавала колко самотна е била. Докато баща ѝ беше жив, семейството ѝ и хората в ранчото бяха по-скоро като щит срещу непознатите, отколкото утеха и подкрепа. Никога не беше почувствала, че ги е грижа за нея или че ще се жертват за нея.

Бък го беше направил два пъти. Тя не можеше да забрави това.

Но Хана искаше нещо повече от обикновено приятелство, нещо повече от стискане на ръка. Колкото и трудно да ѝ беше да го повярва, тя искаше той да не си тръгва.

Но дали това означаваше, че го обича? Хората от тяхната общност не очакваха да има любов между един мъж и неговата съпруга. Жената можеше да обича децата си, но тя уважаваше съпруга си. Считаеше се за достатъчно един мъж да се грижи за семейството си. Дали това щеше да ѝ е достатъчно или се нуждаеше от обич? Дали знаеше как да обича? Преди да успее да намери какъвто и да било отговор, госпожа Гросвелт се приближи до тях и привлече вниманието ѝ.

— Чух за неприятностите, които си имала тази сутрин — каза тя. — Ханибал Бакър трябва да бъде линчуван за това, което е казал. Казах му го, но никой не ме слуша. Държа се прекалено дружелюбно с аутсайдерите в този град.

— Благодаря ти — отговори ѝ Хана. — Има някакво успокоение да знаеш, че в този град има някой, който не мисли, че съм потънала в грях. Позволи ми да ти представя Бък Хобсън. Той е източникът на греха, за който говори господин Бакър.

— Винаги ми е приятно да се запозная с човек, който се храни като вас — каза госпожа Гросвелт, като посочи празната чиния на Бък. — Няма по-добър комплимент за един готвач.

— Наистина страхотно вкусно — отговори Бък. — Ще дойда пак.

— Ще се радвам да ви видя. — Тя се обърна към Хана. — Чух, че се опитваш да продадеш малко мариновано говеждо.

— Вече не.

— Отбийте се във фермата на Мофет на връщане. Има цяла къща, пълна с момчета, а няма жена, която да им готви. Може да прояви интерес да купи месото ти. И всичко останало, което имаш.

— Благодаря ти — каза Хана. Искаше да направи нещо, с което да изкаже благодарността си, но госпожа Гросвелт си тръгна също така внезапно, както се беше появила.

— Предполагам, че трябва да тръгваме, ако искаме да се приберем преди мръкнало — каза Бък.

Вратата на ресторанта едва се беше затворила след тях, когато един мъж се втурна към тях. Хана се обърна, само за да види красивото лице на Еймъс Мерик, надвесено над нея.

— Току-що чух какво ти се е случило тази сутрин — каза той, като взе ръката на Хана и собственически я задържа. — Омъжи се за мен и никога повече няма да ти се случи подобно нещо.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бък почувства, че го обзема някакво напрежение. Еймъс Мерик беше разрешението на всички проблеми, които Хана имаше. Ако тя се съгласеше да се омъжи за него, щеше да има богат съпруг, неоспоримо положение в обществото на Утопия и нямаше да се нуждае от помощта му.

Бък би загубил всичките си шансове някога да притежава свое собствено ранчо. Дори и тя да искаше да му продаде ранчото си сега, той не би могъл да го купи, защото нямаше никакви пари. Ако имаше някакъв здрав разум, би трябвало да направи всичко възможно да провали шансовете на Хана за брак.

Питаше се дали Еймъс ще се отнася добре с Хана. След начина, по който баща ѝ се беше отнасял с нея, тя заслужаваше съпруг, който да бъде мил с нея, дори да я обича. Бък беше убеден, че ако Хана се вречеше на някого, то щеше да е с цялото ѝ сърце. Не беше убеден, че Еймъс Мерик имаше сърце, което да ѝ предложи.

Все пак беше по-добър избор от Джилет. Еймъс може и да беше един надут глупак, но поне не беше мошеник. Бък не смяташе, че е зъл, само убеден в собственото си превъзходство.

— Здравей, Еймъс — каза Хана с липса на всякакъв ентузиазъм. — Как си?

— Знаеш как съм — отговори Еймъс. — Обезумял, неспособен да се концентрирам върху работата си, откакто ми каза, че няма да се омъжиш за мен.

Еймъс изобщо не изглеждаше обезумял. Даже изглеждаше доста весел. Бък се питаше дали Хана можеше да види това.

— Не ставай смешен — отвърна му Хана. — Ти си твърде зает със собствената си персона, за да полудееш по някаква жена, още по-малко по мен.

Еймъс се разсмя. Този звук подразни Бък. Звучеше прекалено самоуверено, прекалено убедено, че животът никога не би отказал на Еймъс Мерик нещо, което той желаше.

— Винаги си била с хаплив език — каза Еймъс. — Майка ми казва, че това е лоша черта, но аз я намирам забавна.

— Няма да ти бъде забавно за дълго време. Послушай майка си, Еймъс. Тя знае какъв тип жена е най-подходяща за теб.

Бък с облекчение разбра, че Хана не е заплениена от най-перспективния ерген в Утопия.

— Аз знам коя е подходяща за мен — настоя Еймъс, — и това си ти. Винаги си била.

— На мен ми е напълно достатъчно да си живея в ранчото с моите пилета и градината си — отговори Хана.

— Можеш да имаш всичките пилета и градини, които поискаш. Прасета и крави, също.

— Искам да живея в ранчо, Еймъс, не тук в града.

Бък осъзна, че Хана щеше да му липсва, ако тя си тръгне. Независимо от това, дали го искаше или не, той я харесваше. Много! Не искаше тя да се омъжва. Поне не сега. И разбира се не за някой като Еймъс или Джилет. Какво го беше прихванало? Той не носеше никаква отговорност за Хана. Той наистина имаше желание да я защитава, но Еймъс не беше заплаха за нея, а и тя си имаше майка, която да ѝ дава съвети. Вероятно объркваше интереса си към ранчото с привличането си към Хана. Това можеше да се окаже опасно.

— Ще ти купя ранчо — точно казваше Еймъс.

— Аз вече си имам.

— Това западнало място ще се разори след шест месеца.

— Не, няма. Бък ще се погрижи за това.

За първи път Еймъс осъзна, че Бък също беше там. От изражението му пролича, че не се впечатли от това, което видя.

— Познаваме ли се?

— Срегнахме се в кантората на баща ви — отговори Бък.

— Никога няма да успеете да спасите това ранчо. Там няма нищо, освен кедри и букови шубраци. Крадците на добитък са се погрижили за останалото.

— Мисля, че ще успея да го спася — настоя Бък.

— Ти не си нищо друго, освен един обикновен работник. Какво разбираш от поддръжката на едно ранчо?

— Достатъчно.

Бък не обичаше да се отнасят покровителствено с него, а очевидно Еймъс го смяташе за невежа, некадърник, а вероятно и измамник. Еймъс го стрелна със студен поглед, лишен от всякакви чувства. Бък отвърна на погледа му.

— Защо не отидеш да провериш коня си или нещо подобно — каза Еймъс. — Ние с госпожица Гросек имаме да обсъждаме някои неща.

— Нямаме да си казваме нищо, което вече не сме си казали — срыза го Хана. — Бързам. Трябва да продам маринованото говеждо.

— Защо?

— Защото ми трябва пари — обясни Хана.

— Знаех си! — възкликна Еймъс. — Гладувате, а ти си прекалено горда, за да ми кажеш.

Бък едва не се разсмя, когато Хана почервения от негодувание.

— Ние *не гладуваме* и да не си посмял да кажеш на някого, че е така.

— Тогава защо...

— Имам повече говеждо, отколкото ми трябва и по-малко пари, отколкото се нуждая. Това удовлетворява ли те?

— Не! — той я хвана за ръката и я обърна по посока на банката на баща си. — Убеден съм, че криеш нещо и съм решен да го разбера какво е.

— Пусни ме, Еймъс.

Но той не я пусна. Очевидно беше, че щеше да я заведе до офиса на баща си, независимо дали тя желаше това или не.

— Махни си ръцете от нея — изръмжа Бък.

Опита се да не изглежда заплашително, но не беше убеден, че е успял. Искаше да направи много повече, отколкото само да заплаши Еймъс Мерик.

— Това не е твоя работа — каза Еймъс, без да изпуска ръката на Хана.

— Би трябвало да бъде грижа на всеки, когато види, че принуждават една жена да направи нещо против волята си.

— Тя няма нищо против.

— Със сигурност имам — каза Хана, издърпвайки лакътя си от хватката на Еймъс. — Казах ти, че бързам.

— Но аз искам ти да се омъжиш за мен.

— Аз не желая да се омъжвам, Еймъс. Казвала съм ти го хиляди пъти.

— Трябва да се омъжиш за някого. Не можеш да продължаваш да живееш сама.

— Точно това е, което възнамерявам да направя. Довиждане, Еймъс. Предай на баща си, че ще му се издължа напълно в края на шестте месеца.

Хана тръгна по пътя.

— Никога няма да успееш — извика Еймъс след нея. — Аз мога да се погрижа за теб. Но този каубой никога няма да го направи.

— Винаги ли е такъв? — попита Бък, когато се бяха отдалечили достатъчно, за да не може да ги чуе.

— Еймъс не може да разбере защо една жена без никакви перспективи би отказала на един мъж с толкова много перспективи. Напълно му убягва факта, че и той е част от сделката.

— Останах с впечатлението, че се мисли за най-изгодната партия.

— Всички са съгласни с него. Защо би трябвало да вярва на мен?

— Отдавна ли иска да се омъжиш за него?

— От около година.

— Защо не си приела?

— Не желая нито един мъж да ми бъде господар — отговори Хана. — Но дори и да исках да се омъжа, не бих се омъжила за Еймъс. Не го обичам. Дори не съм убедена, че той ме обича.

— Толкова ли е важна любовта за теб?

— Би била, ако реша да се омъжвам. Не е ли важна за теб?

— Не знам.

Въпреки че беше свидетел на любовта на Джейк и Изабел един към друг, както и към всички момчета, Бък не беше убеден, че някой може да обича него. Надяваше се сестра му да заживее с него, ако някога я намери, но не разчиташе на любовта. Ако една майка и един баща не можеха да обичат собствения си син, кой друг би могъл?

— Хората, които те осиновиха, не те ли обичаха? — попита Хана.

— Изабел казваше, че обича всички ни. Но е трябвало да го каже, за да може да ни осинови, не мислиш ли?

— Аз не бих казала на някого, че го обичам, ако не е така.

— Казвала ли си на някого, че го обичаш?

— Мама ме обича и аз обичам нея — каза Хана. — Никога не сме си го казвали, но знаем, че е така.

— Тогава трябва да ѝ го кажеш. Джейк казва, че трябва да споделяш с хората как се чувстваш.

Джейк не можеше да си служи добре с думите, но момчетата знаеха, че всички те са важни за него, че се тревожеше за тях. Джейк и Изабел се натъжиха, когато той и Зийк си тръгнаха. Бък се чудеше дали се чувстваха така, защото ги обичаха със Зийк. Не можеше да е убеден в това.

И все пак знаеше нещо за любовта. Спомняше си колко много му харесваше да си играе с бебето на Изабел, колко добре се чувстваше, когато всички се събираха около масата или работеха заедно. Беше потискал това чувство, смятайки че то не включва и него. Може би не е бил прав. Сега му се искаше да беше направил опит да разбере.

Беше ли редно да искаш да бъдеш обичан, но да не отговаряш със същото? Страхуваше се какво би му причинило желанието му да бъде обичан. То застрашаваше плана му. Имаше ужасното усещане, че започва да се влюбва в Хана и това го плашеше. А също го и объркваше.

Бък искаше да избяга от темата за любовта. Караше го да се чувства неудобно.

— Трябва да отида до кантората на асоциацията на животновъдите, преди да си тръгнем. Искам да проверя тази дамга.

— Можеш ли да разбереш чия е?

— Само ако е регистрирана.

Регистрациите се пазеха в кантората на адвоката. Молбата на Бък да разгледа регистъра с дамгите не изненада служителя.

— Последната година нещо има голямо раздвижване в този регион — каза той, след като донесе регистъра. — Господин Джилет купи няколко ранчо заедно с техните клейма.

Сърцето на Бък се сви. Ако Джилет беше купил дамгата звезда, той беше изпуснал единствената си възможност за разрешаване на проблема по мирен начин.

— Искате ли да регистрирате ваше собствено клеймо? — попита адвокатът.

— Да. — Бък нямаше намерение, но му се стори добра идея.

— Кое е ранчото ви?

— Искам да купя част от „Тъмблинг Ти“. Това е собственичката му, госпожица Гросек.

Адвокатът се държеше така, като че ли Бък изобщо не бе споменал Хана.

— Само ще си изгубите парите — каза той. — След като Натаниел Гросек не успя да се справи с това място, никой друг няма да успее.

— Имам намерение да опитам.

— Джоузеф Мерик каза, че сте решителен човек, но ще ви е нужно много повече, за да успеете. Мерик каза, че добитъкът е избягал.

— Наистина са се разпръснали през зимата, но може да се очаква, след като не е имало кой да се грижи за тях.

Бък взе книгата, която адвокатът му подаде и я отвори. Той прехвърли страниците, докато стигна до последните дамги. Не видя шестовърхата звезда на последната страница. Нито на страницата преди това. Надеждата му се възвърна. Прегледа целия списък, без да открие точно това клеймо. Прегледа отново регистъра, за да се убеди, че го няма.

Нямаше скица на тази дамга!

Каза си, че трябва да остане спокоен. Имаше много възможни обяснения, едно от които беше, че е регистрирана в някоя съседна околия.

— Искам да погледна — каза Хана.

Адвокатът изглежда не одобряваше желанието ѝ, но не се възпротиви, когато Бък ѝ подаде регистъра.

— Има ли някакви местни дамги, които не са включени в този списък? — попита Бък.

— Не и такива, за които да знам — отговори адвокатът.

— Колко време ще отнеме да се регистрира едно ново клеймо?

— Две седмици. Времето, което е необходимо да се изпрати до Остин за проверка дали някой друг не го е регистрирал.

— Искам да регистрирам две дамги — каза Бък. — Първата е шествърха звезда.

Хана го погледна изненадано. Когато понечи да проговори, той леко поклати глава. Тя го погледна разтревожено и след това се

престори, че цялото ѝ внимание е насочено към книгата. Но с крайчеца на окото си тя наблюдаваше Бък.

Бък рисува скица на дамгата, като описва как трябва да бъде поставена върху животните.

— Искам да бъде регистрирана на името на госпожа Сара Гросек, Хана Гросек, Бък Хобсън и Зийк Максуел.

Хана не реагира на това. Бък си отдъхна. Знаеше, че ще му се наложи да обяснява по-късно, но сега не беше подходящият момент. Той не знаеше как ще реагира Зийк, като разбере, че го е записал с фамилното име на Джейк. Бък предположи, че този адвокат не би разбрал, ако започне да обяснява, че Зийк е бил роб.

— Това са много хора — каза адвокатът.

— Зийк и аз сме партньори. Ако купим дял от ранчото и двамата ще имаме поравно.

Докато адвокатът записваше цялата необходима информация, Бък го наблюдаваше. Не знаеше дали планът му щеше да проработи, докато не получи потвърждение от Остин.

— Второто клеймо е „З“ преплетено с „Б“ — каза Бък. — Искам това да бъде регистрирано на името на Бък Хобсън и Зийк Максуел.

Хана го изглежда ядосано.

— За какво ти е това клеймо? — попита Хана.

— Зийк е открил някакви диви коне. Надяваме се да уловим няколко. Трябва да бъдат дамгосани, както се прави с кравите.

Хана с недоверие наблюдаваше адвоката, докато записваше нужната информация. Имаше вид на човек, който мисли, че са го измамили.

— Аз също искам свое клеймо — каза тя на адвоката.

— Вие сте жена — каза той. — Не може да имате ваше клеймо.

— Има ли закон, забраняващ жена да регистрира своя дамга? — попита Бък.

— Не, но...

— Тогава може да си направи.

Бък знаеше, че трябваше да си държи устата затворена, но се подразни от факта, че всички се отнасяха с Хана като че ли тя нямаше никакви права или чувства. Изабел щеше да промени начина на мислене в този град за по-малко от час.

Но като подкрепяше Хана, той само си навличаше неприятности. На нея не ѝ беше нужно собствено клеймо. Адвокатът щеше да я накара да се откаже вместо него. Но не, той трябваше да се намеси и да настоява тя да има своя собствена дамга. Нямаше представа как възнамерява да я използва, но беше убеден, че това ще му навлече неприятности.

— Не съм сигурен, че ще го приемат в Остин — каза адвокатът.

— Оставете ние да се тревожим за това — каза Бък. — Опиши своята дамга и я нарисувай в книгата сама — обърна се той към Хана.

Тя нетърпеливо взе писалката и нарисува едно „Х“, прикрепено към наклонено „Г“. Изглеждаше толкова доволна от себе си, че на Бък сърце не му даде да ѝ припомни, че тя няма никакви животни, върху които да постави тази дамга.

— Искам писмо с дата, което да удостоверява това, което направихме — каза Бък на адвоката.

— Явно държите всичко да бъде документирано — отбеляза той.

— Моят... баща — за миг Бък се поколеба дали да използва тази дума. Той никога не беше наричал Джейк татко преди това. Не знаеше защо трябваше да го прави и сега — изгуби ранчото си, защото нямаше необходимите нотариални актове. Нямам намерение същото да се случи и с мен.

— Натаниел Гросек се е погрижил за ранчото си. Всичките документи са в сейфа ми.

Бък се зарадва, като разбра, че Мерик не притежава никакви документи за ранчото. Обърна се към Хана:

— Най-добре е да потегляме.

Очакваше, че тя ще се нахвърли върху него в момента, в който напуснат адвокатската кантора, но тя не пророни и дума. Но самото ѝ мълчание беше изпълнено с напрежение. Той усещаше, че добрите чувства, които се появиха помежду им, след като той се беше изправил срещу Бакър, започваха да изчезват. Съмнението ѝ дали можеше да му вярва се беше върнало в момента, в който той беше регистрирал своя собствена дамга.

Това, което Хана си мислеше за действията му, не би трябвало да го тревожи, но го тревожеше. Повече му харесваше, когато му се усмихваше. Беше по-лесно да се работи с някого, който те харесва и когото ти харесваш. Безспорно беше много по-лесно да се работи с

някаго, който ти има доверие, но нито един от тях не вярваше на другия.

Намериха фермата на Мофет без проблеми. Беше разположена върху двеста акра в една низина, където три малки реки се събираха и образуваха една голяма. За фермера беше лесно да хване водата от потоците в бент, за да може да я използва за животните си и за напояване на посевите.

Мофет също беше член на общността, но беше толкова жизнерадостен, колкото неговите събратя в Утопия бяха намусени.

— Моите съболезнования за баща ти — каза той, когато фургонът спря. — Ще продаваш ли?

— Благодаря ти. И не, няма да продавам. Опитвам се да продам малко мариновано говеждо и кисело зеле. Госпожа Гросвелт каза, че може да се заинтересувате.

Очите на Мофет се разшириха от удоволствие.

— Бог да я поживи тази жена. Ще съм ти задължен — той се удари по бедрото. — Имам пет здрави момчета, а нямам жена, която да се грижи за нас. Почти е невъзможно да им приготвя достатъчно храна. Поне нещо, което да става за ядене.

— Може да опитате — предложи му Хана.

Мофет не й даде възможност да си промени решението. Отвори един буркан, взе едно парче говеждо и отхапа огромна хапка. На лицето му се изписа невероятно блаженство.

— Ще взема всичко до последния буркан. Ако е останало още нещо у вас, ще изпратя едно от момчетата да му го дадеш. Дори ще ти изпратя говеждо месо, за да ми го мариноваш.

Хана се усмихна щастливо:

— Можете да вземете целия товар от фургона.

Мофет изсвири рязко и две момчета се появиха подтичвайки.

— Занесете всичко в къщата! — нареди им той. — И ако счупите само един буркан, ще ви одера живи. Аз ще взема пайовете — каза той на Хана. — Нямам им доверие — може да изпуснат някой.

Хана пресметна броя на бурканите и се споразумяха за цената.

— Не би ли взела една крава в замяна? — попита Мофет. — На човек никога не му е приятно да се разделя с толкова пари наведнъж.

— Искам кон и седло — каза Хана, преди той да успее да продължи. — Някой малък, пъргав кон, с който да се грижа за стадата

си. Възнамерявам да науча всичко за управлението на едно ранчо.

Мофет я изгледа изучаващо.

— Убедена ли си в това?

— Напълно.

— Тогава по-добре иди при стария Хансън. Той ми дължи един кон за няколко товара сено, които му дадох. Мога да ти дам старото седло на жена ми. На друг няма да му трябва. И въпреки това ти дължа още пари.

Най-малкото от момчетата излезе от къщата.

— Всичко е подредено, тате. Хенрик иска да отидеш до пасището. Искан да разбере какво мислиш да правиш с онези телета.

— Искан да ми се махнат от главата — каза Мофет. — Беше глупаво да ги вземам. Аз съм фермер, не собственик на ранчо.

— Какви телета? — поинтересува се Хана.

— Преди няколко дни оттук мина един преселник с целия си добитък. Размени няколко новородени телета за мляко и яйца. Мислех, че бих могъл да ги отгледам, но бях забравил, че трябва да се хранят на ръка, докато са малки. Сега не мога да се отърва от тях. Никой не ги иска.

— Аз ги искам — каза Хана.

— Какво ще правиш с тях? — поинтересува се Бък.

— Ще ги отгледам — каза тя, като го изгледа предизвикателно.

— И ще им сложа моята дамга. Ако получиш още, бих искала да ги взема и тях.

— Как ще ги закараш до вкъщи? — попита Мофет.

— Ще ги сложа във фургона.

— И шестте? Ами ако скочат от там?

— Бък ще ги улови.

Бък беше готов да ѝ обясни, че ще се нуждае и от двете си ръце, ако се наложи да ги хваща с ласо, но се отказа. Хана щеше да вземе тези телета, дори ако се наложеше да ги върже едно за друго и да ги води самата тя.

Мофет и синовете му наредиха телетата във фургона. Когато всичките легнаха послушно на пода, Бък се почувства отвратен.

— Видя ли, знаех си, че няма да създават проблеми — каза Хана.

Бък си прехапа езика.

— Дръжте под око Хансън — предупреди ги Мофет. — Той не е от нашите. Може да се опита да те измами.

Бък не каза на Мофет, че по-скоро би се доверил на Лиймън Джилет и хората му, отколкото на някого от общността им. Поне с Джилет беше наясно с какъв човек си има работа.

Посещението им при Хансън започна гладко. Хана предаде съобщението на Мофет, обясни какво искаше и всички се отправиха към огражденията. Телетата послушно останаха да лежат във фургона.

— Кой кон мислиш, че трябва да си взема? — Хана попита Бък.

— Яздила ли си някога работен кон?

— Не.

— Тогава бих казал нито един от тези.

— Но аз знам да яздя.

— Да яздиш обикновен кон и работен кон са две различни неща, особено ако използваш дамско седло. Може да се убиеш.

— Кой от тях трябва да си взема? — попита тя Хансън.

— Мисля, че трябва да послушаш съпруга си.

Бък беше също толкова шокиран, колкото и Хана. На нито един от двамата не им беше хрумвала идеята, че появата им заедно би създала впечатление, че са женени.

— Аз не съм омъжена — каза Хана. — Бък работи за нас.

Неодобрението, което Бък видя в очите на Хансън, го ядоса. Всички ли мислеха, че е чак толкова похотлив, че не може да стои настрана от Хана? Щяха да мислят много по-различно, ако можеха да чуят мнението на Изабел за това как мъжете трябва да се отнасят към жените!

— Няма кой да се грижи за ранчото, откакто баща ѝ почина — каза Бък. — Майка ѝ ме нае да се грижа вместо тях.

Беше му крайно неприятно да обяснява положението на този човек, но ако не го беше сторил, думите му можеха да наранят Хана.

— Аз пък съм решена да се науча да се грижа сама за собствеността си — каза Хана на Хансън. — Не бих могла да го сторя, без да имам кон.

Бък нямаше намерение да ѝ помага да си избере кон, още повече, че не одобряваше решението ѝ, но поведението на този човек го накара да настръхне. Той нямаше да позволи на когото и да било да се отнася

с нея по начина, по който се бяха отнесли в Утопия. Тя щеше да получи най-добрия кон, който имаха тук.

— Какво ще кажете за онзи червеникавокафяв красавец ей там? — попита Хансън.

— Аз ще избира коня — отсече Бък.

— Какво ще правиш? — попита Хана, докато той се промушваше под оградата.

— Ще ги раздвижа. Искам да ги видя как тичат.

Няколко минути той ги гонеше в едната или другата посока в ограждението.

— Вземи този сиво-кафявия, с голямата глава — каза й той, когато се приближи до оградата.

— Това е най-грозният кон в стадото — каза Хансън.

— Възможно е, но има най-плавната походка. Има здрави крака и широк гръден кош. И не отмята глава всеки път, когато се приближа до него. Малко вероятно е да хвърли Хана от гърба си и да я остави да се прибира пеш до дома.

Хана изгледа Бък преценяващо, преди да разгледа коня по-обстойно.

— Ще го взема.

— Сигурна ли си, че не искаш червеникавокафявия? — попита я Хансън. — Той е истински красавец.

— А също така е плашлив и има слаби глезени — добави Бък.

— Ще взема сиво-кафявия — отсече Хана.

Недоволството на Хансън зарадва Бък. Беше още по-доволен, че Хана прие съвета му, въпреки че нищо не разбра от него.

— Искаш ли да го яздиш до вас? — попита Хансън.

— Не. Завържи го отзад за фургона.

— Той знаеше, че ще избереш най-добрия кон, нали? — попита го Хана, когато вече пътуваха към дома.

Бък кимна.

— Аз щях да купя червеникавокафявия.

— Знам.

— Защо не ми позволи? Ти не искаш да имам кон.

— Ако ще се учиш как да управляваш ранчото си, първото нещо, което трябва да научиш, е как да преценяваш един кон.

— Първото нещо, което трябва да науча, е как да преценявам мъжете — поправи го Хана. — Те са много по-опасни от конете.

Те седяха един до друг на седалката, Бък държеше юздите, конят вървеше след фургона, а телетата се държаха като малки ангелчета.

— Всички мъже използват жените — каза Хана. — Единственият въпрос е за какво. Джилет ме иска, защото мисли, че съм хубава. Еймъс иска някой, който да се грижи за нуждите му и да не му създава никакви проблеми.

— И ти си тази жена?

Хана го изглежда строго.

— Аз не съм ничия жена.

Няколко минути пътуваха в мълчание.

— Ти, от друга страна, искаш ранчото ми.

Бък рязко се обърна към нея.

— Ти самият имаш някакви съмнения. Не би го откраднал. Еймъс би го направил, ако го искаше, но ти искаш да го имаш въпреки всичко. Знаеш, че всичките пари, които изкарам, ще отидат за погасяването на дълговете. Правиш сметки да ловиш диви коне, може би дори да хващаш заблуден добитък. Аз ще изплатя дълговете, а ти ще имаш парите. Аз няма да имам никакъв друг избор, освен да ти го продам или да ти отстъпвам все повече и повече от моята част от ранчото. Мислиш, че ще се омъжа и ще се задомя, като ти оставя ранчото и чистата ти съвест.

Бък преглътна. Не би могла да опише по-ясно плана му, дори и да ѝ го беше разказал.

— Но няма да стане така — продължи тя. — Аз ще откупя твоята част.

Бък не знаеше какво да отговори. Чувстваше се виновен, че планът му е разкрит. Поднесен по този начин от Хана, изглеждаше толкова непочтен.

Кое то беше още по-тревожно, не беше сигурен, че иска да я види омъжена и задомена. Безспорно, не искаше тя да се омъжва за Еймъс или Джилет, а всички останали бяха или прекалено стари, или прекалено млади.

— Може и да не се стигне до това — каза той. — Може да се споразумеем за истинско партньорство.

Погледът, който Хана му хвърли, беше изпълнен с недоверие.

— Защо да го правим?

— Искаме едно и също нещо.

— Какво се опитваш да кажеш?

Той нямаше представа. Не знаеше защо дори казва изобщо нещо, със сигурност не биха могли да делят ранчото за дълго време. Това би означавало... е, това би значело толкова много неща, за които той не искаше и да мисли.

Но продължаваше да мисли за тях отново и отново.

— Нещо, за което можем да помислим — добави той.

Те влязоха в двора на ранчото и на Бък не му се наложи да обяснява. Зийк и младият Том Гладис излязоха от къщата. Гладис чистеше зъбите си с клечка, а Зийк изобщо не изглеждаше щастлив.

— Какво правиш тук? — Бък попита Гладис.

— Не ми харесва да работя за крадец на добитък — отговори момчето. — Дойдох да ви попитам дали имате работа за мен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш? — попита Хана, докато слизаше от фургона.

— Започнах работа там преди седмица — обясни Том. — Нямах представа какво прави Джилет, докато не попаднах на Бък и Зийк с онези крави. Цяла зима Джилет е крадял животните ти. Има намерение да дамгоса всяко животно с онази странна звезда и след това да ги заведе в Небраска.

— Регистрирано ли е това клеймо там? — попита Бък.

— Предполагам.

Хана се обърна към Бък:

— Тогава това означава...

— Че Джилет има намерение да държи животните тук до преброяването — продължи Бък. Той не искаше Хана да казва на никого, че са регистрирали клеймото на Джилет. Погледът ѝ показваше, че не го е разбрала, но очакваше обяснението му.

— Какво, по дяволите, има тук? — попита Зийк при вида на телетата.

— Хана реши да сложи началото на свое собствено стадо — отговори Бък. — Тези са първите.

— Няма да се грижа за телета — изстреля Зийк.

— Аз ще се грижа за тях — отговори Хана, — ако ти и Том ги свалите от фургона вместо мен.

— Това означава ли, че съм нает? — попита Том.

Бък се усмихна широко:

— Предполагам.

Зийк не обърна никакво внимание на телетата.

— Хубав кон — каза той, докато разглеждаше сиво-кафявия красавец от всички страни. — Не знаех, че имаш намерение да си купуваш още един.

— На Хана е — отговори Бък.

— Не ми казвай, че тя го е избрала — неверието на Зийк беше очевидно.

— Бък ми го избра — каза Хана. — Аз щях да купя един ярък червено-кафяв кон с непостоянен нрав и слаби глезени.

— Мога да се хвана на бас, че ти дори не знаеш какво означава слаби глезени.

Понякога на Бък му се искаше Зийк да не си отваря устата.

— Прав си, не мога да различа добрите глезени от слабите.

— Къде искаш да заведе телетата? — попита Том.

— В кошарата зад обора — отговори Хана.

Том изправи едно от телетата на крака. Веднага щом краката му докоснаха земята, то се втурна да бяга подобно на антилопа. Останалите пет, вместо да изчакат да бъдат свалени, скочиха на крака, изтърколиха се от фургона и се разбягаха в различни посоки. Том започна да се смее. Грубият език на Зийк накара Хана да се изчерви.

— Скачайте на конете! — извика Бък, неспособен да скрие усмивката си. — Ще ти отворя вратата.

— Аз трябва да отида да ги хвана — каза Хана. — Това са моите телета.

— По-добре се погрижи за вечерята — каза Бък, като ѝ намигна. — Всички ще сме гладни, след като това приключи.

— Какво става? — попита Зийк преди още да са се отдалечили достатъчно, че Хана да не може да ги чуе.

— Какво имаш предвид? — попита Бък, като се запъти към обора.

— Видях те да намигаш на Хана.

— Сприятелихме се. Това е всичко.

— За един ден? — Зийк не прикриваше скептицизма си.

— Не, не мисля, че се е случило за един ден. Просто не го бяхме разбрали досега.

Изражението на Зийк беше комбинация от гняв и отвращение.

— Защо, независимо колко умен е един мъж, става по-глупав и от ято гъски, когато се намира в близост до хубава жена?

— Няма нищо лошо да бъдем приятели.

— На света няма и една жена, която да е станала приятел с мъж. Или го иска в леглото си, или го иска за съпруг.

— Не ставай смешен. Нямам никакво намерение да...

— Ти нямаше никакви намерения да ставате и приятели. Ти я мразеше, когато дойдохме тук, не помниш ли?

— Не е трябвало. Никога не ми е причинявала зло.

— Не това говореше преди. Казваше, че...

— Знам какво казвах, но не съм бил прав.

Зийк го изгледа с леден поглед.

— Не съм дошъл тук да работя за нея. Ако ѝ дадеш дори и една крава, един кон или каквото и да е, което не е нейно, си тръгвам.

Зийк се обърна и си тръгна. Бък искаше да го спре, да му обясни, но не можеше. Той самият не разбираше какво става с него.

След като разказа в много съкратен вариант събитията от деня на майка си, Хана отиде в стаята си да се преоблече. Вместо това се озова седнала на леглото си, опитвайки се да разбере какво точно се беше случило днес, опитвайки се да подреди чувствата си.

Нещата се бяха променили толкова бързо, че ѝ беше трудно да разбере какво става. Продължаваше да си повтаря, че не иска да се омъжва. А в същото време започваше да харесва Бък все повече и повече, да иска да бъде близо до нея все по-дълго и по-дълго. Повтаряше си, че няма вяра на мъжете, но не се поколеба да повери собствеността си и самата себе си под неговата закрила. Продължаваше да повтаря, че иска да управлява ранчото сама, че не би искала да разчита на нито един мъж, но ѝ беше трудно да мисли за ранчото, без да мисли и за Бък като част от него.

Нищо, което правеше, нямаше смисъл и не можеше да обвинява само Бък за това. Беше започнала да си мисли за неща, да изпитва неща, да иска неща... да се държа така, както никога досега.

Най-странното беше, че не се интересуваеше, че с всяка измината минута се оплиташе все повече в лъжите си. Тя казваше едно нещо, а изпитваше съвсем друго. Тя правеше едно нещо, а след това искаше да направи друго. Не можеше да разбере сама себе си, но не се притесняваше от това. Никога досега не се беше чувствала по-добре.

Имаше намерение да разкаже на майка си, но се отказа. Беше тайна. И точно поради тази причина беше още по-приятно.

Бък очакваше вечерята да е напрегната. След като почти половин час преследваха телетата на Хана, Зийк проклинаше почти без да спира. Това винаги изнервяше Сара Гросек. Том Гладис пък се отнасяше с нея като с кралица. Кое то я изнервяше дори още повече.

— Мога ли да занеса нещо до масата вместо вас? — той зададе този въпрос дузина пъти. — Внимавайте да не се изгорите. Дайте аз да го направя.

Беше по-малко вероятно да претърпят някоя злополука, ако той не им се пречкаше. А и щяха да подредят масата много по-бързо.

— Нека да ви държа стола, госпожо — каза той, когато вече бяха готови да седнат около масата. — Стой там! — нареди той на Зийк. — Госпожица Хана все още не е седнала.

На Бък му се стори, че Зийк ще избухне всеки момент, докато той придържаше стола на Хана, за да седне. Още с първата хапка, която сложи в устата си, Гладис не спря да хвали качествата на храната.

— Вие готвите дори по-добре от мама — каза той с пълна уста, забравил за добрите обноски. — Не съм и мислил, че някога отново ще мога да хапна нещо толкова вкусно. Готвачът на господин Джилет беше французин. Той дори едно яйце не може да изпържи като хората. Не искам да ви обяснявам по какви странни начини приготвя хубавото говеждо месо.

— Ние също не държим да ни обясняваш — изръмжа Зийк, преди да натъпче устата си с поредната хапка.

— Ти може винаги да си се хранил с хубава храна — отговори Гладис, — но аз не съм. Понякога не е била по-добра и от помията за прасетата.

— Добре ни е познат вкусът на помията — измърмори Зийк.

Тази забележка не означаваше нищо за Гладис.

— Наистина е приятно да си заобиколен от две красиви жени на масата — каза той на Сара Гросек.

— Том Гладис — обърна се Хана към него с престорена суровост, — да не би да флиртуваш с майка ми?

Момчето стана огнено червено:

— Не исках да... Никога не бих казал... Нали не си мислите, че...

— Нямам нищо против, дори и наистина да го правиш — каза Хана. — Само се надявам, че когато стана на годините на майка си, ще

изглеждам също толкова добре, за да флиртуват и с мен.

— Вие сте наистина много хубава, госпожице Хана! — той се усмихна широко, без всякакво притеснение. — Но не толкова хубава, колкото майка ви.

— Трябва да запомня да не се обръщам към теб, ако ми се наложи някой да поласкае суетата ми.

„Горката госпожа Гросек, няма да може да довърши вечерята си“ — мина през ума на Бък.

Тя стана, за да допълни една от чиниите. Гладис скочи на крака.

— Сложи си задника обратно на този стол или аз лично ще те завържа — изръмжа Зийк.

— Оценяваме желанието ти да помагаш — каза Хана, — но би било много по-лесно, ако не ставаш всеки път, когато и ние ставаме. Няма да успееш да се навечеряш.

— Не се притеснявайте — и като доказателство, той започна да яде дори по-настървено и от Зийк.

— Сега, след като вече се самоназначи при нас — каза Бък, — какво възнамеряваш да правиш?

Вероятно ако успееше да накара Гладис да говори, той би се държал много по-нормално.

— Знам всички места, където Джилет крие кравите ви — каза той, като отново се усмихна широко. — Докато ти си лекуваш рамото, мисля, че аз и Сърдитко можем да си върнем някои от тях под прикритието на нощта.

„Сърдитко“ изгледа Гладис с поглед, който не предвещаваше нищо добро. На Бък също му се прииска да го удари за „докато си лекуваш рамото“, но когато и Хана се засуети, реши, че само едно шляпване зад врата няма да е достатъчно.

— Ще пострадате — каза Хана. — Вече стреляха по Бък и Зийк.

— Глупости, госпожице Гросек, аз познавам всички преки пътеки. Ще успеем да отидем и да се върнем по-бързо и от видра, спускаща се по хлъзгав речен бряг. Сърдитко не би могъл да го направи по-добре.

— Казвам се Зийк.

— Разбира се. Зийк галено от Езекил ли е?

Зийк се пресегна през масата и сграбчи Том за ризата. Почти повдигна момчето от стола му.

— Галено от Зийк е!

— Ще ударим ранчото на Джилет в по-отдалечения край — Гладис продължи, без да обръща никакво внимание на гневното избухване на Зийк. — Може да си помисли, че го е направил някой от съседите му от западната страна.

— Струва ми се каза, че действаш толкова умело, че той никога не би могъл да разбере какво се е случило — липсата на пълно доверие към самохвалството на Том пролича по тона, с който беше казано.

— Той ще разбере, че му липсват крави — съгласи се Гладис, — но няма да разбере кой ги е отвел.

— Бих предпочела да не ходите — настоя Хана.

— Идва с мен! — отсече Зийк. — Искам да разбере дали всичко това, което изговори до сега не са само празни приказки.

Бък успя да остане насаме с Хана едва малко преди лягане. Щеше да е по-добре, ако си беше отишъл в стаята, беше затворил врата след себе си и се беше опитал да забрави, че стаята ѝ е само на няколко метра от неговата. Би могъл да вземе ранчото на някого, когото не познаваше и още по-малко харесваше. Не мислеше, че би могъл да вземе нещо от приятел, дори и ако всичко, което направеше, за да го получи, да е законно.

Бък си напомни, че единственият начин да заличи жестокостта от миналото си, е да притежава земята на човека, който го беше тормозил. Но сега това не му се струваше чак толкова важно. Опита се да намери в спомените си нещо, което би могло да се окаже по-важно, но не успя.

— Бих искал да поговорим, преди да си легнеш.

Той излезе в коридора, докато Хана отиваше към стаята си. Не можеше да види нищо друго, освен лицето ѝ, осветено от газената лампа, която носеше.

— За какво?

Изглеждаше притеснена. Вероятно дори не желаше да е близо до него, освен ако не беше абсолютно наложително. Не му вярваше, даже му се стори, че се страхува от него. Чудеше се дали това не е последица от годините, преживени в страх, докато баща ѝ беше жив. Той много добре знаеше какво можеше да причини страхът на хората.

— Искях да те предупредя да не казваш на никого, че днес регистрирах това клеймо със звездата. Дори и на майка си.

— Защо?

Недоверието в очите ѝ го безпокоеше. Бе изпитал същото, когато си тръгна от дома на Джейк и Изабел. Сега съвестта му казваше, че щеше да използва Хана и щеше да обърне гръб и на нея.

Продължаваше да си повтаря, че не прави нищо незаконно, че в действителност щеше да остави Хана и майка ѝ в по-добро финансово положение, отколкото бяха сега, но тези доводи вече не му помагаша. Съмненията, въпросите, чувството за вина ставаха все по-силни и по-силни.

— Ако Джилет заподозре нещо, ще отведе добитъка извън щата и никога не бихме успели да си го върнем.

— Мама няма да каже на никого.

— Не е заради това. Дори не съм казал на Зийк, а бих му поверил живота си. Ако никой не знае, не биха могли дори и случайно да кажат нещо, което да направи другите подозрителни.

— Това ли е всичко, което ще можеш да направиш? Да предявиш претенции за кравите при преброяването?

— Вероятно ще има сблъсък, когато Джилет разбере, че съм регистрирал клеймото му. Съмнявам се, че ще остави всичко да се размине просто така.

— Какво ще направиш?

— Нямам представа. Зависи от това как ще реагира той.

— Не мога да разбера как можеш да говориш така, като че ли става въпрос за танцова забава? — тя изглеждаше разтревожена. — Не мисля, че всички онези крави си заслужават да бъдеш застрелян.

— Не си заслужават.

— Тогава защо правиш всичко това?

— Това е въпрос на принципи. И на оцеляване. Ако позволя на Джилет да вземе кравите ми, той и хора като него ще ми вземат всичко, което имам. Някой дори може да реши да вземе дори и теб. Или майка ти — бързо добави той, когато осъзна какво е казал.

— Не биха го сторили!

— Баща ти ме държеше тук като истински затворник. Няма причина, поради която някой не би постъпил по същия начин и с вас.

Нямаше намерение да намесва баща ѝ. Не беше честно да я кара да се чувства виновна за нещо, за което нямаше вина. Но му беше трудно да забрави. Тук всичко му напомняше за месеците, през които беше останал жив само защото се беше заклел да си отмъсти.

— Плашиш ме.

Взе ръката ѝ и леко я стисна, като искаше по този начин да ѝ вдъхне някакво успокоение. Изведнъж коридорът, тялото му, дори въздухът, се заредиха със силно напрежение. Едва не издърпа ръката си обратно. Никога преди това не беше докосвал жена по този начин, но определено му хареса. И това го изплаши. Изглежда, че Хана беше поизплашена и от него. Очите ѝ се разшириха от изненада — тялото ѝ се скова.

— Никой няма да нарани теб или майка ти, докато аз съм тук — имаше намерение да спомене Зийк и Том Гладис също, но не го направи. Искаше да пусне ръката ѝ, но не стори и това.

Тя стисна ръката му в отговор. Беше слабо, почти незначително стискане, вероятно тя самата дори не бе осъзнала, че го прави, но това го наелектризира. Само една жена го бе докосвала по този начин. И със сигурност не бе изпитал същото, когато Изабел го направи.

— Тревожа се много повече за теб, Зийк и Том — добави тя. — Също и за господин Евънс.

— Няма да ни се случи нищо лошо.

Той отново стисна ръката ѝ. Просто стоеше там, чакайки, осъзнавайки колко странно бе да стоят двамата в този тесен коридор и да се държат за ръце. Но не му се стори странно, когато тя се обърна към него, нито когато той се наведе и я целуна. Беше най-естественото нещо на света, което можеше да се случи.

Устните ѝ бяха меки, сладки. Беше убеден, че ще са такива. Те потрепериха при допира с неговите. Тя остана на мястото си, не се опита да отстъпи назад. Устните им неуверено се докоснаха няколко пъти, опознавайки се едни други. Топлината и мекотата на целувките ѝ го опияниха. Той се наведе още повече към нея. С всяка следваща целувка той искаше още и още. Едно напълно осъзнато желание избухна в него.

Силата му го разтърси, опасяваше се, че това ще изплаши Хана. Не искаше тя да избяга. Може би не го беше осъзнавал преди, но бе мечтал за това от момента, в който беше прекрачил портата и я беше

видял да седи под онова дърво. Далечен, прагматичен глас крещеше в съзнанието му, че рискуваше всичко, което бе дошъл да получи, но Бък не му обърна внимание. Прекалено дълго време беше потискал това желание.

Пусна ръката на Хана, само за да може да я хване за раменете и да я придърпа към себе си. Целувката им се задълбочи и стана погореща. Можеше да чуе как дишането ѝ се учестява — леки, забързани въздишки на изненада. И всяка една го разпалваше все по-силно и по-силно, докато не го обзе изгарящо, трескаво желание да я има. Цялата! Страхувайки се, че всеки момент ще загуби контрол, Бък отстъпи крачка назад. Той отдръпна ръцете си, а Хана се вторачи в него с широко отворени очи. Изненадана, шокирана, може би дори ужасена.

— Бях много горд с теб днес — каза той. — Не е лесно, когато приятелите ти се обърнат срещу теб.

Нямаше представа защо заговори за това. Не беше нужно да ѝ напомня за преживяното през деня.

— Няма значение — отговори тя. Думите ѝ бяха спокойни, без болка, като че ли беше в транс. — Следващият път ще ми е по-лесно.

Тя замълча за минута, след което отстъпи назад.

— Време е да си лягам. Предполагам, че телетата ще огладнеят рано сутринта.

— Сигурна ли си, че ще успееш да се грижиш и за тях, с всички други задължения, които имаш?

— Разбира се. Имам намерение да изкарам поне по петнадесет долара от всяко едно.

Магията изчезна. И двамата премигваха объркани и смутени от това, което се беше случило току-що. Всичко се беше променило и в същото време си оставаше същото. Бък не знаеше какво да прави, въпреки че със сигурност знаеше, че каквото и да предприеме, ще промени изцяло живота му. Но дали наистина искаше такава промяна?

Хана се размърда върху седлото. Знаеше, че така ще се натърти и ще ѝ бъде трудно дори да ходи, но не искаше да достави удоволствие на Бък като признае, че е бил прав. Той не искаше тя да го придружава, докато обикаляше останалите собственици на ранчо, за да ги убеди заедно да проведат събирането и преброяването на добитъка. Не

знаеше дали ѝ няма доверие, дали мислеше, че не е женска работа или просто не искаше тя да се меси. Но със сигурност знаеше, че той наистина я харесва.

Хана никога не беше целувана преди това. Нямахте и приятелки, с които да го обсъди. Никога не беше виждала родителите си да се докосват. Всичко това се беше случило като една приятна изненада. Изгаряше от желание да разбере дали ще го направят отново.

Цяла сутрин не беше в състояние да спре да мисли за онези няколко мига от предната вечер. Бък се опитваше да се държи като че ли нищо не се беше случило. Беше сигурна, че не е останал безразличен, но не можеше да прецени *какво* изпитваше.

В един миг беше убедена, че снощното преживяване не е нищо друго, освен внезапен изблик на сексуална енергия между мъж и жена. В следващия — че всичко това означаваше за него също толкова много, колкото и за нея. Той се чувстваше толкова несигурен, че не смееше да го покаже. И въпреки всичко, беше ѝ трудно да си представи Бък да се чувства несигурен. Той знаеше какви са целите му и се беше съсредоточил върху постигането им. Нямахте да позволи на никого да застане на пътя му.

Рамото на Бък все още не беше заздравяло добре, за това Том му помогна да си оседлае коня. Зийк се разхождаше нагоре-надолу из ранчото, като мърмореше, че е пълна глупост да се язди на дамско седло. Нощният им набег с Том в земите на Джилет се беше увенчал с връщането на почти тридесет крави заедно с малките им.

— Това момче е роден крадец — беше казал Зийк. — Ако можех да се промъквам в тъмното толкова добре, колкото него, онези индианци никога нямаше да успеят да ме хванат.

— Няма още много, които бихме могли да намерим — Том беше обяснил на Бък. — Джилет вече е дамгосал много голяма част от животните.

— Върнете каквото можете — беше отговорът на Бък, — но не поемайте излишни рискове. Сега отидете да поспите. Ние ще посетим останалите съседи.

Първото ранчо, което посетиха, беше на Алдо Дженкинс. Къщата не беше нищо повече от една примитивна колиба. Единствените други

постройки бяха един кокошарник, един навес и две ограждения за животни. Градината беше наистина добре поддържана, но всичко останало изглеждаше порутено.

Дженкинс беше около четиридесет годишен, среден на ръст, набит мъж, с добре оформени мускулести рамене. Имаше блестяща черна коса и тъмни очи.

— Слизайте и седнете за минутка — каза той. — Жената е сложила кафето.

Те скочиха от конете и влязоха в една от двете стаи на колибата. Семейство Дженкинс имаха три деца — две момчета и едно момиче, които нямаха и десет години. Всичките бяха боси. Госпожа Дженкинс все още не беше привършила с разчистването на масата след закуската.

Изведнъж Хана се почувства напрегната. Тя се беше срещала с много малко жени, откакто баща ѝ ги заведе да живеят в ранчото, но и те бяха само от тяхната общност. Тази жена изглеждаше по-възрастна от майка ѝ — лицето ѝ беше изпито и измъчено от тревогите, косата ѝ беше прошарена. Беше облечена с избеляла басмена рокля и носеше тежки обувки. Хана предположи, че още няма и тридесет. Мисълта, че може да изглежда по същия начин след десет години, я ужаси.

На фона на господин Дженкинс, Бък изглеждаше като момче и все пак нещо в цялото му поведение компенсираше това младежко излъчване. Човек можеше да каже, че той наистина е млад, но в никакъв случай момче.

— Какво ви води насам? — попита господин Дженкинс.

— Госпожица Гросек и майка ѝ са собственички на „Тъмблинг Ти“ — отговори Бък. — Аз работя за тях. Дошли сме при вас да ви предложим да се присъедините към нас и останалите собственици от областта в едно съвместно събиране и преброяване на говедата.

Дженкинс пое чашата горещо кафе, което му подаде съпругата му. Отсипа малко в пукната, обикновена чинийка, духна няколко пъти и се загледа в тях, докато отпиваше от горещата течност. Хана отказа предложеното ѝ от госпожа Дженкинс кафе, но Бък прие. Трите деца се навъртаха около вратата.

— Говорихте ли вече с другите? — попита Дженкинс.

— Вие сте първият — отговори Бък.

— Защо искате да направим преброяването заедно?

— Добитъкът на покойния господин Гросек се е разпръснал по цялата околия. Не мога да ходя да го търся във всяко едно ранчо без разрешение. Дори и тогава пак не бих могъл да ги открия всичките сам.

— Не вярваш, че ще ти върна кравите, ако ги намеря ли?

— Когато се отнася за изгубен добитък, мисля, че е много по-добре всички заинтересувани страни да работят заедно. За да няма недоразумения.

— Очаквате да има недоразумения ли?

— Тази зима беше изключително лоша — каза Бък, без да отговори на въпроса. — Предполагам, че част от добитъка ви може да се е заблудил. На вашите съседи също. С достатъчно работна ръка бихме могли да направим щателно претърсване на околността. Ще ни липсват по-малко крави, а и през есента ще има по-малко недамгосани животни.

Дженкинс отново отпи от кафето си и се загледа в по-младия мъж над чинийката си. Нито мълчанието, нито настоящия поглед на господин Дженкинс притесниха Бък. Хана се питаше какво ли се върти из главата на този човек.

— Какво ви кара да мислите, че ми липсват животни?

— Винаги изчезват животни от едно ранчо.

Вниманието на Хана беше привлечено от съпругата на Дженкинс. През цялото време тя беше останала до печката, но сега се беше обърнала към тях. Очевидно искаше да каже нещо.

— Така и не ми отговорихте на въпроса за недоразуменията — каза Дженкинс.

Бък остави чашата си върху масата. Погледна от Дженкинс към съпругата му и обратно към него.

— Няма недоразумение. Някой краде добитъка ни и не вярвам, че се ограничават само с животните на „Тъмблинг Ти“.

— Имате ли някакви доказателства?

— Не.

— И въпреки това искате аз и другите съседи да ви помогнем да си върнете кравите?

— Да.

Хана почти усети зараждащото се напрежение. Като че ли усетил вторачения поглед на съпругата си върху гърба си, господин Дженкинс

се обърна.

— Кажи му, Алдо — промълви тя. — Трябва да споделиш с някого.

— Няма никаква полза от това сега.

— И все пак той трябва да знае.

— Не мога да докажа нищо.

— Кажи му! — тя се обърна към децата. — Отивайте навън. Имате си задължения. Те няма сами да се свършат.

Въпреки че косите им бяха зле подстригани, а дрехите им се нуждаеха от закърпване, те бяха светлооки хлапета, живи и любопитни, за разлика от родителите си, които изглеждаха уморени и отчаяни.

Госпожа Дженкинс не помръдна от печката. Хана предположи, че никога не са я канили да участва при вземането на решения. Не виждаше причина, която да ѝ попречи. Това беше нейният живот, беше заложено на карта добруването на децата ѝ. Хана посочи към един празен стол:

— Присъединете се към нас.

Госпожа Дженкинс се поколеба.

— Ела наистина — каза съпругът ѝ. — Ти си тази, която иска цялата околия да разбере за позора ми.

— Трябваше да го кажем, когато се случи — каза нервно госпожа Дженкинс, докато се настаняваше в един домашно сглобен стол близо до мъжа си. За изненада на Хана, тя протегна суха, напукана ръка към съпруга си. Той не я отблъсна. — Кажи му сега.

— Беше миналата пролет — започна той. — Бях прикован на легло през по-голямата част от зимата заради счупен крак. Не държа работници по това време на годината. Нямам работа за тях тогава.

— Или поне така си мислехме — добави жена му.

— Мислех си, че най-голямото ми момче ще се справи с това, което ще има да се върши — продължи Дженкинс. — Щеше да навърши девет. Дойде пролетта и когато наех работници за събирането и преброяването, не успях да намеря почти никакви крави или малките им. Като че ли бяха изчезнали. Обиколих съседите, но никой не ги беше виждал. Някой подметна, че може дори да са се заблудили и излезли извън околията ни.

— Говорихте ли с Лиймън Джилет? — попита Бък.

— Разбира се — намеси се госпожа Дженкинс. — Аз ходих с него. Само дето не успяхме да говорим с него, а само с онзи проклет стрелец, който работи за него.

— Сид Бараклоу?

— Точно този — отговори господин Дженинкс.

— Той ни каза, че господин Джилет нямал време да се занимава с нашите крави. Каза, че никой не е виждал дори и една от тях. След това ни каза да се махаме от там.

— Какво направихте? — попита Хана.

— Какво можехме да направим? — отговори госпожа Дженинкс вместо съпруга си. — Алдо не е добър стрелец. Трябваше или да си тръгнем, или да се бием с онзи човек. Ние имаме три деца, за които да мислим.

— А и нямах никакви доказателства, че някой е направил каквото и да било — добави господин Дженинкс. — На никого от другите собственици не му липсваше добитък.

— Или поне така казаха — поясни жена му.

— Докато разбере какво е станало и докато започна собствено разследване, вече беше станало прекалено късно. Който и да е откраднал кравите ми, отдавна ги е извел от тази околия.

— Но знаем, че е бил господин Лиймън Джилет — добави госпожа Дженинкс.

— Имам достатъчно добитък за продажба тази и следващата година — каза съпругът ѝ, — но не знам дали ще ми остане достатъчно, за да мога да поддържам това място след това.

— Имате ли никакви работници? — попита Бък.

— Не мога да си позволя да наема някого. Ако трябва да съм честен с вас, дори се страхувам да започна събирането и преброяването. Ако и тази година съм загубил част от кравите си, това означава, че съм разорен.

— Тогава как ще се грижим за децата си? — попита госпожа Дженинкс.

— Ние изгубихме дори по-голямата част от нашия добитък — обясни Бък. — Около две трети. Намерихме част от тях, но все още поне половината от кравите и малките им липсват.

— Какво мислите, че се е случило?

— Аз знам какво се е случило!

Съпрузите чакаха, все още държащи се за ръце.

— Джилет и хората му са откраднали кравите и малките им, затворили са ги в каньоните и след това са ги дамгосали с нови клейма. Когато го попитах за това, отговори, че в земите му няма мой добитък. Но ние намерихме и си върнахме поне сто глави.

— Как го направихте? — попита Дженинкс.

— Първият път ме раниха — обясни Бък. — Вторият път едва не убиха човека, който работи с мен.

— Значи това, което искаш от нас, съседите ти, е да се надигнем и да ти помогнем? — попита Дженинкс.

— Искам всички да работим заедно, за да спрем кражбите на добитък. Следващата година Джилет ще ограби някой друг, следващата — още някой. Ако ние с вас оцелеем, той ще ни удари отново.

— А Бараклоу?

— Бараклоу не може да се справи с всички ни.

Дженинкс се поколеба.

— Това е единствената ти надежда. Ако не опиташ, ще трябва да продадеш, докато все още имаш нещо, което ти е останало.

— Предлагаш да купиш ранчото ми ли? — попита той, а в очите му се четеше подозрение.

— Не бих могъл да го купя, дори да ми предложиш всичката си земя само за сто долара — отговори Бък.

Успокоен от отговора, Дженинкс направи своя избор:

— Говори и с останалите. Ако те се съгласят и аз ще участвам.

— А ако трябва да го направя сам?

Изражението на Дженинкс беше мрачно:

— Не знам. Не знам дали бих могъл да започна отначало, но със сигурност жена ми не би могла, ако ме убият.

Следващите дни Хана и Бък продължиха да посещават останалите пет собственици на ранчо в околността. Резултатът беше почти същия. Когато ги притиснеха, всеки признаваше, че е изгубил крави и малките им, но не чак толкова много. Болшинството бяха малки домакинства, които не можеха да си позволят наемането на

много работници. Едно общо събиране и преброяване на добитъка щеше да е от полза за всички.

Но никой не желаше да се изправи срещу Лиймън Джилет и наемния му стрелец.

— Той не би могъл да направи нищо, ако сме всички заедно.

Хана беше чула Бък да повтаря тази фраза отново и отново, докато посещаваха и отново се връщаха при съседите си, давайки им нови и нови доводи, за да ги убеди. След двуседмично обикаляне и уговаряне, Бък успя да създаде своето обединение. Всеки един от тях щеше да участва, ако и другите го направеха.

Не беше необходимо Бък да обяснява на Хана колко крехка беше тази коалиция. Всички имаха жени и деца. Тя беше видяла тревогата в очите им, страха, който с мъка прикриваха.

Също беше забелязала как негласно всички се съгласиха Бък да е водачът им. Тя беше наясно с непоклатимата му решимост още от самото начало, но се надяваше, че някой като Уолтър Евънс ще поеме водачеството. Останалите мъже бяха по-възрастни, по-опитни.

Но тя видя, че доводите на Бък караха другите да го изслушват. Силната му личност ги убеждаваше да предприемат стъпки, от които се бяха страхували преди. Тя виждаше как търсят от него морална подкрепа, когато собствената им смелост отслабваше. И това я караше да се чувства горда.

— Мислиш ли, че няма да си променят решението? — попита го тя, докато яздеха обратно към дома.

— Не знам — отговори той. — Убеден съм, че Джилет е дочул какво се опитвам да направя. Единственото ми опасение е, че ще изпрати Бараклоу да ги заплашва един по един.

— Мислиш ли, че това ще ги накара да променят мнението си?

— А ти?

Да, тя се страхуваше от това.

— Какво ще направиш?

— Ще продължа.

— Не можеш да го направиш сам.

— Няма да съм сам. Евънс ще е с нас.

Но Еванс беше само един от шестимата, от които Бък се нуждаеше. Тя не можеше да му позволи да тръгне сам, но състоянието

на ранчото беше почти отчайващо. Без липсващите крави щяха да загубят всичко.

Когато наближиха ранчото, безпокойството на Хана беше изместено от любопитство. Два фургона стояха до хамбара. Поне три дузини коне се разхождаха из огражденията. Изглежда, че мястото беше пренаселено.

Кои бяха тези хора? Какво правеха в ранчото й? Пронизителен крясък, който според Хана, само диваците индианци можеха да издадат, процепи въздуха. Секунди след това тя видя две малки момчета да препускат към тях с бясна скорост. Те спряха конете си толкова безразсъдно, колкото и изглеждаше.

— К'во става, Бък? — извика едно русокосо момче с лице на херувим. — Дойдохме да ти помогнем да събереш и преброиш кравите си.

— Ще застрелям всичките крадци наоколо — изчурулика второто момче, което беше на същата възраст като първото и косата му беше толкова...

Преодолявайки първоначалната си изненада, Бък се засмя гръмко:

— Хана, искам да се запознаеш с Тексаското бедствие, доведеният ми брат Уил Хаскинс. И освен, ако не ме лъжат очите, неговият също толкова опустошителен приятел Зак Рандолф. Очевидно семейството ми е дошло, за да се увери, че няма да бъда убит.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като набързо се запозна с Джейк и един здрав мускулист риж млад мъж на име Шон, Хана забърза към къщата, преди някой да е успял да каже на Бък, че *тя* им е написала писмото, което е довело цялото му семейство тук. Но не може да се усамоти и там. Кухнята беше пълна с непознати. Никога през живота си не беше виждала такъв пчелен кошер, където всеки правеше нещо.

— Здравейте, аз съм Изабел Максвел — майката на Бък — каза хубава брюнетка, която изглеждаше прекалено млада, щастлива и безгрижна, за да може да отговаря за цялата тази тълпа. Режеше шунка, с която можеше да нахрани цяла армия.

— Неговата м-майка! — заекна Хана.

— Осиновителка — каза Изабел, с нож замръзнал във въздуха. Вероятно беше забелязала широко отворените ѝ очи. — Дойдох подготвена да приготвям храната ни отвън, но майка ви настоя да използвам кухнята. Страхувам се, че сме я превзели изцяло.

Това беше доста сдържано изказване. Трима млади мъже бяха заети да подреждат масата, носеха дърва и вода, и белеха огромна като планина купчина картофи.

— Трябва да се радваш, че не доведохме *всичките* момчета — каза Изабел. — Щяхме да ви разорим за по-малко от седмица — тя се засмя на учуденото изражение на Хана. — Не се тревожи. Донесли сме си достатъчно храна.

— Не е това — отговори Хана, успяла най-накрая да се съвземе и надявайки се, Изабел да не я помисли за глупачка. — Не съм свикнала с толкова много хора. Толкова много суетене. И мъже, помагачи в кухнята.

При така стеклите се обстоятелства, тя очакваше майка ѝ да е изпаднала в истерия. Вместо това, тя изглеждаше по-спокойна и щастлива отвсякога.

— Съпругът ми и аз осиновихме единадесет деца — започна Изабел. — От самото начало им дадох да разберат, че ще трябва да

помагат, ако искат да ядат. Когато преди четири години родих дъщеря си, стана още по-наложително да го правят.

— С какво мога да помогна? — попита Хана. Беше твърде объркана, за да мисли за себе си.

— Тук всичко вече е под контрол. Вероятно си имаш свои задължения. Вземи по-малките момчета да ти помогнат. Уил е много добър в доенето, ако успееш да го задържиш на столчето достатъчно дълго време. Не мога да ти кажа нищо за Зак Рандолф. Той ни е на гости. Доколкото разбрах, можеш да го накараш да направи всичко, ако успееш да го заинтригуваш.

— Ако накараш това хлапе да свърши някаква работа, значи се справяш по-добре от мен. Той е дори по-лош и от Уил.

Хана погледна в светлосините очи на млад рус мъж, който белеше картофи. Чувствените му красиви черти почти я зашеметиха. Той изглеждаше дружелюбен, но от очите му струеше такава студенина, че тя почти потрепери от студ.

— Аз съм Чет Атмор — каза той. — Този, който подрежда масата е брат ми Люк. Днес е наш ред да помагаме в кухнята.

— Не бих искал да го пропусна за нищо на света — каза Люк.

Рус и също толкова привлекателен като брат си, той подреждаше масата с отработени прецизност и бързина. Очите му бяха дори по-студени и от тези на Чет.

Това я накара да си спомни Сид Бараклоу.

— Аз съм Мат Хаскинс — каза третият русокос, синеок мъж. — Аз съм братът на Уил.

Въпреки огромния си ръст, този млад човек изглеждаше толкова срамежлив, че би предпочел да си остане до сандъка с дървата. Беше невъзможно да не разбереш, че е брат на момчето с ангелското лице. Те си приличаха толкова много, подобно на Чет и Люк.

Всички тези запознанства оставиха Хана почти бездиханна. След годините прекарани само в присъствието на баща ѝ, не знаеше дали би могла да понесе толкова много привлекателни мъже около себе си и то в такава непосредствена близост. Би дала всичките си пари, ако беше възможно Еймъс Мерик да види всички тези хора. И той си мислеше, че изглежда добре!

Хана не успя да намери ведрата за млякото или кошницата за яйцата.

— Попитай Джейк — посъветва я Изабел, без да спира работата си.

Хана бързо излезе навън и видя Бък и Зийк да разговарят оживено с Джейк и Шон.

— Ела при нас — повика я Джейк.

— Трябва да издоя кравите, да събера яйцата, да нахраня...

— Дрю се занимава с това.

— Дрю? — тя все още не беше срещнала момче с такова име. — Той не би могъл да се справи сам.

— Тя — поправи я Бък.

— Помагат й Уил и Зак — добави Джейк.

— Стори ми се, че Изабел каза...

— Ако някой може да накара тези двамата да поработят, това е Дрю — каза Джейк. — Ела, чуй какво планираме и кажи дали си съгласна с нас.

На Хана й беше трудно да повярва, че наистина я канят да вземе участие в обсъждането. Още по-трудно й беше да повярва, че Джейк би променил плановете си, ако тя не се съгласеше с тях.

— Решихме да започнем събирането и преброяването на добитъка вдругиден — каза й Бък. — Тази вечер Джейк и аз ще обиколим да предупредим и останалите.

— Не можем да останем за повече от две седмици — обясни Джейк. — Оставихме един съсед и три от момчетата да се грижат за ранчото, докато се върнем.

— Възнамеряваме да тръгнем от запад на изток — заобяснява Бък, — като започнем от земите на Алдо Дженкинс и приключим с тези на Уолтър Еванс.

— Мислиш ли, че така е добре? — попита я Джейк.

— Предполагам — отговори Хана.

Тя нямаше никаква представа как се организира събирането и преброяването на добитъка. Разговорът спря, когато една млада жена, която Хана не познаваше, се запъти към тях с ведро с мляко в ръка. След нея вървяха Уил, носейки другото ведро, и Зак, който внимателно балансираше с кошницата с яйцата. Зийк ги следваше с намръщено изражение, а Том завършваше цялата тази процесия, замаян и вцепенен.

— Всички задачи са изпълнени — обяви младата жена. — Занеси млякото в къщата, преди да си го разлял — каза тя на Уил, като му подаде и нейното ведро. — И ако счупиш само още едно яйце — обърна се тя към Зак, — няма да получиш никаква закуска. Можеш да попиташ Зийк за храненето на животните — каза на Джейк. — Това съм го оставила на него.

— Искам да те запозная с госпожица Хана Гросек — каза Джейк.

— Ние вече се запознахме — обяви Уил. — Е, Хана, запознай се с Дрю, единственото момиче в домочадието ни.

— Не е необходимо да го тръбиш на всеослушание — каза Дрю, докато поемаше ръката на Хана и я разтърси съвсем по мъжки. — Не съм съгласна с всички тези женски глупости.

Тя свирепо изглежда Том.

Хана нямаше представа какво да си мисли за тази млада жена, ако наистина беше такава, което ѝ беше трудно да повярва. Дрехите ѝ — джинси и вълнена риза, подчертаваха женствената ѝ фигура, но биха предизвикали скандал, ако се появеше облечена по този начин в Утопия. Том Гладис я гледаше с широко отворени очи и глупава усмивка.

— Ако искаш това мляко да се направи на масло, само ми кажи и аз ще накарам момчетата да го избият — каза Дрю.

Момчетата изглеждаха ужасени. На Хана ѝ се стори, че всеки момент ще се разбунтуват.

— Остави го за вечерята — отговори тя. — Каквото не изядем, ще го дадем на телетата.

— Мога ли аз да ги нахраня? — попита Уил със светнали от интерес очи.

— Ако желаеш — каза Хана. — Те са много лакоми и не са много добре възпитани.

— Знам всичко за телетата — каза Зак с тон, който показваше, че не биха могли да го впечатлят никакви си недорасли крави. — Ние имаме с хиляди.

— Но не ти се налага да ги храниш на ръка, нали? — сръза го Дрю, която не беше впечатлена нито от кравите, нито от него. — Сега внесете всичко това в къщата, преди да е станала някоя беля.

Тя се обърна към Джейк, веднага щом момчетата поеха към къщата:

— Кога започваме? Мога ли аз да участвам в ловенето?

Никога преди това Хана не беше присъствала на вечеря, подобна на тази. Шестнадесет човека, включително Уолтър Еванс, който беше „наминал“ да види как вървят нещата, се хранеха в една, както изглеждаше, безкрайна върволица. Веднага щом някой се нахранеше, ставаше, измиваше си чиниите и ги пълнеше отново за следващия, който заемаше мястото му. Продължиха така, докато всички се нахраниха, чиниите бяха измити, подсушени и подредени. Дори Том Гладис и Уолтър Еванс помагаша. Хана беше готова да се обзаложи, че Еванс не беше измил и една чиния в живота си.

Но най-изненадваща беше промяната в Бък. Привързаността му към Джейк и Изабел можеше да се види в начина, по който ги гледаше, в радостта му, че са с него. Очите му изглеждаха по-младежки, дори по-малко цинични. Но ако беше щастлив да види семейството си, той беше въодушевен от присъствието на Идън, четиригодишната дъщеря на Джейк и Изабел.

— Бък е най-най-добрият ми брат — информира Идън Хана.

Детето вечеряше, седнало в скута на Бък.

— Тя е ужасно разглезена — каза Дрю на Хана с поглед, пълен с отвращение. — Изабел се опитва, но не можеш да попречиш на мъжете да разгледят едно красиво момиче.

Хана, за която вечерята беше нагледен урок за това, какво може една силна жена да накара мъжете да направят, реши, че Изабел не би могла да бъде толкова много против, колкото казваше Дрю.

Идън беше очарователна. Тя имаше тъмнорусата коса на баща си и зелените очи на майка си. Тя не обичаше боб, за това Бък превърна вечерята в игра — той изяждаше едно зърно и след това тя трябваше да изяде едно. По същия начин я накара да изяде и зеленчуците си. Бък нарязва месото ѝ на парченца и ѝ ги даваше едно по едно. Той избърса млякото, което тя разля, когато Уил я бутна по лакътя.

— Обикновено не ѝ позволявам да седи в скута на когото и да било, когато се храни, но Бък ѝ липсва изключително много — обясни Изабел. След това добави, както се стори на Хана, малко тъжно. — На всички ни липсва. Той е най-милото момче.

Хана не би могла да каже, че Бък е най-красивият мъж в стаята, но за нея беше. Начинът, по който се занимаваше с Идън, го правеше дори още по-привлекателен. Животът ѝ беше преминал без никаква нежност и доброта, а в отношението на Бък към Идън имаше толкова много и от двете. Той обожаваше това дете. Не беше само фактът, че я нахрани и ѝ помогна с млякото. Беше начинът, по който го правеше. Изглеждаше голям и силен, както обикновено, но беше нежен като ангел.

Дори гласът му се беше променил. Беше мек, леко провлачен, едновременно закачащ се и шегуващ се. Той беше здрав мъж, свикнал да се грижи за конете и кравите, но докосването му беше нежно, а силата му успокояваща. Вниманието му беше изцяло обзето от Идън. Детето имаше правото да си мисли, че е центърът на вселената за него.

Хана се улови да мисли, че би желала да беше нейното бебе.

Тази мисъл беше толкова смуцаваща, колкото и неочаквана. Тя не искаше да се омъжва или да създава семейство. Тя свързваше това с подчинението, което нейната общност очакваше от съпругите и дъщерите си.

Но когато видя Бък с Идън, мнението ѝ за него се промени изцяло, разруши някои бариери и премахна част от необяснимия ѝ страх. Вероятно това се дължеше на този дружелюбен хаос, прикриващ едно изключително сплотено семейство, което беше пълна противоположност на студената, експедитивна среда, в която тя бе израснала. Може би се дължеше на явната веселост и добронамереност на групата млади мъже, които Бък каза, че са били толкова гневни и дистанцирани. Може би, защото мъжете в семейството се грижеха за Изабел и Идън, дори за Дрю, когато тя им го позволише, и бяха готови доброволно да помогнат в задължения, които никой друг мъж не би си и помислил да направи. Всичко това ѝ беше напълно непознато. Не го разбираше, не знаеше как да се справи с него, не беше убедена, че може да му се довери. И все пак осъзна, че би желала да бъде част от тази огромна група хора и тяхната привързаност един към друг. Можеше да види любовта помежду им, изразяваща се по дузина различни начини — загрижена, даваща, свободна, щастлива. Всички тези чувства бяха съвсем нови за нея. Приблужи се до майка си, която поставяше храната в различни кутии, за да я прибере.

— Виждала ли си някога нещо подобно? — прошепна ѝ тя.

— Не — отговори майка ѝ с тъжно, изпълнено с копнеж изражение на лицето си.

— Мислиш ли, че хора като нас биха могли да имат нещо подобно?

Изведнъж майка ѝ сграбчи ръката ѝ, толкова силно, че я заболя:

— За мен вече е прекалено късно, но може би не и за теб.

— Какво искаш да кажеш?

Майка ѝ само каза:

— Може би е по-добре да попиташ госпожа Максвел какво ще ѝ е необходимо за закуската.

Хана не се интересуваеше от закуската. Искаше да знае какво е имала предвид майка ѝ.

— Надявам се, че ще имаме достатъчно кафе — каза майка ѝ.

Но това нямаше значение. Изабел беше донесла достатъчно, за да направи за целия щат Тексас.

Веднага след като приключиха с вечерята, Уил и Зак излязоха навън.

— Аз ще ги наглеждам — каза Дрю и тръгна след тях.

— До сутринта ще са разучили това място до последния сантиметър — каза Изабел на Хана.

Джейк и Уолтър Еванс седяха и си говореха за управлението на имотите си и пазара на говеждото месо. Тримата русокоси мъже и рижият, седяха до тях, като от време на време казваха по нещо, но през по-голямата част от времето само слушаха. Зийк беше седнал в ъгъла с обичайното си намусено изражение. Том Гладис стоеше подпрян на стената, близо до вратата и попиваше всяка казана дума. Изабел и майката на Хана обсъждаха дантелата, която Сара плетеше, сравняваха моделите и обменяха умения.

Хана се грижеше за чайника с кафето и им доливаше чашите, независимо от твърдението на Джейк, че те сами могат да се погрижат за това. Беше прекалено напрегната, за да застане на едно място.

Наблюдаваше Бък, който четеше от една книжка на Идън, показваше ѝ различни неща в картинките, отговаряше на въпросите ѝ и се смееше с нея. Половин час по-късно, когато останалите вече започнаха да се оттеглят, той продължаваше да се занимава с малкото момиченце.

— Може да се занимава с нея с часове — Хана се обърна и видя Изабел застанала до нея. — От всички момчета, той се грижи за нея най-добре.

— Толкова е променен — каза Хана, неспособна да скрие изненадата си. — През по-голямата част от времето ръмжи и е готов да се сбие.

— Все още е прекалено гневен от това, което е преживял.

— Знам. Постоянно ми го напомня.

— Най-ядосан е на родителите си. Майка му е избягала, а баща му го е продал. Опитва се да открие сестра си от години. Това е нещото, което най-силно желае.

— Мислех, че си мечтае за собствено ранчо.

— Не. Иска семейство.

— Вие не сте ли неговото семейство?

— Опитвахме се да бъдем, но не можахме да му дадем нещо, което е много важно за него. Може би ти ще успееш.

— Аз ли? Май...

Хана беше извикала толкова силно, че всички обърнаха глави към нея. Усети, че се изчервява.

— Чай? Ние не пием чай — каза тя. — Но с удоволствие ще ви приготвя.

— Няма нужда — отговори Изабел, с мъка прикривайки усмивката си. — Почти свикнах с ужасното кафе, което тези мъже харесват. Забелязах как те гледа — продължи тя, когато останалите продължиха разговора си.

— Как? — Хана не можеше да повярва, че е задала този въпрос, но трябваше да знае отговора.

— Мъжете не са много изкусни лъжци. Ако искат нещо, всички го разбират. Объркването идва оттам, че самите мъже не го знаят. Но една жена може да го разбере, когато ги погледне в очите.

— Как?

— Проследи погледа му.

— Но той не е поглеждал никого, освен Идън, откакто е станала от следобеден сън.

Изабел нежно се засмя:

— Нито едно четиригодишно момиче не може изцяло да прикове вниманието на един мъж.

— Към кого гледаше? — попита Хана, с нетърпение очаквайки отговора на Изабел.

— Към теб.

— Вероятно, защото не мога да се справям с домакинството наполовина толкова добре, колкото теб.

Изабел отново се засмя:

— Израснах в къща, пълна със слуги и следобеден чай в пет часа. Ако аз мога да се науча, значи всеки може. Време е вече да сложа малката да спи, защото иначе утре ще е кисела.

— Имаш ли нужда от одеяла или нещо друго? — Хана не знаеше какво да ѝ предложи. До този момент не беше и помисляла къде ще спят всички тези хора.

— Всичко, от което имаме нужда, е тук.

Хана знаеше, че изражението на лицето ѝ беше глупаво.

— Бък ни отстъпи стаята си. Не ти ли е казал?

— Не.

Той можеше и да отказва да нарече Изабел и Джейк свои родители, но се отнасяше с тях така, като че ли наистина бяха. Как не можеше да разбере колко много ги обича?

— Струва ми се, че няма търпение да бъде отново с останалите момчета. Вероятно ще иска да се увери, че Чет знае, че се намира на негова територия сега. От време на време двамата се карат, но в действителност са големи приятели.

Точно като истински братя, помисли си Хана.

— А Зийк? — попита тя.

Той все още седеше в ъгъла.

— Надали знам повече за него от онази сутрин, когато Бък го доведе в лагера ни с верига около глезена. Но със сигурност знам, че ако нещо или някой застраши семейството ни, Зийк ще е първият, който ще ни защити.

— Същото каза и Бък. Просто ми е трудно да го повярвам.

— Той и Бък носят белези, които никога няма да могат да зараснат. Трудно им е да се доверят на някого.

Тя се обърна към Бък.

— Време е Идън да си ляга.

Идън не искаше да се отдели от Бък.

— Утре ще прочетем още една история — увери я той. — Тя обича да ѝ чета — обясни той на Хана. — Аз съм единственият, който си преправя гласа за различните животни.

Хана не знаеше какво да каже. От момента, в който Бък беше пристигнал в ранчото, животът ѝ се беше преобърнал. Дори и майка ѝ се държеше по различен начин.

— Мисля, че това е много мило — каза тя. — От теб ще излезе добър баща.

Част от оживлението изчезна от очите му:

— Аз нямам намерение да се женя.

— Защо? — въпросът изскочи от устните ѝ, преди да успее да го спре.

Изглежда Бък нямаше отговор на този въпрос:

— По-добре да отида да си запазя мястото за спане, за да не ми се наложи да спя в сеновала.

— Така поне ще се наспиш по-добре — каза му Зийк.

— Не и ако пак хъркаш така — обади се Том.

— Настинал съм — отговори му Зийк, като го изгледа с поглед, който би накарал Хана да се вцепени от страх.

Том само се засмя.

— Твоето не е чак толкова зле, колкото на Сид Бараклоу. Той хърка като парен локомотив.

Само споменаването на това име, припомни на всички за опасностите, които ги очакваха.

— Ще спя при момчетата — каза Бък. — Трябва да набия в главата на Чет, че аз командвам този път.

Хана знаеше, че да спи при момчетата нямаше нищо общо с това да покаже на Чет кой е господарят тук. Просто искаше да бъде с момчетата. Ако той толкова много харесваше братята си, дори ги обичаше, доколкото можеше тя да прецени, защо да не би могъл да обикне и нея?

Хана не искаше да си признае, че си е задала този въпрос. Принуди се да мисли за нещо друго.

— В колко часа искате да е готова закуската?

— Утре можем да станем по-късно — каза Джейк. — Шест часът ще е добре.

Беше първият ден от събирането и преброяването на добитъка. Подготовката за закуската започна още в четири сутринта. Бък каза, че трябва да са готови да потеглят при изгрев-слънце.

Хана не можеше да разбере защо бяха толкова нетърпеливи да тръгнат преди още да е светло, но беше разбрала, че мнението ѝ не е от голямо значение. Можеше и да поискат съветите ѝ по отношение на линия на поведение, дори стратегия. Но когато ставаше въпрос за изпълнението на плана, думата имаха само мъжете.

— Защо трябва да оставаме тук? — възнегодува Уил, когато му беше казано, че той и Зак остават в ранчото.

— Точно за това ви доведох — каза Джейк, глух за молбите му. — Още повече, че Джордж Рандолф изпрати Зак на гости, а не да си строши врата, докато събира добитъка.

— Той искаше да се махна от главата на Роуз — вметна Зак, без изобщо да се притесни от това, което казва. — Според него е твърде много за една жена да се грижи едновременно за бебета близнаци и мен.

— Достатъчно си голям, за да помагаш на братята си — каза Зийк.

— Когато бях по-малък, наистина исках да го правя — отговори Зак, — но го преодолях — той се изпъна, като искаше да изглежда по-висок от своите метър и седемдесет. — Ще стана комарджия и ще пия уиски всяка вечер, когато порасна.

Всички, освен Хана, се засмяха. Тя беше ужасена. Беше учена, че единственото нещо, което беше по-лошо от играта на комар и уискито, е жена, изгубила девствеността си. А залите за комар бяха пълни с такива жени.

— Вие, момчета, ще помагате на Изабел в кухнята и с всички останали задължения — каза Джейк. — Ако само за секунда ѝ създадете някакви неприятности, ще си имате работа с мен.

Въпреки че беше ги наблюдавала през последните два дни, Хана все още не можеше да свикне с това как Джейк се отнасяше с Изабел. Момчетата ѝ помагаша, уважаваха я и показваха привързаността си по различни начини. Но по всичко, което Джейк правеше, беше ясно, че Изабел е слънцето и центърът на неговата вселена.

Той не се навърташе непрекъснато около нея, опитвайки се да направи всичко вместо нея. Но по няколко пъти на ден Хана можеше да улови един от многото погледи между тях, които потвърждаваха това, което ги свързваше и които ясно доказваха, че той я обожава. Докосваха се почти непрекъснато — леко докосване на пръстите, потупване по ръката, нежно погалване, за да оправи косата или яката му, кратко стискане на ръцете. Целувките им — лека милувка по бузата или по врата на Изабел, бяха кратки, споделени, без да показват смущение. Изабел дори веднъж целуна Уил, без това да направи впечатление на някого.

Всичко това беше цял един нов свят за Хана. За първи път тя осъзна, че някои мъже наистина обичат жените си, уважават ги, искат те да са щастливи и се наслаждават на присъствието им. Беше ѝ трудно да повярва, но беше видяла доказателствата. И ако тези мъже бяха готови да измият чиниите, да подредят масата и да съберат яйцата, какво ли още можеха да направят за жената, която обичат?

Хана никога не беше предполагала, че подобно нещо е възможно. Но ако беше... е, тогава една жена би мислила по различен начин за брака. Все пак, имаше някои неща, които Хана наистина харесваше в мъжете. Присъствието им я караше да се чувства по-сигурна и защитена, по-малко уязвима. А и беше добре да има кой да свърши по-тежката работа.

Когато Бък я целуна в коридора, тя инстинктивно знаеше, че има и още. Но не знаеше какво, защото никога не го беше виждала. Сега знаеше, че има една напълно различна вселена от отношения между мъж и жена, която нямаше нищо общо с видяното между майка ѝ и баща ѝ.

Почти веднага осъзна, че би искала самата тя да бъде част от такава връзка. И също толкова бързо осъзна, че иска да бъде с Бък.

Абсурдно. Странно. Дори нелепо. Но това не можеше да промени факта, че тя наистина го желаше.

Бък стана от масата:

— Време е да оседлаваме. Тръгваме след петнадесет минути.

Изабел се приближи до Джейк и го целуна:

— Пази се.

— А ти се грижи за себе си и Идън. Не позволявай на Уил и Зак да те подлудят. Довиждане, дами — каза той на Хана и майка ѝ. — Ще

се видим след около десетина дни.

— Мен ще ме видите много по-скоро — отговори Хана, вземайки решението си, без почти да осъзнава какво точно казва. — Аз идвам с вас!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не можеш да яздиш дамско седло през цялото време! — възкликна Бък.

— Мога да яздя и по мъжки — отговори Хана. — Когато бях малка, яздех така.

Само веднъж, разбира се. И когато това стигна до ушите на баща ѝ, той я напердаши.

— И въпреки това, не го одобрявам. Никога не си участвала в събиране и преброяване на добитъка. Няма да имаш и най-малката представа какво да правиш.

— Мога да се науча.

— Няма да ти позволя да дойдеш.

— Не можеш да ме спреш — изстреля Хана. — Дори си имам и кон. Мога да отида, където си пожелаея.

— Хвана те натясно — не се въздържа Джейк и се усмихна, наслаждавайки се на факта, че Бък приличаше на младо добиче, оплело рогата си в най-гъстия шубрак.

— Няма причина да не дойде — намеси се и Дрю. — Аз също не мисля, че е добра идея, но и аз идвам. И да не си е помислил някой да ми каже, че не мога да дойда.

— Тя, най-вероятно, ще се изгуби още първия ден — запротестира Бък.

— Не се притеснявай — каза Дрю. — Аз ще се грижа за нея.

— В никакъв случай — отговори той. — Ти ще я прекараш през най-гъстите храсталаци в галоп, без изобщо да ти направи впечатление. Ако дойде, аз ще се грижа за нея. Ще съм ти благодарен, ако ѝ намериш някакви подходящи дрехи, докато оседлая коня ѝ.

На Хана ѝ се искаше да поспори с Бък за това, че я третира като товар, който трябва да бъде добре опакован, но реши да се приготви, колкото се може по-бързо. Очакваше той да се възпротиви много по-ревностно на присъствието ѝ при преброяването. Вместо това, той дори щеше да се грижи за безопасността ѝ. Беше нещо ново в

отношението му към нея и тя искаше да разбере дали има нещо общо с целувката им.

— Първото нещо, което трябва да направим — каза Дрю, като гледаше Хана с неприкрито неодобрение — е да се освободим от тази пола. Ще ти дам едни мои панталони. Ти си горе-долу моя размер.

— Не мога — започна Хана. — Не бих могла...

— Или ще се облечеш така или си оставаш вкъщи. Тази проклета пола ще ти се оплете в краката и още първия ден може да се проснеш в огъня.

— Не мисля, че нещата са чак толкова отчайващи — намеси се Изабел. — Всичко, което ти трябва, е една стара рокля, която можеш да пожертваш. Под нея можеш да obuеш панталоните на Дрю.

Това предложение се стори напълно безсмислено на Дрю, но Хана го прие с благодарност. По-късно щеше да разбере колко полезен е бил този съвет.

Докато обличаше панталоните, Хана се изчерви. Не можеше да се огледа много добре в огледалото за бръснене на баща си, но видя достатъчно, за да реши, че изглежда като развратница.

— Не мога да ги нося — възкликна тя. — Неблагоприлично е.

Майка ѝ изглеждаше ужасена, Дрю се почувства обидена, а на Изабел ѝ беше забавно.

— Ще се почувстваш по-добре, като сложиш полата — каза Изабел.

Хана не беше убедена, че ще има смелостта да носи панталони дори и под пола с разшити шевове, но трябваше да е готова, преди Бък да се появи с коня ѝ или той щеше да я остави тук.

— Добре.

Докато майка ѝ прибираше някои вещи от първа необходимост за нея, Хана облече и полата. Предполагаше, че краката ѝ щяха да се виждат повече, отколкото беше благоприлично, но въпреки това се почувства по-добре. Очакваше всички да я зяпнат в момента, в който се покажеше на вратата, но когато излезе, дори не я и забелязаха. Всички се подготвиха да потеглят.

Хана се нуждаеше от морална подкрепа, но нямаше кой да ѝ я даде. Дрю беше изтичала към коня си и вече се качваше върху него. Изабел беше влязла обратно в къщата. Майка ѝ изглеждаше така, като

че ли ще припадне всеки момент. Тя беше настояла да влезе в този мъжки свят и сега трябваше да се справи с това сама.

— По-добре да побързаме — каза Бък. — Всички са нетърпеливи да потеглят. — Той ѝ протегна ръка. — Аз ще ти помогна да се качиш.

Заради раната в рамото му, досега Том ѝ беше помагал да се качва на коня, но в момента не можеше да го види някъде наблизо.

— Хвани се за седлото и сложи левия си крак в шепите ми — каза ѝ Бък, когато я видя, че все още се колебае. — Когато те повдигна, прехвърли десния си крак от другата страна.

— Не ти е работата да повдигаш каквото и да било с това рамо. Аз ще ѝ помогна.

Нито единият от тях не беше забелязал кога Зийк се е приближил.

— Мога...

— Не можеш да яздиш с тези ботуши — продължи той. — Ще си счупиш глезените някъде.

— Това са единствените, които имам.

Зийк присви рамене, склучи пръстите на ръцете си и ги протегна към Хана:

— Ако ще се качваш, качвай се — изръмжа той. — Няма да те чакам цял ден.

И наистина си го мислеше. Следващото нещо, което си спомняше, беше как лети във въздуха като захвърлен мръсен парцал. Имаше чувството, че ще се намери паднала някъде по средата на двора. За голяма нейна изненада се приземи точно върху седлото.

— Стремената ти са прекалено дълги — забеляза Бък. — Вдигни си крака, докато ги наглася.

Бък оправи дясното, докато Зийк се зае с лявото, ругаейки през цялото време.

— Ще се строполиш от този кон, преди още да е свършил денят — предрече той, докато се отдалечаваше, за да се качи на коня си.

— Няма! — извика тя след него.

Би трябвало да каже, че се надява да не падне. Но предвид държанието на Зийк, му беше твърде ядосана, за да бъде по-скромна.

— Добре. Не би ми харесала с изцапан с пръст нос и сълзи по блузата ти.

Хана толкова се изненада от забележката на Бък, че почти забрави да потегли. Когато го направи, конят ѝ подскочи, нетърпелив да догони останалите. Изненадана, тя се заклати като пияница на седлото. Почти беше сигурна, че ще ѝ се наложи да изтърпи унижението да падне още в предния двор на ранчото. Бък улови юздите на коня ѝ и го спря.

— Сигурна ли си, че не искаш да си останеш тук? — попита я той.

— Напълно — отговори тя. Като се настани удобно на седлото, тя пое юздите и отново пъкна стъпала в стремената. — Можеш да го пуснеш вече. Държа го под контрол.

Бък нямаше вид на човек, който ѝ вярва. Той пусна поводите, но остана до нея. Хана леко смушка коня си и той отново скочи напред. Този път тя беше подготвена и много бързо успокой хода му до лек галоп.

— Колко време възнамеряваш да останеш с нас? — попита я Бък.

— До края. Казах ти, че възнамерявам да науча всичко, което трябва да се знае за управлението на едно ранчо. Това означава, че трябва да се науча как се организира и събирането, и преброяването на животните.

— Няма да ти позволят да го правиш ти. Надзирателят на работниците ти или съпругът ти ще го правят вместо теб.

— Аз няма да се омъжвам. И сама ще надзиравам работниците си.

— Нито един мъж няма да позволи да го ръководи жена. Ще станеш за посмешище на целия щат.

— Мислиш, че една жена не би могла да се справи?

— Не съм казал това. Казах, че няма да ѝ дадат такава възможност.

Не им отне много време да стигнат до първото ранчо. Хана се успокои, когато видя, че собственикът му е готов за тръгване, въпреки че не изглеждаше много доволен от този факт. Но когато видя Джейк и момчетата, духът му се възвърна. Историята се повтори във второто, третото и четвъртото ранчо. Не след дълго мъжете вече бяха

въодушевени. Момчетата започнаха да се перчат, като хвърляха ласата си по скали, храсти и дори едно по друго.

— Следващото, което ще направят, е да започнат да се надбягват — обясни Бък на Хана. — Шон и Люк постоянно се опитват да докажат кой е най-добрият ездач в ранчото.

— Кой е по-добрият?

— Нито един от тях. Джейк е най-добрият. Язди така, като че ли е израснал на седлото. След него е Хоук. Чак след това са, може би, Шон или Люк.

— Ти също си много добър ездач.

Тя не знаеше защо го беше казала. Изобщо не разбираше от езда. Със сигурност не знаеше до колко може да го сравнява с братята му, но не можеше да го остави да си мисли, че всички останали са по-добри от него. Стойката му на седлото беше уверена и изправена.

Бък остана смаян от забележката ѝ.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ти наистина си добър ездач.

— Откъде знаеш?

— Господин Еванс казва, че си добър. Сигурна съм, че и Зийк смята така или нямаше да бъде с теб.

— Не съм направил нищо. С това рамо не можах да свърша нищо.

— Ти организира това събиране и преброяване на животните. Ти накара тези мъже да работят заедно за първи път. Ти разбра за клеймото.

— Всеки би могъл да го направи.

— Но го направи *ти*. Без теб, онези крадци на добитък можеха да продължават да крадат без край.

Хана не беше осъзнала всичко това, докато не го каза. Бък беше постигнал много. Областта Джилеспи Каунти нямаше да е същата след това преброяване на добитъка. Каквото и да станеше, всички вече щяха да знаят, че силата им е в това да са заедно. Нали така беше успяла и общността на баща ѝ. Точно за това и семейството на Бък имаше такъв успех.

Хана не искаше повече да се чувства изолирана. Тя искаше Бък да остане. Ако това означаваше да се омъжи за него, предполагаше, че би могла да го направи.

Мислите ѝ за женитба я отнесоха в посока толкова различна, че тя забрави да следи коня си. Едва предотврати падането си от седлото, когато неочаквано той прескочи едно паднало кедрово дърво. Хана реши, че е по-добре да мисли за нещо друго, което не я разсейва прекалено много и което не кара мускулите ѝ да омекват без видима причина.

Джоуди Биймиш беше променил решението си. Или поне така каза съпругата му.

— Какво се е случило? — попита Бък, когато спряха пред верандата.

— Нищо — отговори госпожа Биймиш. — Просто си промени мнението.

Но беше ясно, че нещо не беше наред. Жената не смееше да ги погледне в очите, само престъпваше от крак на крак и навиваше единия край на връзката на износената си престилка около пръста си.

— Може ли да разговарям с него? — попита Бък.

Тя поклати глава:

— Няма го. Пък и това няма да помогне. Той няма да си промени решението.

— Всички останали са тук — продължи Бък. — Ще изглежда странно, ако той не се присъедини към нас.

— Нищо не мога да направя.

Хана забеляза, че тя нервно поглеждаше към един от прозорците в края на верандата.

— Някой може да си помисли, че се е изплашил.

— Не е вярно — заяви госпожа Биймиш, почервенявайки от гняв. — Според мен не е признак на страх да не искаш да оставиш жена си вдовица, а децата си без баща.

— Нямаме намерение да се случи нещо подобно — каза Бък. — Затова е толкова важно да отидем всички заедно. Ако той не дойде с нас сега, ние не бихме могли да го подкрепим по-късно, ако се наложи.

— Ще се справим някак — отговори тя, съсухрените черти на лицето ѝ, също толкова напрегнати, колкото и стойката ѝ.

— Съжалявам, че се чувствате така, госпожо Биймиш. Но преди да си тръгна, бих ли могъл да ви помоля за една услуга?

— Каква? — погледна го подозрително тя.

— Когато сте готови да продавате, ще ме уведомите ли? Бих искал да купя ранчото ви. Като се има предвид колко добитък ви е откраднат, предполагам, че няма да струва много.

Госпожа Биймиш почервения. Когато вратата зад нея се отвори и оттам излезе висок, изключително слаб мъж с черна права коса до раменете, тя пребледня.

— Джоуди, недей! — извика тя. — Ти ми обеща. Ти знаеш какво каза онзи Бараклоу.

— Той беше тук снощи — обясни Биймиш на Бък. — Каза, че ако настояваме за общото преброяване на добитъка, ще си имам неприятности. Каза, че господин Джилет го е наел, за да се справя с проблемите му.

— Той искаше да каже, че ще те убие, ако не стоиш настрана — проплака жена му.

— Не мога да не отида, Маргарет. Ако се откажа сега, няма да мога да погледна тези хора в очите. А и ще е по-добре да си съберем багажа и да се махнем оттук. Изчакайте да си взема коня — обърна се той към Бък.

На Хана ѝ стана жал за госпожа Биймиш. Беше болезнено да наблюдаваш мъката на тази жена. Хана не знаеше какво би могла да направи, но трябваше да стори нещо. Тя се плъзна от седлото, приближи се до госпожа Биймиш и я прегърна. Хрътката, която до този момент лежеше на верандата, се прозя, стана и бавно се приближи и подуши полата на Хана.

— Не само вашият съпруг има семейство — каза тя. — Точно поради тази причина той ще ви защити, ще се погрижи за бъдещето ви. Ако беше сам, можеше да си събере багажа и да си тръгне по всяко време.

— Казах му, че ще тръгна с него още днес — пророни госпожа Биймиш с разтреперани устни. — Ще отида където каже. Не ме интересува. Не искам да го убият.

— Ние ще се грижим за него.

Хана си спомни какво ѝ беше казал Бък. *Усмиввай се, когато имаш трудности. Никога не им показвай, че се страхуваш.*

— Той ще се върне. Просто трябва да се преструвате, че не се притеснявате за него.

— Но аз ще умра от притеснение! — Плачът беше оставил червени петна по светлата ѝ кожа.

— Той го знае, но това е нещо, което трябва да направи. Ще се справи по-добре, ако знае, че го подкрепяте.

— Вие за това ли сте тръгнали. За да подкрепите своя съпруг?

Въпросът толкова много изненада Хана, че ѝ беше трудно да отговори.

— Аз не съм омъжена, госпожо. Но ако бях, щях да искам да съм тук.

— Какво трябва да направя?

— Не знам. Може би трябва да му обещаете, че когато се върне, ще го чака любимото му ястие.

Госпожа Биймиш изтри очи с престилката си и се замисли за момент, преди да влезе в къщата. Забави се толкова дълго, че Джоуди Биймиш се беше върнал с коня си, когато тя отново излезе, носейки дълга, тежка пушка. Тя слезе по стълбите и я подаде на съпруга си.

— Хората казват, че от време на време може да се видят бизони. Със стария „Шарп“ на татко ще имаш по-голям шанс да отстреляш някой. Месото му ще ни е от полза.

Те стояха един срещу друг — пълна жена и мъж, толкова слаб, че дрехите висяха безформено върху тялото му. Взираха се в очите си доста дълго време.

— Със сигурност — отговори Джоуди. — От известно време си мечтая за една хубава, сочна бизонска пържола.

Тя отстъпи от коня на съпруга си.

Хана беше последвала госпожа Биймиш по стълбите. Без да се замисля, тя силно я прегърна.

— Бък няма да позволи да се случи нищо лошо на съпруга ви — прошепна тя.

— Имаш много голямо доверие на този мъж. Вярваш ли, че ще се справи?

— Убедена съм!

Госпожа Биймиш поклати глава, без да каже и дума.

Том Гладис помогна на Хана да се качи на коня си, след което всички потеглиха. Всеки път, когато погледнеше назад, Хана виждаше Маргарет Биймиш, застанала на верандата.

— Откъде знаеше какво да ѝ кажеш? — попита я Бък, когато ранчото вече не се виждаше.

— Не знаех — каза Хана. — Предполагам, защото си представих как бих се чувствала аз, ако моят съпруг отиваше да срещне опасността.

— Каза, че не ти трябва съпруг.

— Знам, но мога да си представя какво би било.

След няколко минути той отново я попита:

— И как би било?

Хана изненадано се обърна към него.

— Просто съм любопитен — каза Бък.

Но въпреки това продължи да я гледа и очаква отговора ѝ.

— Не бих искала да го убият. Щях да се притеснявам за него.

— Защо? Ти не харесваш мъжете. Защо тогава ще се тревожиш за него?

— Ако съм се омъжила, то ще е, защото го обичам — каза Хана, смутено от това, че той я мислеше за напълно безчувствена. — Не бих искала някой, когото обичам, да пострада.

— Ти каза, че не би могла да обикнеш мъж.

— Казах го, когато мислех, че всички мъже са като баща ми. Ако съпругът ми ме гледа по начина, по който Джейк гледа Изабел...

— Как по-точно?

— Все едно тя е най-важният човек в света за него — Хана веднага се почувства неудобно. Знаеше, че звучи като мечтателка, наивница. — Очевидно е, че го интересува какво мисли, как се чувства. А ти и братята ти се отнасяте с нея по същия начин като Джейк.

— Докога ще ти повтарям, че не са ми братя?

— Една жена не би имала нищо против да работи здраво за такъв човек. Вероятно никой не би могъл да я спре. И тя не би имала нищо против да има къща, пълна със синове.

— Докога ще ти казвам...

— Ти не можеш да се видиш отстрани, но аз мога. Наблюдавах те. Ти ги обичаш, Бък Хобсън. Можеш да си го признаеш.

Бък упорито замълча.

— Понякога кръвната връзка няма никакво значение. Те са твоето семейство, защото твоите *майка и баща, братя и сестри* са

оставили всичко останало, за да дойдат, когато са решили, че се нуждаеш от помощта им.

— Което ме подсеща — каза Бък — че Зийк отрече да е писал на Джейк.

Хана не реагира. Не знаеше какво би направил Бък, когато научи, че тя е написала писмото.

— Тогава защо са дошли?

— Не ми каза. Само спомена, че някой му е разказал за проблемите ми.

Тя беше сигурна, че я подозира.

— Никога не си ми казвал адреса им.

Очевидно Бък беше забравил, че ѝ беше разказвал за Клайд Пруит. Не беше убеден в невинността на Хана, но в момента имаше много по-важни неща за обмисляне.

— Би ли се омъжила, ако си намериш мъж като Джейк? — попита Бък.

Хана не беше подготвена за въпроса. Беше решила, че са приключили с тази тема. Явно любопитството на Бък все още не беше задоволено.

— Дори и да го намеря, не означава, че ще ме обича. Или че аз ще го обичам.

— А ако те обича? И ако ти го обичаш?

— Защо ми задаваш всички тези въпроси?

— Просто ми е интересно.

— Струва ми се, че не е само от интерес.

Тя все още си спомняше целувката и как се беше почувствала.

— Добре де, може би наистина съм любопитен. Просто беше настроена толкова много против мъжете, че се чудя какво те накара да промениш мнението си.

— Знам, че никога няма да се омъжа — каза Хана, решена да сложи край на този разговор. — Но бих могла да реша да се омъжа за човек, който ме обича толкова силно, че никой друг не би имал никакво значение за него.

Бък изглеждаше объркан.

— Предполагам, че звуча идеалистично, дори себично, но така го чувствам.

— Доста неочаквано — каза Бък. — Но пък и всичко, което правиш, е доста непредвидимо.

Бък знаеше, че трябваше да бъде по-настоятелен Хана да си остане у дома. Тя не знаеше достатъчно, за да може да им помогне. Щеше само да им пречи. Нямаше значение колко много щеше да се старае да остане незабележима, тя беше наистина привлекателна жена, такава, след която мъжете съвсем естествено се обръщаха. От това, което Бък знаеше за Хана, тя нямаше дори да се опита да остане незабелязана. Това, че Дрю също беше жена, беше съвсем различно. Тя вървеше, говореше и се държеше като мъж. Беше лесно да забравиш, че е момиче.

И да искаше, Хана нямаше да може да прикрие факта, че е жена. Можеше да говори, че не иска да има нищо общо с мъжете, че няма да се омъжи, но всичко, което казваше или правеше, още повече ги привличаше към нея.

Тя не беше най-красивата жена в света, но понякога на Бък му се струваше, че е така. Всяка една част от тялото ѝ беше добре оформена, което още по-силно подчертаваше естествената ѝ привлекателност. Беше му много трудно, по-точно невъзможно, да не мисли за добре сложената ѝ фигура, нежната ѝ грация и очарователните ѝ черти.

И сега почти две седмици щеше да е непрекъснато пред очите му. Нямаше нищо против присъствието ѝ, а против собствената си неспособност да не ѝ обръща внимание. Трябваше да е изцяло отдаден на работата си в момента. Но как можеше да го постигне, когато я виждаше всеки път, когато вдигнеш поглед?

Бък се проклинаше, че беше изгубил контрол, беше хванал ръката ѝ и я беше целунал. Проклинаше и раната си, която го бе задържала в къщата, вместо да язди из равнините, да лови диви коне или да търси изгубените крави. Проклинаше и Лиймън Джилет за това, че беше откраднал кравите, които трябваше да платят дълговете на ранчото. Проклинаше и прокрадващото се в съзнанието му съмнение, че не е правилно да взима ранчото ѝ, въпреки че всичко щеше да стане по законен начин.

Проклинаше се и за това, че я попита при какви обстоятелства би се омъжила. Докато знаеше, че не се интересува от съпруг и семейство,

беше много по-лесно мислите му да не се отклоняват в тази посока. Проклинаше и тялото си за това, че объркваше разума му. Беше сигурен, че не обича Хана, а само я желае.

Изискванията ѝ бяха твърде високи. Какво би могъл да изпитва един мъж към една жена, било тя и собствената му съпруга? Съпругите напускаха мъжете и децата си и никога не се връщаха или пращаха писма.

Бък знаеше, че Джейк и Изабел никога не биха се разделили, но те не бяха като другите хора. Повечето бяха като неговите родители или бащата на Хана. Джейк и Изабел се обичаха.

Никога не беше достатъчно любопитен, за да поиска да разбере повече за отношенията им. Единственото, което го интересуваше беше, че му подсигуриха дом. Но сега искаше да знае, нуждаеше се да разбере какво ги свързваше толкова силно. Може би щеше да му е по-лесно да разбере собствените си чувства, ако разбере техните.

Не че не харесваше жените. Просто не искаше да се жени. Никога! Дори беше налудничаво да си мисли за това. Единственото семейство, което искаше да има, беше със сестра си. Семейството на осиновителите му беше добър заместител, но не беше истинско.

Хана също се превръщаше в сериозна заплаха за плановете му. Започваше да я харесва все повече и повече. Беше убеден, че чувствата му се основават само на плътски желания. Но дори и в най-еротичните си мечти той мислеше също толкова много за очите ѝ или несломимия ѝ дух, колкото и за гърдите или привлекателните ѝ бедра. Това беше знак за истинска опасност. Независимо колко проблеми щеше да му създаде, трябваше да ѝ забрани да присъства на преброяването.

Хана мразеше преброяването. Това чувство не се промени, дори когато Зийк откри част от липсващите коне на баща ѝ да тичат на воля със стадо мустанги. Тя се закле, че ако някога успееше да поеме контрола над ранчото, никога повече няма да участва в събирането и преброяването на добитъка. Трябваше да се съгласи с мнението на Изабел, че това не е място за жена, която иска да се отнасят с нея като с дама. Всичко беше толкова шумно, мръсно и брутално.

Денят им започваше още преди разсъмване, когато Мат Хаскинс удряше с черпака, за да обяви, че закуската е готова. Храната беше

бедна, кафето отвратително, а студът — режещ. Докато седеше на земята, тя се чувстваше толкова нещастна, че не чувстваше глад. Още преди да успее да си отвори очите напълно, Бък вече я хвърляше на седлото.

Хана доста бързо осъзна, че не се интересува от коне, особено когато трябваше и да ги язди. Те бяха много по-големи от нея, по-силни, имаха собствена воля, а и тя се чувстваше толкова неудобно на седлото само след петнадесет минути езда. Беше ѝ досадно всички да ѝ казват, че има най-добрия кон в цялата група. А той беше само един своенравен звяр, който се наслаждаваше да противопоставя своята сила на нейната.

Беше доволна, че някой го беше кастрирал.

Въпреки че кравите бяха женски, тях ги харесваше още по-малко. Те имаха навика да се завират в най-непроходимите места, изобщо не съдействаха, когато искаха да ги изведат оттам и с положителност ставаха изключително войнствени, ако имаха телета. Като че ли всички те бяха изпаднали в глупавото заблуждение, че тя се опитва да ги раздели с малките им. Ако питаха нея, тя би предпочела да е в компанията на зелки и репи по цял ден, вместо с тези телета.

За щастие, мъжете не се интересуваха от кастрираните животни. Те бяха дори още по-огромни и плашещи от кравите. Бък ѝ обясни, че тях ще ги събират и преброяват през есента. Тя беше решена да се разболеє от някаква подходяща болест точно преди това.

След като ги съберяха в лагера, кравите започваха едновременно да мучат, още преди ездачите да са се опитали да ги разделят от малките им, които пък зареваваха дори още по-силно. Те се щураха на една или друга страна, като се опитваха да избягат, за да не ги хванат. Чиста загуба на време. За всички щеше да бъде много по-лесно и удобно, ако кравите просто се подредяха в редица, позволявайки на каубоите да дамгосат безценните им отрочета и след това да се втурнат към глоговите шубраци, където, изглежда, се чувстваха като у дома си.

Вместо това те се въртяха в кръг и мучаха непрестанно. Шумът беше оглушителен. От него я заболяваше главата. А с прахта беше дори още по-зле. Косата ѝ беше пълна с пясък. Дрехите и кожата ѝ също бяха целите покрити с пясък. Беше сигурна, че и дробовете ѝ са пълни с него, независимо от кърпата, която Бък ѝ даде да сложи върху

носа и устата си. Имаше чувството, че прилича на долнопробен бандит, готов да нападне поредния влак.

Нямаше как да се изкъпе. Не можеше да остане сама. Дори и да можеше, не би могла да влезе и да се измие в потока, както направи Дрю. Хана никога не бе мислила, че е превзета, но имаше определени неща, които наистина не би могла да направи.

А и което беше най-лошото, не ѝ позволяваха да помага по никакъв начин. Бък ѝ обеща да я води с него, когато търсеше крави, но не ѝ позволяваше да се приближава, когато наистина ги намереше. Когато започнаха дамгосването ѝ нареди да остане при фургона с храната. След като тя не му се подчини, той я вдигна и я отнесе обратно. Това така я огорчи и толкова много я ядоса, че тя се закле да не се доближи до тъпите му крави.

По този начин на нея не ѝ оставаше да прави нищо друго, освен да помага на Мат с готвенето. Опитва се да помага на Дрю при нагорещаването на клеймата, но тя много ясно ѝ заяви, че ако не може да поддържа огъня до точно определена температура, по-добре би било да се връща в ранчото.

Точно за това копнееше и Хана, но гордостта ѝ не би ѝ позволила да го направи. Мъжете бяха ѝ обяснили пределно ясно, че най-важното за едно ранчо е събирането и преброяването на добитъка. И тя се беше заклела, че ще научи всичко, което трябва да знае за това. А това беше основателна причина, за да остане.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Омръзна ли ти вече от коне, прахоляк и крави?

Хана подскочи. Не беше чула Бък да се приближава. Беше се отдалечила от групата край огъня, за да си спести още една вечер с истории, свързани със събирането и преброяването на добитъка. Беше ѝ трудно да разбере как разумни мъже могат да прекарват часове, обсъждайки кравите.

— Чувствам се виновна, че оставих мама сама да се грижи за градината. — Е, тя *наистина* бе мислила за майка си тази сутрин.

— Не се тревожи. Изабел ще накара Уил да свърши по-тежката работа.

— Той е много красиво момче.

— И злоупотребява с това.

От оголените скали, където беше спряла, се разкриваше гледка към спускащия се към потока терен и издигащите се от другата му страна хълмове. Повечето от пролетните цветя бяха увехнали и бяха изместени от новата трева и цветовете на ранноцъфтящия пустинен кактус. На фона на сенките, хвърляни от залязващото слънце, багрите на новопокаралите растения изглеждаха по-тъмни.

— Не ти харесва всичко това, нали?

Тя не отговори на въпроса на Бък, докато не се настани на една от скалите. Независимо от присъствието на всички тези хора, дивата пустош на тази земя понякога я плашеше. Беше толкова огромна и безлюдна, че я караше да се чувства незначителна и безпомощна. Не можеше да си представи какво ли е усещането да си първият човек, стъпил тук. *Единственият* човек.

— Не, не ми харесва — отговори тя честно. — Но не за това съм тук.

— Знам! Ти дойде, за да се научиш как да се справяш с едно типично мъжко задължение — той седна до нея.

Вече не му се налагаше да внимава толкова за рамото си.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти призная, че не бих могла да се справя сама?

— Ще се почувствам по-добре, ако знам, че си на сигурно място в ранчото.

— Майка ми и аз оцеляхме близо осем месеца съвсем сами. Не виждам защо да не мога да оцелея две седмици, заобиколена от двадесет мъже.

Краката ѝ не се схващаха вече и не чувстваше дупето си толкова натъртено от дългата езда. Мускулите на гърба и раменете ѝ не я боляха, нито пък се схващаха така, че да ѝ е трудно дори да легне. Вече не се страхуваше, че може да падне от коня и само през половината от деня се чувстваше достатъчно нещастна, че да ѝ се иска да умре. През останалото време броеше минутите до момента, в който ще може да се върне обратно в цивилизацията.

— И все пак мястото ти не е тук.

— Наистина ли смяташ, че съм толкова жалък представител на женския пол?

Бък се усмихна.

— Мисля, че не ставаш за каубой, но си чудесна жена.

Хана нямаше нищо против. Предпочиташе да е чудесна жена, вместо каубой през всяка минута от живота си.

— Ти не харесваше жените, забрави ли? Не им вярваше.

Понятие нямаше защо трябваше да му напомня това. Ако млъкнеше, може би, той щеше да го забрави за достатъчно дълго време, за да я целуне. Не спираше да мисли за няколкото вълшебни мига от онази нощ. Сега, когато беше насаме с Бък, те се върнаха в съзнанието ѝ по-ясно, откогато и да било.

— Аз не мразя жените.

— Но се държиш така, все едно ги мразиш. Ако случайно дори бегло ме докоснеш, подскачаш, като че ли си се опарил. Няма да те хване треска от мен.

— Не съм толкова сигурен — каза Бък. — Мисля, че вече започва да ме тресе.

— Не говори глупости — тя знаеше, че той няма предвид болестта. — Рамото ти заздравява чудесно. Напоследък си неуморен и изглеждаш здрав като кон. Ти...

Бък я сграбчи за раменете и я целуна. Без предупреждение, без подготовка. Просто обгърна раменете ѝ в здрава прегръдка и притисна устни към нейните.

Хана нямаше нищо против. Тя отвърна на целувката му със същата страст. Беше го очаквала, беше мечтала за това. Беше се страхувала, че никога няма да се случи отново.

Но се бе случило и цялото натрупано в нея напрежение почти изчезна.

Когато Бък я пусна от прегръдките си, дишането му бе накъсано.

— Виждаш ли какво имам предвид? Не мога да спра да мисля за теб. От самото начало искам да направя това.

— Но това не означава, че си болен.

— Точно така се чувствам.

Не беше сигурна, че ѝ харесва това, но трябваше да си признае, че и тя самата не се бе чувствала добре напоследък. Всъщност, през повечето време беше ужасно нещастна. Беше изненадана, че и Бък е изпитвал абсолютно същото.

— Но се чувствам много по-добре, когато те целувам — добави Бък.

Очевидно желанието му не беше стихнало. Действията му ѝ въздействаха още по-силно от думите. Хана не беше сигурна дали целувката му я накара да се почувства по-добре, но със сигурност беше много по-щастлива. Знаеше, че в това няма почти никакъв смисъл, но точно сега нямаше време да размишлява. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че Бък я целува. Надяваше се никога да не спира.

— Не би трябвало да правя това — измърмори Бък, без да отделя устни от нейните.

— Защо?

— Защото правя точно това, което казах, че и другите мъже тук ще искат да направят.

— Но аз не искам никой друг да ме целува.

Думите ѝ изненадаха Бък толкова много, че той се отдръпна, за да може да вижда лицето ѝ.

— Но ти не искаш да се омъжваш. Не харесваш мъжете и не им вярваш.

— На теб ти вярвам. Сигурно те харесвам, щом искам да ме целувам.

Хана би искала да има време да обмисли казаното, но очевидно за Бък размишленията си бяха чиста загуба на време. Той обгърна Хана с ръце, придърпа я към себе си и я целуна горещо. Явно все пак неодобрението му към това, което вършеше, не беше чак толкова силно.

Хана никога не бе целувала друг, освен Бък. Тя дори не знаеше как да се целува, но вероятно беше нещо съвсем естествено, щом сега го правеше. Но имаше неща, които я изненадаха.

Не бе очаквала Бък да я прегръща така. Усещането, че гърдите ѝ са притиснати толкова силно към неговите, почти я накара да забрави какво прави. Да се държат за ръце беше проява на близост. С целувките бяха задълбочили тази близост. Но сега, плътно притисната до него... това беше нещо напълно различно.

Хана не бе подготвена за хилядите емоции, които атакуваха тялото ѝ. Едвам устоя на порива да разкопчае ризата му и да сложи ръка на гърдите му, за да усети плътта му. Тази мисъл толкова много я шокира, че тя ахна от изненада.

Бък прекъсна целувката и попита:

— Какво има?

— Н-нищо. Просто не съм свикнала да ме прегръщат толкова силно.

Тя не бе свикнала с нищо от това, което той правеше. Беше ужасена, но не би избягала от прегръдката му, дори да ѝ предложеха всичките ранчо в Тексас в замяна.

— Някой прегръщал ли те е досега?

— Не.

— Целувал ли те е?

— Не.

Той веднага се отдръпна.

— Изплаших те.

— Не, не си — побърза да го увери тя. — Просто не знаех какво да очаквам. Но ми хареса. Наистина, хареса ми.

Тя нямаше представа как има дързостта да направи такова признание, като че ли бе пропаднала жена, но не искаше той да спира да я целува.

Целувките му я объркваха. Дори я плашеха, но никога през живота си не се бе чувствала толкова жива. Всеки нерв по тялото ѝ,

всяко нейно възприятие беше увеличило чувствителността си стократно.

— Имам усещането, че злоупотребявам с невинността ти.

— Не е така. Ако поискам да спреш, ще ти кажа.

Хана не можеше да си представи, че Еймъс Мерик би спрял от страх да не нарани чувствата ѝ. Колкото до това да се възползва от невинността ѝ, Лиймън Джилет бе този, който се бе опитал да го стори.

— Харесва ми да ме целуваш — призна Хана. — Не мислех, че ще ми хареса, но е така.

Ето, каза го. Не можеше да повярва, че се държи толкова безсрамно. Вече не би могъл да си мисли, че се възползва от невинността ѝ.

Така и не успя да разбере какво мисли. Зийк ги връхлетя побесен и от подивял бик, когото пчела е ужилила по носа.

— Какво по дяволите си мислиш, че правиш?

Бък скочи на крака и застана между него и Хана.

— Не е твоя работа.

— Изглежда си забравил за какво дойде тук.

— Нищо не съм забравил.

Зийк свирепо изгледа Хана. Тя изпита непреодолимо желание да се скрие зад гърба на Бък.

— Тогава явно си променил намерението си за това, което искаш. Трябваше да ми кажеш. Нямам намерение да ти помагам да си намериш жена.

— Не съм си променил намеренията.

— Тогава по-добре си докарай задника в лагера и покажи, че ти командваш тук.

— Вече обсъдихме нещата и всичко е под контрол.

— Да го беше обяснил и на онзи глупак Оли Спийърс. Опитва се да убеди всички, че трябва да издебнат Джилет и да го подпалят.

— По дяволите! Казах му, че не искам никой да влиза в битка.

— И Спийърс не иска. Това, което иска, е да застреля хората на Джилет, докато бягат от подпалената барака за работниците.

Бък отново изруга.

— Трябва да говоря с него — обърна се той към Хана. — По-добре ела с мен.

— Ще остана тук още малко — емоцията беше изчезнала, но следите от нея все още занимаваха съзнанието на Хана. Искаше ѝ се да преживее всичко още веднъж. — Тръгвай! — каза тя на Бък. — Ще се справя.

— Зийк може да те изчака.

— Не — каза тя, преди Зийк да успее да откаже.

Хана имаше нужда да остане сама със себе си за известно време. Да подреди мислите и чувствата, които я бяха помели като ураган. Никога досега не се бе чувствала толкова обърквана, развълнувана и обезпокоена едновременно. Не вярваше, че е възможно да изпитва толкова много противоречиви емоции наведнъж.

Бък я харесваше. Вече не се съмняваше. Беше ясно, че и тя го харесва. Много повече отколкото си мислеше, че е възможно. Много повече, отколкото би било безопасно. Чувстваше се така, че би направила всичко, което той би поискал от нея. Тя дори би променила отношението си към женитбата, ако Бък ѝ поискаше ръката. Не можеше и дума да става за сравнение между него и Еймъс. Единият беше несравним. Другият беше змия.

Но да накара Бък да преодолее собствените си задръжки и да я целуне, беше едно. Съвсем различно — да можеше да го накара да поиска да се ожени за нея. Тя не знаеше как би могла да го постигне, но може би Изабел знаеше. Все още имаше пет месеца на разположение. Това време трябваше да бъде достатъчно за един мъж да промени мнението си, особено такъв като Бък, на когото толкова много му харесваше да я целува.

— Какво по дяволите си мислеше, че правиш? — настоя Зийк, докато се връщаха към лагера. — Това там беше жена. Забрави ли какво винаги си казвал за жените?

— Хана е различна — отвърна Бък.

— Предполагам и баща ти е мислил същото за майка ти.

Бък се завъртя и хвана Зийк за рамото.

— Да не си посмял да сравняваш Хана с майка ми.

Зийк освободи рамото си.

— И тя е жена. Те всички са еднакви.

— Не и Хана.

— Смяташ ли да се ожениш за нея?

— Мили Боже, Зийк. Аз само я целунах. Не смятам да се женя за никого.

— Не си личеше много, че разсъждаваш с главата си.

Бък отново спря и извъртя Зийк така, че да го погледне.

— Какво точно се опитваш да кажеш?

— Ако не започнеш да мислиш с главата си вместо с онова, което е в панталоните ти, съвсем скоро ще се озовеш хванат в капана на брака, защото жената ще е надула корема с твоето дете. Не си скъсвам задника от работа заради това.

— Няма да се женя и няма да правя никакви деца — изръмжа Бък. — Харесвам Хана. Намирам я за красива. Просто я целунах два пъти. Това е всичко.

Този път Зийк се обърна и принуди Бък да го погледне.

— Искаш да кажеш, че това не беше първият път?

— Не, не беше! — сопна се Бък. — Сигурно няма и да е последният, но това не ти влиза в работата. Ако това ще те накара да спиш спокойно, сестра ми е единствената жена, която искам в къщата си. Никоя друга не си заслужава неприятностите.

Това изявление явно успокои Зийк, но Бък остана с чувството, че е обидил поне половината от жените, които познаваше. Естествено, Изабел беше изключение. Също и Идън. Дрю щеше да го подлуди, но тя също никога не се бе държала нечестно.

И, въпреки че той не искаше да се ожени нито за нея, нито за някоя друга, думите му не се отнасяха и за Хана. Госпожа Гросек би дала живота си за мъж, който би се държал мило с нея. Той подозираше, че и Хана е същата. Ако наистина искаше да се задоми, не би могъл да мечтае за по-добра съпруга.

— Кой е Джонатан Риджли? — попита Хана в момента, в който Бък спря да си шепне с него. — Какво прави тук? За какво разговаряхте?

Риджли беше пристигнал в лагера предната нощ, за да каже на Уолтър Евънс, че дъщеря му се е разболяла. Бък беше направил всичко, за да убеди Хана да си тръгне с Уолтър, но не бе успял.

— Ще ти кажа, когато му дойде времето — отговори ѝ Бък.

Той знаеше, че отговорът му ще я ядоса, но не възнамеряваше да ѝ казва, че Риджли е адвокат от асоциацията на животновъдите. Днес Бък очакваше да има промяна в развитието на събитията. Не знаеше точно как ще се случи, но ако ядосаше Хана достатъчно, че да стои настрана от него, тя щеше да бъде в безопасност. Ако тя заподозреше, че нещо ще се случи днес, нямаше да се отдели от него, независимо колко му е ядосана.

Лиймън Джилет беше единственият собственик на ранчо, който не се бе присъединил към общото събиране и преброяване на добитък. Днес те щяха да навлязат в неговите земи. Нервите на Хана бяха опънати до краен предел от неизвестността за предстоящото. Другите собственици също бяха нервни, но Джейк и момчетата не спряха да ги забавляват предната вечер с разкази за приключенията на Уил от предишни години по време на събирания като това.

Тази сутрин обаче дори Джейк и Шон изглеждаха напрегнати. Чет и Люк се държаха все едно очакват предстоящия сблъсък с нетърпение.

Когато приближиха ранчото на Джилет, Бък застана начело на групата.

— Мислиш ли, че Джилет ще се опита да ни спре? — попита Хана за стотен път.

— Не знам.

— Но ние сме почти три пъти повече от тях.

— Надявам се да го забележи.

— Какво ще направиш, ако откаже да ни пусне в ранчото си?

— Няма да му оставим такава възможност — каза Зийк. — Можем да го преследваме чак до Оклахома, ако поискаме.

— Ами Сид Бараклоу?

— Скоро ще разберем — каза Том, който яздеше от другата страна на Бък. — Джилет е довел всичките си хора да ни посрещнат.

Бяха застанали един до друг напреко на пътя — седем мъже с карабини.

Всичките собственици на ранчо също носеха пушките си днес.

— Този до Джилет е Сид — обясни Том на Джейк и момчетата.

— Няма никакво значение къде е застанал — каза Зийк. — Всички го държим под око.

Бяха се разпръснали под формата на ветрило — Бък беше в центъра, Чет и Люк — в двата края, Джейк и Шон срещу Бък и Зийк. Останалите яздеха по средата. Редица от двадесет мъже се изправи срещу тази на Джилет.

— Добре дошли в ранчо „Рафтър Ди“ — каза Джилет с широка усмивка на лицето. — Какво стоите така? — добави той, когато никой не помръдна. — Хайде да съберем и преброим кравите.

Хана въздъхна с облекчение.

Но любезната покана на Джилет не можеше да измами Бък. Той знаеше, че Джилет си мислеше, че е успял да ги заблуди. Нямаше да му хареса, когато разбере, че всъщност той е изиграният.

Бък беше сигурен, че Джилет ще държи хората си близо до себе си и затова се изненада, че не се възпротиви, когато Бък ги разпръсна сред останалите при първия обход на ранчо „Рафтър Ди“. Бък погледна наляво. Джилет едвам се виждаше. Бараклоу яздеше в средата и всеки можеше да го види.

Хана яздеше от дясната му страна.

— Какво ще стане с телетата, които са жигосани с новото клеймо? — попита тя.

— Ако съм предвидил нещата добре, той няма да може да направи нищо. Ако ни нападне, това само ще влоши положението му. Ако има и други нови клейма, както подозирам, може дори да се опита да напусне щата. Няма да има причина за стрелба и всичко ще приключи мирно и тихо.

— Но ти не вярваш, че ще стане така.

— Надявам се. Повече сме на брой и той е надхитрен. Няма никакви шансове.

При тези думи Хана го остави на мира. Бък наистина вярваше, че ще стане така, *ако Джилет беше разумен човек*. Дори и един крадец знаеше, че е време да отстъпи, когато картите се обърнат срещу него.

Никой не обелваше дума за непознатите клейма, на които непрекъснато се натъкваша из ранчото на Джилет. Никой не спомена и необичайно големия брой крави и телета. Бък беше настоял да говори само той. Няколко от собствениците първоначално се възпротивиха, но присъствието на Бараклоу в центъра на групата бързо ги убеди да оставят Бък да поеме всички рискове.

Следвайки инструкциите на Бък, те се заеха да улавят добичетата с ласо. На хората на Джилет се падна да разделят животните според дамгите. Късно следобед всички животни с клейма, за които нямаше претенции, бяха отделени. От останалите крави около дузина имаха непознати дамги. Имаше и една голяма група крави, прясно дамгосани с клеймо с формата на шестоъгълна звезда.

Никой не се осмели да предяви претенции към кравите с непознати клейма. Джилет каза, че никога не ги е виждал и няма представа откъде са се появили. Предположи, че сигурно са дошли от изток и предложи да се погрижи за тях. Бък настоя да изчакаят, докато се уверят, че няма други крави с непознати клейма. Ако намереха още, щеше да е по-добре да се посъветват с животновъдите от асоциацията в Остин как да постъпят. На Джилет това предложение не му допадна, но беше достатъчно разумен да не го оспорва.

— А това клеймо? — попита един от хората на Джилет, сочейки шестоъгълната звезда. — Има доста от тях.

Мъжът очевидно бе подучен предварително, защото гледаше към шефа си, докато задаваше въпроса. Но това беше момента, който Бък очакваше от седмици. Той проговори, преди още Джилет да успее да отвори уста.

— Това клеймо е резултат от новото ми партньорство с госпожица Гросек.

Думите му изумиха всички. Мъжете се размърдаха, нервни погледи се отместваха от Бък към Джилет. Бък много внимателно беше обмислил думите си. Не искаше да му даде шанс да говори, преди да го е обезвредил категорично. Толкова категорично, че ако кажеше дори и една дума, сам би се уличил в кражба на добитък.

— Регистрирах го в Утопия преди няколко седмици — каза Бък. — Вчера получих потвърждение от Остин, че няма друго такова регистрирано клеймо. Както можете да видите, измислихме го така, че идеално да припокрие старото клеймо на „Тъмблинг Ти“.

При последните му думи настана пълна тишина. Като че ли някакъв магьосник бе махнал с вълшебната си пръчица и ги бе замразил като жива картина.

— Ако погледнете отблизо, ще видите, че дамгата е прясна.

Бък отправи поглед към Джилет, който беше пребледнял от ярост. Каквото и да бе очаквал, тази ситуация го бе сварила наистина

неподготвен.

Когато най-накрая Джилет проговори, той не започна да крещи или да заплашва:

— Не би могъл да се справиш с жигосването с едно болно рамо — каза той, прикривайки с хладнокръвие очевидната ярост, която бликаше от очите му. — Пък и през повечето време яздеше из окръга, за да организираш това събиране.

Зийк се намеси:

— Аз работя за него.

— Аз също — обади се и Том Гладис.

— Той има доста голямо семейство — продължи Джейк. — И всички ние много добре се оправяме с добитъка.

— Но вие току-що дойдохте.

— Така си мислят всички — гласеше отговорът на Джейк.

Джилет очевидно бе хванат натясно, но нямаше как да оспори думите им.

— И тогава как тези крави са се озовали в моето ранчо? — настоя Джилет.

— Нямам представа — каза Бък. — Може би са се втурнали насам, ужасени, че отново ги жигосахме и уплашени да не ми хрумне да го направя за трети път.

Джилет не намери нищо смешно в думите на Бък.

— Не вярвам, че това клеймо е твое. Никога преди не съм го виждал и отказвам да повярвам, че е регистрирано.

— Но е така — обади се за първи път Джонатан Риджли.

Бък го беше помолил да стои настрана, но сега и той се намеси.

— Той и госпожица Гросек регистрираха клеймото в Утопия преди три седмици. Имам писмо от адвоката, което съдържа всички подробности. Пристигнах вчера, за да донеса официалното потвърждение от Остин, че това клеймо е регистрирано на тяхно име.

— Не вярвам, че тези крави са негови — настоя Джилет. — Сигурно клеймото е на друг и той се опитва да си го присвои.

— И чии са? — попита Бък.

— Не знам, но, проклет да съм, ако са твои.

— Веднага можем да разберем това — каза Бък. — Някой иска ли пържоли за вечеря?

— Какво си наумил? — продължи да разпитва Джилет с побеляло лице.

Бък беше сигурен, че той много добре знае какви са намеренията му.

— Ще заколим една от кравите. Старата дамга ще се покаже веднага, щом я одерем.

Отне им само минути да изберат едно животно и да го застрелят. Още по-малко време трябваше на Бък да одере кожата и да покаже старата дамга на „Тъмблинг Ти“, която ясно се виждаше от вътрешната ѝ страна.

— Предполагам, че това слага край на всички въпроси — заключи господин Риджли. — Може да продължите да дамгосвате телетата. Донесох дамгите, които поръчахте — обърна се той към Бък. — Ще стане много по-лесно, вместо да използвате старите. Връщам се в града, но не и преди да опитам една от тези пържоли.

Те дамгосаха телетата, но чувството на взаимопомощ и приятелство, което се бе породило през последната седмица, бе изчезнало. Останалите собственици очевидно бяха изнервени до крайност. Всеки от тях знаеше, че Джилет бе дамгосал всички онези животни за себе си. И Джилет *знаеше*, че те го знаят. Въпросът, който не ги оставяше на мира бе, дали той ще признае, че е бил надхитрен и ще им върне добитъка.

Бък бе сигурен, че засега той ще се примири, но не се съмняваше, че ще се опита да потърси възмездие по-късно. Знаеше, че трябва да е нащрек.

— Защо не ми каза? — попита го Хана. — Щях да запазя тайната ти.

— Знам, но можеше да се изпуснеш, без да искаш.

Той знаеше, че не ѝ е приятно, защото не ѝ се бе доверил. Искаше да ѝ каже, но бе свикнал да не вярва никому. Дори на Зийк не беше казал, а на Джейк каза едва след пристигането на Риджли.

Тя изглеждаше обидена. Това го притесни. Но още повече го обезпокои изразът ѝ на покорство и примирение. Сякаш я бе разочаровал дълбоко и в нейните очи се бе принизил до нивото на мъже като Еймъс Мерик.

Бък се запита дали Джейк би постъпил така с Изабел, ако бе на негово място. Най-вероятно не. Но Изабел бе преживяла много.

Оцеляла бе като сираче, гувернантка и учителка, и всичко това преди още да срещне Джейк. Досега Хана е била затворена само у дома. Тя не знаеше как да се преструва.

— Мислиш, че си ни изиграл, а?

Бък се обърна и се озова лице в лице със Сид Бараклоу.

— Не знам за какво говориш, Сид.

— Да твърдиш, че тези крави са твои и ти си ги дамгосал наново.

— Да не казваш, че принадлежат другиму? Видя клеймото от вътрешната страна на кожата.

— Мен няма да ме изиграеш.

Ръката на Бараклоу лежеше върху дръжката на пистолета му. Бък се запита дали нарочно не се опитва да го ядоса и да го накара да извърши нещо необмислено.

— Не съм и опитвал — каза Бък. — Дори не се бях сетил за теб. Сега би ли се отдръпнал. Искam да заведа Хана да си избере от пържолите за вечеря. След като това е нейното говеждо, смятам, че има право да получи най-добрата.

— Не съм приключил с теб — каза Бараклоу.

— Никога не съм имал работа с теб, Сид. Не се занимавам с наемници. Ако имам да кажа нещо, ще го кажа на шефа ти.

Ръката на Сид се стрелна към оръжието му. Той извади наполовина пистолета и спря.

— Няма за какво да се бия с теб, Сид — каза Бък. — Ако извадиш оръжие срещу мен, ще те убия. Ако по някаква случайност не те уцеля, ще увиснеш на най-близкото дърво в следващите пет минути.

Бараклоу се огледа. Почти всички мъже в лагера — застинаха, нащрек, готови — го гледаха втренчено. Чет, Люк и Джейк бяха извадили оръжията си. Бараклоу върна обратно пистолета в кобура си и се обърна към Бък.

— Не сме приключили — каза Бараклоу.

— Надявам се. Не ми се иска да вярвам, че си мъж, който е изградил репутацията си, като е вадил пистолет само на ранени мъже.

Бък знаеше, че рискува да подтикне Бараклоу да извърши нещо глупаво, но не искаше да позволи на този нищожен убиец да си мисли, че го е изплашил, само защото има репутацията на наемен стрелец.

— Хайде, Бък — каза Хана, дърпайки го за ръкава. — Гладна съм — тя сплете пръсти в неговите и го поведе към храната. — Да не

искаш да те убият? — изсъска веднага, щом се отдалечиха достатъчно.

— Той просто искаше да ме предизвика. Помислих си, че ще е забавно да му отвърна със същото.

— Мислиш ли, че Джилет го е изпратил?

— Не знам. Джилет го е наел, за да може да си краде добитък необезпокояван, но Сид се провали. Може би просто се опитва да защити репутацията си.

— Е, нямам намерение да му позволя да го направи, като те застреля.

— Защо не? Тогава ще можеш да си върнеш и ранчото, и кравите.

Не знаеше защо го каза, но съжали в момента, в който думите се изплъзнаха от устата му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана също го накара да си плати.

— Мислиш ли, че бих целунала един мъж и после ще искам да го застрелят заради няколко крави?

— Разбира се, че не.

Но можеше да си спести отговора. Беше я обидил, макар и не нарочно, и сега тя имаше намерение да не му позволи да го забрави. Тя не го остави и не отиде да се храни при Дрю. Не, позволи му да седне до нея, но от държанието ѝ лъхаше такава студенина, че той си помисли дали не би му било по-топло, ако бе попаднал в снежна буря.

— Не мога да повярвам, че каза това дори и на шега.

— Не помислих. Тревожех се какво ще измисли Джилет.

Не трябваше да казва и това, защото ѝ припомни, че не бе пожелал да сподели плановете си с нея.

— Извинявай, че го забравих. Но тъй като аз съм само една обикновена женица, която не е достойна да я посветиш в плановете си, просто спрях да мисля за това.

Бък знаеше, че беше изпаднал в немилост, но не можеше да проумее как беше стигнал до там. Единственото, което беше направил, бе да я целуне. Нещо толкова незначително не би могло да го обвърже за цял живот. Но това не бяха обикновени целувки. Той не беше целувал много жени, но достатъчно, за да знае, че случилото се между тях двамата беше различно.

Джейк дойде и се заприказва с Бък. После внезапно понижи глас и прошепна:

— Мисля, че твоят крадец на добитък е замислил нещо.

— Защо? — попита Бък.

— Откакто ти одра онази крава, държи хората си близо до себе си, но сега те се разпръснаха. Ще отида да предупредя момчетата.

— Ще си държа очите отворени — каза Бък, а Джейк се запъти към Люк, който седеше до огъня.

Точно сега Бък нямаше желание да мисли за Джилет. Искаше да разтопи леда в Хана, преди още да са приключили с вечерята. Целувките им не му излизаха от ума още от предната вечер. Никоя друга жена не му бе въздействала така, както Хана. И това вече продължаваше втора вечер поред.

Като се обърна към нея, той се настани така, че да може да държи Джилет под око.

— Съжалявам, че те засегнах.

Тя дори не го погледна.

— Няма ли да приемеш извинението ми.

— Приемам го.

Тя все още не го бе погледнала. Не се бе докоснала и до храната.

— Поне ме погледни, когато го казваш.

— Защо? — попита тя и го изгледа сърдито. — Да не мислиш, че красивото ти лице ще ме накара да забравя думите ти?

За миг Бък замръзна. Беше твърде изумен, за да й отговори. Никой до сега не го бе наричал красив. В присъствието на русокосите братя Атмор и Хаскинс, никой не забелязваше останалите момчета на Джейк.

— Наистина ли мислиш, че съм красив?

— Не знам за другите жени, които си целувал, но аз не бих целунала мъж, ако мисля, че е грозен.

Независимо от сърдития ѝ тон, Бък почувства, че се изпълва с гордост. Хана мислеше, че е красив.

— Красив колкото Чет ли?

— Не.

Е, добре, той си го знаеше. Но се надяваше, че щом Хана е достатъчно сляпа да го мисли за красив, щеше да реши, че е по-красив и от Чет.

— Аз също мисля, че си много красива. Най-красивото момиче, което съм виждал.

— Не ти вярвам.

Но той виждаше, че ѝ се иска да му вярва. Тя го слушаше.

— Още докато работех за баща ти мислех така.

— Но тогава си ме мразел. Поне така ми каза.

— И въпреки всичко си мечтаех за теб.

— Не ти вярвам.

— Така е.

Внезапен гняв обзе Бък. Той си изливаше душата пред нея, а тя го пренебрегваше, точно както бе направила преди толкова много години. Къде беше гордостта му? Забравил ли беше, че се бе заклел да не се влюбва в никоя жена от страх, че може да го изостави?

Не. Но не можеше да понесе Хана да му се сърди. Дори и да не беше напълно наясно с всичко останало, това му беше пределно ясно.

— Когато дойдох тук, исках да те накарам да платиш за всичко, което беше сторил баща ти. Не ми отне много време да разбера, че не бих могъл да го направя.

— Защо?

Това беше много добър въпрос. Той не знаеше защо. Единственото, което знаеше, беше, че от момента, в който я целуна, всичко се беше променило.

— Предполагам, че бях твърде зает да се тревожа за Джилет и липсващите крави и не забелязах, че чувствата ми към теб са се променили. Когато най-накрая си дадох сметка, вече беше твърде късно.

Хана леко се отпусна и спря да рови храната в чинията си. Тя обърна глава и го погледна.

— И с мен се случи същото.

— Какво?

— Разбрах, че не си като другите мъже, които познавам, и че мога да ти вярвам. В началото се страхувах от теб и мислех, че всичко, което искаш, е ранчото ми.

Той все още искаше ранчото, но то вече беше тясно свързано с Хана. Напоследък го занимаваше налудничавата мисъл, че би могъл да получи и двете.

— Мисля, че има доста неща, за които трябва да поговорим — каза Бък. — Предлагам да потърсим по-спокойно място.

Хана се извърна. Беше му трудно да различи в здрача, но тя като че ли леко се изчерви.

— Това ли искаш? Само да поговорим?

— От теб зависи.

Хана се изправи да отнесе чинията си в тенджерата с гореща, сапунена вода, която Мат Хаскинс държеше на огъня. Бък скочи на крака толкова бързо, че едва не падна. Той запази равновесие и забърза

след Хана. Тя се обърна към него и понечи да каже нещо, но в този момент нещо зад гърба му привлече вниманието ѝ. Внезапно на лицето ѝ се изписа ужас.

— Люк внимавай с огъня! — изкрещя тя.

Бък се завъртя на пети точно когато Люк се извъртя в неистов опит да се опази от нажежените въглени на лагерния огън. Той се претърколи напред, секунда след като докосна въглените. Бък грабна едно одеяло и го метна върху рамото на Люк, за да загаси малките огнени езици, които прогаряха ризата му. Минута по-късно Мат изля отгоре му кофа студена вода.

— Какво стана? — попита Бък.

— Не знам — отговори Люк. — Както си ходех и изведнъж вече се търкалях на земята.

— Бараклоу го спъна — каза Хана. — Видях го. Той промуши пръчка между краката му.

Бък се обърна и видя Бараклоу да стои точно зад него с разкрасени крака и с ръка върху пистолета си. Той нарочно бе спънал Люк, за да предизвика свада.

— Това беше постъпка на страхливец — чу се Бък да казва с учудващо спокоен глас, като се имаше предвид гнева, който го бе обзел.

— Никой не може да ме нарича страхливец.

Бък погледна надолу. Хана беше коленичила и се опитваше да махне обгорената риза от раменете на Люк, за да види колко лошо се е изгорил. Червените резки по рамото и ръката му бяха нищо в сравнение с изгарянията, които щеше да получи, ако беше паднал в средата на запаления огън.

— Аз казвам, че си страхливец — повтори Бък с ясен глас и думите му бяха недвусмислени. — Всеки човек, който се крие в тъмното, за да спъне друг човек, е подла, малодушна змия.

— Пуснете ме да стана — изръмжа Люк през стиснати зъби. — Ще го убия.

— Никъде няма да ходиш — каза Алдо Дженкинс. — Оставаш точно където си, докато госпожица Хана не се погрижи за тези изгаряния.

— Току-що подписа смъртната си присъда — каза Бараклоу на Бък.

— Не знаех, че можеш да четеш — отговори Бък.

Люк продължаваше с опитите да се изправи, но Джоуди Биймиш и Джонатан Риджли се притекоха на помощ на Алдо.

— Нищо не можеш да направиш в момента — каза Алдо. — Бък вече хвърли ръкавицата. Сега ще трябва сам да се защити.

Лицето на Бараклоу се разтегна в доволна усмивка.

— Трябваше да позволиш на този хлапак да води собствената си битка.

— Ако го бях направил, щеше да си мъртъв. Той е по-бърз и от двама ни, взети заедно.

Здравият разум му казваше, че трябваше да остави Люк да се бие с Бараклоу. Момчето беше светкавично бързо и с двете си ръце. Но Бараклоу нарочно беше използвал Люк, за да го предизвика и той нямаше намерение да остави Люк да рискува живота си в битка, която по право беше негова.

Цели шест години Бък и Люк бяха живели и работили заедно. Бяха се смели за едни неща, за други се бяха карали, но винаги всичко бяха правили заедно — той, Люк и всички останали момчета на Джейк. И сега, дори след като той и Зийк бяха напуснали ранчото „Броукън Съркъл“, те бяха дошли да му помогнат. Никога досега не бе показвал на тези хора колко много означават за него. Никога не бе наричал някого от тях свой брат.

— Остави на мен! — настоя Чет. — Люк е мой брат.

Бък не свали поглед от Бараклоу, за да погледне Чет.

— Всичко това е заради мен.

— Но аз съм по-бърз. Може да те убие.

— Дай ми оръжието си.

— Бък това е лудост. Знаеш...

— Тук аз командвам, Чет, и това е моята битка. Сега ще ми дадеш ли пистолетите си или трябва да поискам от Джейк?

— Винаги си бил един твърдоглав всезнайко — мърмореше Чет, докато разкопчаваше колана си и го подаваше на Бък. — Не съм дошъл чак до тук, за да гледам как те убиват.

— Имай малко повече вяра в мен. В края на краищата, ти ме научи да стрелям. Сега иди да видиш как е брат ти.

Разстоянието между Бък и Бараклоу беше по-малко от два метра. При това положение едва ли някой можеше да пропусне. Когато

започнаха да се отдалечават един от друг, мъжете се отдръпнаха да им направят място. И тогава Бък видя Джейк. Беше застанал точно до Джилет, който беше сложил ръка върху пистолета си. Но ръката му си беше останала там, тъй като Джейк беше опрял пистолет в слепоочието му. Един бърз поглед го увери, че всички хора на Джилет бяха взети на мушка. Един от каубоите изглеждаше много изненадан от вида на дулото на пистолета на Дрю, насочено точно между очите му.

— Не се отдалечавай прекалено много — извика Бък на Бараклоу. — Не ми се ще да се изгубиш в тъмното.

Бък искаше да предизвика Бараклоу с обиди, да го вбеси дотолкова, че да стреля в яда си. Можеше и да не се отклони много от целта си, но поне можеше да е достатъчно, че да остане жив. Бък не си въобразяваше, че е добър стрелец. Бараклоу сигурно беше по-бърз. Точно затова търсеше начин да изравни шансовете, ако можеше.

— Кажы си молитвата, момче — подразни го Бараклоу.

— Вече съм я казал — обади се Люк. — Помолих Дявола лично да дойде да те прибере. Той няма търпение. Каза, че отдавна не е попадал на такава мърша като теб. И вече е тук. Точно над главата ти. Ако се обърнеш, ще можеш...

С яростен вик Бараклоу посегна към пистолета си.

Джейк винаги казваше: „Наблюдавай очите. Те винаги ще ти подсказват кога един човек е готов да извади оръжието си.“

Очите на Бараклоу се бяха разширили леко, точно преди да посегне към пистолета си. В същия миг Бък извади своя и се хвърли бързо на земята и настрани. Първият изстрел на Бараклоу се заби в земята точно до Бък. Бък стреля бързо, след което се превъртя, вдигна другата си ръка и стреля още веднъж.

Бараклоу беше все още на крака и пистолетът му беше насочен към Бък, но той не стреля. Мъртвата тишина около тях погълна ехото на последните им изстрели. Една крава измуча, а няколко коня изцвилиха нервно. Бараклоу с изненада погледна към малкото червено петно на ризата си, след което се свлече на колене. Пистолетът му падна на земята пред него, преди още той да се строполи на земята.

Чет се приближи до тялото и провери раната.

— Два изстрела и двата право в сърцето с разлика от около сантиметър. Или си дяволски добър стрелец, или аз съм много по-

добър учител, отколкото съм си мислил.

— Просто късмет — каза Бък. — Много голям късмет.

След това работата потръгна бързо. Джилет повече не се възпротиви срещу правото на собственост на Бък и Хана върху добитъка с дамгата като шестоъгълна звезда. Беше решено да убиват по една крава, когато срещнат други непознати клейма и всички те доказаха, че кравите са били откраднати. Така останалите животни бяха върнати на собствениците им.

Бък беше сигурен, че по-голямата част от откраднатия добитък беше вече изпратен някъде в Небраска. Още преди да беше свършило лятото, там щяха да се озоват и кравите на Хана.

Когато стигнаха до ранчото на Уолтър Евънс, завариха там Сара Гросек да се грижи за болната му дъщеря. Уолтър им помогна да привършат със събирането и преброяването на животните.

— Трябва да си призная, малко съжалявам, че се прибирам вкъщи — каза Джоди Биймиш на Бък, когато настана време да се разделят. — За първи път, откакто съм в Тексас, почувствах, че съм сред приятели.

— Сигурна съм, че жена ти ще се радва да чуе това — каза Хана. — Но няма да е истински щастлива, докато не те види да се прибираш у дома. Трябва да я доведеш на гости. Крайно време е всички жени в околността също да се опознаем по-добре.

Джилет и хората му дори не се сбогуваха с тях. Веднага щом напуснаха границите на ранчото им, те се оттеглиха от преброяването.

Госпожа Гросек бе решила да остане при дъщерята на Уолтър Евънс още ден-два.

— Няма да ти липсвам, след като госпожа Максвел е с теб — каза тя.

Ездата обратно към ранчото се превърна в едно шумно, весело пътуване за повечето от момчетата. Дори и Зийк се присъедини към някои от техните невъздържани забавления.

Бък не можеше да преодолее тежестта в гърдите си. Той бе благодарил вече на Джейк за това, че бе дошъл. Щеше да изкаже благодарността си и на другите, преди да си тръгнат, но знаеше, че това няма да е достатъчно. Искаше да им каже толкова много неща.

Чувстваше как огромна буца се събираше в гърлото му, ставаше все по-голяма и му пречеше да намери думи, с които да изкаже всичко, което бе таил в себе си толкова дълго.

— Какво те тревожи? — попита Хана, улавяйки тревожното му настроение.

— Те! — призна той колебливо. — Моите *братя*, както би казала ти, моето *семейство*.

— Кога най-сетне си го призна?

— Когато се изправих срещу Бараклоу, а всички останали бяха взели мерки Джилет и хората му да не се намесят.

— Не и преди това?

— Може би дори по-рано, но след това вече не можех да отричам.

— Ще им кажеш ли какво чувстваш?

— Късно е. Трябваше да им кажа всичко това още преди години, но не знаех как.

— Може би можеш да направиш нещо за тях?

— Единственото, което иска Джейк, е да се прибера обратно у дома.

Хана му се усмихна.

— Да, знам — каза Бък. — Предполагам, че наистина чувствам „Броукън Съркъл“ свой дом. Джейк ми предложи да ми даде земя, преди да си тръгна, но не мога да приема ранчо като подарък от Джейк. Трябва сам да си го заслужи.

— Не знам какво да кажа. Никога не съм имала братя, сестри или приятели. Завиждам ти, че ги имаш.

Уил и Зак ги посрещнаха, яздейки в галоп. Изабел и Идън не бяха много по-назад. Докато стигнат ранчото, около тях настана истинска врява. Остатъкът от деня прекараха в топлене на вода, за да се изкъпят. Трябваше да отмият от себе си натрупаната мръсотия по време на двуседмичното преброяване.

Когато всички се нахраниха и почистиха кухнята, бяха толкова уморени, че незабавно се отправиха към постелките си и заспаха изтощени. Въпреки изтощението между тях цареше приятелството, което Бък помнеше от времето, когато бяха само момчетата на Джейк и спяха в бараката за работниците. Дори и Зийк донесе матрака си от хамбара, за да бъде с тях тази нощ.

Бък не можа да се наспи добре. Когато утрото настъпи, му беше трудно да се присъедини към приповдигнатото настроение на останалите. Уил и Зак бяха щастливи, че Хана отново ще поеме задълженията си. Бък помисли, че Изабел сигурно чувства облекчение, защото отново ще се прибере в собствената си къща, където домочадието ѝ ще е в безопасност. Джейк и момчетата бяха щастливи навсякъде, където беше и Изабел.

Бък бе нетърпелив да напусне „Броукън Съркъл“ и да поеме по своя път. Но сега, когато му се даваше втори шанс да оцени какво беше оставил зад себе си, той не искаше да ги пусне да си тръгнат. Когато всички се събраха на двора преди да отпътуват, той протегна ръце към Идън и тя се впусна да го прегърне.

— Довиждане, малка сестричке — прошепна той в обърканата ѝ косица, докато я вдигаше на ръце. — Ще ми липсваш.

— Ти на мен също — каза Идън, обви ръце около врата му и го целуна право в устата.

Бък също я прегърна силно в отговор. Поне на Идън можеше да покаже чувствата си, без да се притеснява.

— Ще ме задушиш!

Той не беше осъзнал, че я е прегърнал толкова силно.

— Извинявай, но не искам да те пусна да си ходиш.

— Няма да се наложи, ако се прибереш с нас.

— Сега Бък има нов дом. Може би ще дойде да ни види през зимата.

Бък вдигна поглед и видя, че Изабел ги наблюдава.

— По-добре иди да кажеш довиждане на Зийк — каза тя на дъщеря си. — И не забравяй да благодариш на Хана, че ни позволи да останем в къщата ѝ.

Двамата загледаха как Идън се отдалечава.

— Много ѝ липсваш — каза Изабел. — Надявам се да си дойдеш у дома за Коледа.

Бък си спомни Коледите, които бяха прекарвали заедно. Първите две посрещнаха в хотела, а последните четири в тяхното собствено ранчо. Той знаеше, че и тази година иска да бъде с тях на Коледа.

— Ще дойда.

— Обещава ли?

Съмнението в очите на Изабел го нарани. Той се наведе да я целуне по бузата, нещо, което никога не бе правил досега. Тя изглеждаше изненадана, но щастieto бързо върна топлината в очите ѝ. Когато той опита да се отдръпне, тя протегна ръка да го спре.

— Не се шегувай с мен за Коледа.

— Ще дойда — каза той. — Зийк също.

Изабел обви ръце около врата му и го прегърна.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Няма да е същото, ако не си дойдете и двамата.

Бък внезапно се почувства неловко, като че ли не знаеше какво да прави с ръцете си. Затова прегърна Изабел в отговор. Тя беше пониска от него, изненадващо крехка и слаба. Винаги бе мислил, че е много силна, буквално несломима жена.

Сега осъзна, че не е така и му се прииска да я закриля.

— Обръщам гръб само за миг и ти веднага се опитваш да ми откраднеш жената.

Бък отскочи назад притеснен. Вратът му пламна, независимо от широката усмивка на Джейк. Но не си тръгна. Сега имаше възможността да каже нещо, които трябваше да сподели още преди години.

— Просто си казахме довиждане. Тъй като Изабел е единствената, която бих могъл да нарека майка, не ми се стори достатъчно само да се ръкуваме.

— А щом аз съм единственият, когото можеш да смяташ за баща, ще прегърнеш ли и мен?

Бък помисли, че Джейк се шегува, но не можеше да бъде сигурен. Какво пък? Най-много Джейк да го събори на земята. Нямахте да го убие.

— Разбира се.

Бък така и не можа да разбере кой беше по-изненаданият от двамата. Или по-скованият и тромавият. Никога повече не би го направил, но се радваше, че го бе сторил поне веднъж. Надяваше се, че този жест ще покаже на Джейк колко му е благодарен — много по-добре от всякакви думи.

— Бък обеща да си дойде за Коледа и да доведе и Зийк — каза Изабел, бършейки сълзите от очите си.

— Това причина ли е да плачеш? — попита Джейк, на когото му отне малко по-дълго да се съвземе, отколкото Бък беше очаквал.

— Не ми обръщайте внимание — каза тя. — Откакто се роди Идън плача за какво ли не. А ти да се пазиш! — обърна се тя към Бък. — Само месец, откакто си тръгна, и вече те простреляха и се забърка с някакъв стрелец.

— Бягай, докато още можеш — обади се Джейк. — След минута вече ще те е увила в пелени.

— Дойдох да кажа довиждане — измънка Дрю. — Да не си посмял да ме прегърнеш, защото ще ти фрасна един по носа!

Бък усети как започва да го изпълва истинско щастие.

— Ще ме заплашваш, така ли?

Той се спусна към Дрю. Хвана ръцете ѝ и ги задържа зад гърба ѝ. След това притисна борещото ѝ се тяло към гърдите си. Допира на младите ѝ гърди го стресна толкова много, че едва не я изпусна. Винаги си бе мислил за Дрю като за същество без пол. Вече не би могъл да го прави.

— Ти, грамадна буца такава — каза Дрю, докато го отблъскваше, бършейки ядно страните си с опакото на ръката си. — Трябваше да те гръмна и в другото рамо — тя рязко се завъртя, само за да види двамата пакостници, които стояха точно зад нея. Уил я гледаше с широко отворени очи, смях искреше в очите на Зак.

— Само ако споменете на някого за това и сте мъртви и двамата.

Тя се отдалечи с наперена походка.

— Аз нямам нищо против да ме прегърнеш — каза Уил.

Бък знаеше, че вече не може да се отдръпне. От всички момчета Уил винаги бе имал най-много нужда от демонстрации на привързаност. Бък отново се почувства странно. Уил се държеше така, все едно в това нямаше нищо необикновено. На Бък също му се искаше да възприема нещата така естествено.

— Да не си посмял да ме прегърнеш — каза Зийк. — Аз не съм ти брат.

— Никой не би могъл да ми плати достатъчно, за да го направя — отвърна Бък. — Не искам да хвана вышки.

— Ако знаех, че ще се прегръщаме, щях да си остана у дома — присъедини се и Люк.

Бък вдигна поглед. Те всичките бяха там — Чет, Мат и Шон.

— Ако знаех, че ще трябва да прегръщам и *теб*, нямаше да ти позволя да припариш тук — изстреля Бък.

За момент се поколеба. Ако прегърнеше единия, трябваше да прегърне и останалите. Всичко, което бе започнало като импулс, сега придобиваше съвсем различни измерения. И все пак, една прегръдка не би могла да изрази чувствата му към всички тези хора и благодарността му, че дойдоха да му помогнат, без дори да ги е молил. Нито пък би могъл да им благодари за чувството на принадлежност, което му даваха, и това, че се чувстваше част от нещо толкова сърдечно и удивително.

Зийк нямаше да го остави на мира след всичко това, но той бе преживял и по-лоши мигове.

— Не се бави дълго тук — каза Люк, докато отговаряше на прегръдката му. — Идън харесва твоите приказки преди лягане вечер.

След това не му бе трудно да прегърне Шон. Беше пораснал и беше станал огромен и мускулист. Все едно трябваше да прегърне двама души едновременно.

— Не мога да разбера защо е нужно да хващаме добичетата с ласо — обърна се Бък към Джейк, — когато Шон би могъл с един удар да ги сваля на земята.

Шон се усмихна, горд от внушителното си телосложение.

— Сигурен ли си, че не искаш да останем? — попита Чет.

Той и Бък винаги си бяха съперничили кой е по-достоеен да стане управител на ранчото на Джейк. През последните шест години си бяха поделяли почти всички задължения и Джейк рядко изтъкваше, че единият или другият е по-добър.

— Всичко е наред вече — каза Бък. — Но след като си бил целият път до тук, може пък и да останеш да помогнеш.

Чет закачливо го удари по рамото.

— Хей, вие двамата, побързайте! — каза Джейк. — Дрю вече си плю на петите заедно със Зак и Уил.

— Благодаря ти — каза Бък, докато прегръщаше Чет. — Надявам се да мога да ти върна услугата.

— Само не се оставяй да те убият. Изабел и Идън няма да го преживеят.

Докато ги гледаше как се отдалечават, Бък почувства, че част от него също си тръгва с тях и от това леко го заболя. Почти му се

прииска да си тръгне и той и да се върне във времето, когато Джейк и Изабел ги осиновиха.

— Беше отвратително!

Бък се обърна към Зийк, но ядът му изчезна в мига, в който съзря лицето на приятеля си. Видя самотата и чувството за изолираност, които той самият бе изпитвал допреди малко. Той осъзна, че на Зийк все още му предстоеше да измине дълъг път, докато и той намери своето спокойствие.

— Почувствах се добре — каза Бък. — Щеше ми се да го бях направил по-рано.

— Мисля, че беше много мило — намеси се и Хана. — Ако имах братя и сестри, щях да ги прегръщам през цялото време.

Би прегръщала всички и най-вече Бък.

— Жените обожават прегръдките — каза Зийк с презрителен тон.

— Не бих казал, че ми допадат такива неща — присъедини се и Том, — но предполагам, че щом става дума за семейството, е в реда на нещата.

— Те не са мое семейство — каза Зийк.

— Напротив — противопостави се Бък. — Те са много по-добро семейство от това, което ние с теб заслужаваме.

С напредването на деня растеше и напрежението. Бариерата, която Бък разруши в отношенията със семейството си, му бе помогнала да преодолее и задръжките си по отношение на нарастващата привързаност към Хана. Беше странно как един човек може да иска нещо толкова силно, а дори да не го осъзнава. Сега, когато бе признал, че има семейство, което го обича, въпреки всичките му опити да остане емоционално неангажиран, не му беше трудно да си признае, че харесва и Хана.

Искаше свое собствено семейство. И знаеше, че иска да създаде това семейство с Хана.

Хана като че ли усети, че нещо между тях се беше променило. Тя не се държеше по различен начин, но погледът ѝ бе променен. Гледаше към него все по-често. Бък чувстваше нетърпението ѝ. Друг път пък беше замислена, а понякога дори уплашена. Той предполагаше, че новите им отношения я караха да се държи така.

Зийк също разбираше, че нещо се е променило. Не беше казал нито дума, но около дузина пъти този следобед Бък усети острия поглед на Зийк да прогаря гърба му. По време на вечерята беше необщителен както винаги. Но вместо да ръмжи, когато някой го заговореше, той местеше поглед от Хана към Бък и обратно. На лицето му беше изписано, че не харесва това, което вижда.

Единствено Том Гладис не се вълнуваше от нищо. От момента, в който Бък го увери, че ще остане с тях през лятото, той не спря да бъбри за нещата, които трябваше да се свършат, докато дойде време за есенното събиране и преброяване на добитъка.

— Мисля, че трябва да построим няколко водоема в някои от тези каньони — каза той. — Имаме достатъчно вода през пролетта и в началото на лятото, но няма да е достатъчно, ако не намерим начин да я задържим.

— Потокът обикновено пресъхва към края на лятото — обади се Хана. — Предполагам, че и с другите потоци в околността е така.

— И ти, най-вероятно, знаеш как да построиш бентовете? — измърмори Зийк, недоволен, че Том ще му се мотае в краката цяло лято.

— Ами виждал съм как строят няколко — каза Гладис.

— Кравите могат да ходят и на реката — гласеше отговорът на Зийк. — Не вярвам да мислиш, че и тя ще пресъхне?

— Не искам добитъкът да ходи толкова далеч, когато е горещо — намеси се Бък. — Няма да натрупат необходимото тегло. Не е зле през следващите няколко дни да се поогледаш и да видиш къде ще е подходящо да се построи водоем.

— А аз какво ще правя, докато той се бори със скалите и калта наоколо?

— Ще се грижиш мухите да не притесняват кравите. Подозирам, че ще ти отнеме цялото лято.

— Ами ти? — попита го Зийк. — В градината ли ще работиш? — той хвърли изпълнен с неприязън поглед към Хана.

— Трябва да се погрижа това ранчо да заработи с пълна сила. Искam да потърся ливади за сено или поне да избира места, където да направим. Трябва да проуча дали ранчото може да изхрани още добитък, или ще трябва да ограничим бройката, за да не изпасат

полянците до корен. Ако остане време, ще прегледам и биковете и ще видя дали не можем да подобрим породите.

— Това означава да не слезеш от седлото поне три месеца — доста по-дружелюбно отбеляза Зийк и бутна стола, изправяйки се. — Хайде, взимай си завивките и идвай! Определено първо ще трябва добре да си починеш.

— Да си взема завивката? — учуди се Бък. — За какво, за Бога, говориш?

Зийк погледна първо Хана и после отново вперил поглед в Бък.

— Няма да спиш в къщата — обяви той.

— И защо не?

— Защото госпожа Гросек не е тук.

Бък не трябваше да поглежда към Хана, за да знае, че тя вече се е досетила за това.

— Това ще те притесни ли?

— Не виждам защо.

Тя стана и занесе чинията до мивката. Бък направи същото, без да се замисля.

— Трябва да спиш в хамбара — отбеляза Зийк.

— Там има само две легла — отговори Бък.

— Аз мога да спя и на открито — предложи Том.

Той също занесе чашата и чинията си до мивката.

— Имаме пет легла и сме само четирима. Не виждам смисъл някой да спи на открито.

— Може би трябва да остана в къщата и да ви държа под око? — каза Зийк.

Бък не знаеше какво го е прихванало Зийк, но фактът, че се опитваше да му казва какво да прави, започваше да го дразни.

— Искаш да спиш в краката ми ли? Или ще е достатъчно да спиш пред вратата?

Зийк удари с юмрук масата толкова силно, че един нож падна на пода.

— Никое място няма да е достатъчно близо с вас двамата, когато се държите така, като че ли не можете да се наситите един на друг.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Наистина ли нямаш нищо против да остана в къщата? — Бък попита Хана.

Зийк беше излетял като хала през вратата малко по-рано. Том беше останал, продължавайки да говори за плановете си, докато те двамата разчистваха масата и миеха чиниите. След като бе помагал на Изабел, Бък счете, че би било невъзпитано от негова страна да не помага и на Хана.

— Не, нямам нищо против — отговори Хана.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че няма против — обади се Том. — Никоя жена не би предпочела да остане сама в къщата. Бях започнал да го обяснявам на Зийк, но той явно не искаше да чуе и една моя дума.

— Нито пък от мен — каза Бък.

Том стана и изплакна чашата си.

— По-добре да лягам. Ще се наложи доста да пояздя утре.

— Отваряйте си очите двамата със Зийк за Джилет или хората му — предупреди го Бък.

— Нали не очакваш отново да създава проблеми?

— Не знам — отвърна Бък. — Но не ми прилича на човек, който ще остави нещата просто така.

— И какво би могъл да направи? — попита Том.

— Това, че не знам отговора на този въпрос, ме безпокои най-много — каза Бък.

— Аз пък не се тревожа — усмихна се Том. — Ето кое му е хубавото да не си собственик на ранчо.

След като Том излезе, в кухнята настъпи неловко мълчание.

— Майка ти кога каза, че ще си дойде?

— След ден-два. Зависи от състоянието на дъщеричката на господин Евънс.

— Това означава, че ще имаш твърде много работа.

— Ще се справя.

Той понечи да ѝ предложи помощта си, но се отказа. Вече беше изгубил достатъчно време, а и нямаше желание да слуша тирадите на Зийк по въпроса. Освен това, напоследък му беше доста трудно да се съсредоточи върху работата си или да държи ръцете си далеч от Хана. От нощта, когато Зийк ги прекъсна, по време на преброяването, той не можеше да спре да мисли да целуне Хана отново. И отново. И отново.

— Наистина ли си сигурна, че нямаш нищо против да спя в къщата?

— Вече ти казах.

Той я хвана за ръцете и я обърна към себе си.

— Знам какво ми каза, но не си спряла да се суетиш из кухнята, откакто стана от масата. Всичко вече е измито и прибрано, но ти продължаваш да местиш нещата от едно място на друго. От какво се опитваш да избягаш?

— От теб. И от себе си също — вдигна поглед към него тя.

Все едно някой беше хвърлил кофа студена вода в лицето му.

— Тогава ще трябва да отида да спя в хамбара.

— Нямах това предвид.

Тя се опита да издърпа ръцете си, но той не ѝ позволи.

— Харесвам те, но не знам какво означава всичко това — продължи тя. — Опитах се да си го обясня, но не успях.

— Трябва ли да търсиш обяснение. Не можем ли просто да оставим нещата такива каквито са.

— Не знам.

— Не можем ли да опитаме?

— Предполагам.

— Не ми звучиш много ентусиазирана.

— Чувствам се ужасно объркана.

— За какво?

— За всичко! Не харесвах мъжете, още по-малко теб! Възнамерявах да науча всичко, което е необходимо за поддръжката на едно ранчо, и след това да се отърва от присъствието ти. А сега — мразя кравите, суетнята по събирането и преброяването им, и последното нещо, за което искам да мисля, е, че някога би могъл да си тръгнеш.

— Ами, тогава недей да мислиш за това — каза Бък. Той обърна лицето ѝ към себе си, за да я целуне. — Мисли само за това, че те

прегръщам и целувам.

— Не мога да мисля за каквото и да било друго, когато правиш така.

— Тогава недей.

Самият Бък също не се справяше много добре с мисленето. Би трябвало вече да си е легнал, а не да стои тук и все повече и повече да се отдава на влечението си към Хана. Но след като вече веднъж беше преодолял преградите, които сам беше изградил около себе си, той осъзна, че му е много трудно да ѝ устои.

Той нежно я целуна. Тя толкова доверчиво се беше отпуснала в ръцете му. Би могла да каже, че никога не му е вярвала, но истината беше, че още от самото начало имаше пълно доверие помежду им. Вероятно се дължеше на нещо, което бяха научили един за друг още преди шест години. Нещо, което, заради гнева и омразата, той не бе забелязал тогава.

Но той не я мразеше. Никога не я бе мразил. Сигурно е бил влюбен в нея от самото начало. И сега започваше оттам, до където беше стигнал в мечтите си.

Е, може би не точно до тук!

Да я държи в прегръдките си беше невероятно. Топла, мека и доверлива. Пасваше му идеално, сгушена така в ръцете му. Изглеждаше твърде дребна, твърде крехка за непосилната работа, която я беше видял да върши в градината.

Целувката им стана по-дълбока и продължителна.

— Мисля, че Зийк точно от това се страхуваше — измърмори тя.

— Забрави за Зийк.

Той го беше забравил. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за жената в прегръдките си, жената, която отвърщаше на целувките му със същата огнена страст. Дали и тя се вълнуваше от близостта помежду им така, както се вълнуваше той? Усещането за гърдите ѝ, притиснати към неговите, бе предизвикало почти незабавна промяна в слабините му. Страхуваше се, че ако забележеше, щеше да се изплаши.

Надяваше се целувките му да отвлекат вниманието ѝ.

Целуна нослето ѝ, след това клепачите. Това я изненада, но ѝ достави и удоволствие. Усмихна се.

— Трябва вече да си лягаме — каза тя. — Сигурна съм, че още си изморен след прибирането на добитъка.

— Мога да издържа още малко.

Той отново я целуна, притискайки с език устните ѝ. Тя, изненадана, ги разтвори, а той се възползва от това, вмъквайки езика си в устата ѝ. В отговор тя ахна и се скова, а тялото ѝ се притисна още по-плътено към слабините му.

Тя се отдръпна, с широко отворени от удивление очи, но Бък не ѝ позволи да прекъсне целувката. Ръцете му продължаваха да я притискат близо до него, а езикът му — да изследва устата ѝ.

В началото колебливо, а впоследствие все по-уверено и по-уверено, езикът ѝ се присъедини към неговия в зашеметяващия им танц. За миг стана дори по-настоятелната от двамата. Тя беше и тази, която прекъсна целувката.

Когато той се опита да я целуне отново, Хана извърна глава.

— Трябва да спрем.

— След малко — той нямаше нищо против да я целува по ухото или по шията. Доставяше му почти същото удоволствие, както да целува устните ѝ.

— Сега — каза Хана и сложи ръце на гърдите му, за да го отблъсне от себе си.

— Какво има? Преди никога не си ме спирала?

— Тогава беше различно.

— В какъв смисъл?

— Беше нещо ново. Беше просто целувка. Но сега вече става въпрос за това, което следва, а аз не знам какво точно искам да последва.

— Защо трябва да мислиш за това? Защо просто не се насладим на целувките си?

— Не мога. Нещата са свързани. Не мога просто така да ги отделя едно от друго.

Бък не разбираше защо жените трябваше да усложняват всичко. Най-вероятно, Хана вече си представяше сватбата и поне половин дузина дечица около тях. Той потръпна при тази мисъл. Не разбираше защо една целувка трябва да е нещо повече от една целувка.

Силата на прегръдката му намаля и тя се измъкна от обвитите му около нея ръце. Запъти се направо към вратата:

— Лека нощ. Ще се видим утре сутринта — тя спря точно преди да прекрачи прага и се обърна. — Настина ми харесаха целувките ти.

Много ми харесаха.

След като тя си тръгна, той остана още малко в кухнята. Чу как вратата на спалнята ѝ се затваря и си я представи сама вътре. Как разпуска дългата си коса и старателно я вчесва, как се съблича и само за миг остава гола, преди да нахлузи нощницата и да се пъхне в леглото.

Отърси се от видението. Това не беше добре. Само усили копнежа му по нея и втвърди още повече тялото му. За миг се замисли дали все пак да не отиде да спи в хамбара, но се отказа. Ако го направеше, щеше да се признае за победен.

Хана затвори вратата на спалнята и се облегна на нея. Обичаше го. Не беше съвсем сигурна кога точно се беше случило, но тя се бе влюбила в Бък.

Мисълта я развълнува и ужаси едновременно. Ами ако той не я обичаше или я обичаше, но бракът толкова много го плашеше, че би предпочел да си тръгне?

А ако нямаше нищо против да се ожени? Беше ли готова тя на такава стъпка?

Част от нея отговори без колебание: Да. Друга част обаче не беше толкова убедена. До сега винаги бе мислила за това, което не искаше и тя знаеше много добре какво не иска. Но какво *искаше* в действителност? Вече не беше сигурна.

Искаше ли да бъде нечия съпруга? Да се грижи за един мъж, да ражда децата му и да задоволява плътските му желания?

Дълбоко вътре в нея един ясен глас извика. Да, искаше всички тези неща и дори повече. Докато умът и се опитваше да се пребори с тези изумителни открития, сърцето и тялото ѝ вече бяха направили своя категоричен избор.

Тя се отдели от вратата и се приближи към масичката, която ѝ служеше за тоалетка. Запали лампата, седна и започна да вади фибите от косата си. С плавни, равномерни движения тя разреса вълнистите кичури и заплетените възелчета.

Вече ѝ беше трудно да си представи бъдещето без Бък. Може би трябваше да се досети, още когато той стана част от плановите ѝ.

Тя стана и отиде до прозореца. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, а тялото ѝ беше напрегнато.

Кога беше започнала да му се доверява? Не беше сигурна дали и сега му вярваше напълно. Бък може би я обичаше, но той си бе поставил важни за него цели много преди да се върне тук. Една от най-важните за него бе да има собствено ранчо. Тя се съмняваше, че любовта към когото и да било, би могла да го накара да се откаже от тази мечта.

Тя спря да разресва косите си и се взря в неясното си отражение на стъклото на прозореца. Искаше ѝ се да има огледало, за да може да изучи по-добре чертите на лицето си. Не знаеше дали е достатъчно хубава, за да задържи вниманието на Бък. Вероятно беше виждал много по-красиви жени от нея. Знаеше, че безличните ѝ сиви рокли също не са предимство, но нямаше никакви други, които да са по-съблазнителни. Баща ѝ никога не би ѝ позволил да носи подобни дрехи.

Хана се върна до стола и остави четката. С привична бързина сплете косата си на плитка, след което се изправи и съблече роклята и долната си риза. Бързо нахлузи една плътна памучна нощница, изгаси лампата и се пхна в леглото. Твърдият дюшек беше студен. Тя присви коленете си плътно до тялото си и зачака леглото ѝ да се затопли.

Чувстваше ръцете на Бък обвити около нея. Дори нещо повече, искаше ѝ се наистина да я прегърне точно сега, за да я стопли. За да я защити и успокои. Почувства тялото си да изгаря при мисълта за истинското значение на това желание, но не се отказа от него. Знаеше, че го иска. Знаеше, че и той я желае. Бе усетила страстта на възбуденото му тяло, както и собствения си горещ отговор.

Беше се отдръпнала, защото се бе изплашила от силата на тази страст. Досега мъжете я бяха отвращавали и това желание я бе сварило неподготвена. Вече можеше да го разпознае и знаеше точно какво означава, но то бе само едно от многото нови усещания. Някои извираха от сърцето ѝ. Други ѝ нашепваше разумът, а за трети настояваше тялото ѝ. Ако искаше да бъде щастлива, трябваше да ги опознае и да намери начин да ги примири едно с друго.

Само тогава щеше наистина да знае какво иска от Бък Хобсън и какво е готова да му даде в замяна.

Майка ѝ не се прибра на следващия ден. Нито на по-следващия. На Хана ѝ беше трудно да се държи нормално в присъствието на Бък. Ако той не прекарваше по-голямата част от времето навън из ранчото, вероятно нямаше да успее. Вечерята се превръщаше в агония. Нощите бяха още по-трудни.

— Може би няма да успея да построя повече от два бента това лято — каза Том Гладис на третата вечер по време на вечерята. — Но открих чудесни места за тях. Ще имате ли нещо против Сърдитко да спре да гони мухите за няколко дни и да дойде да ми помогне?

— Ако не спреш да забравяш името ми, може и да се окажеш погребан под някой от бентовете си — озъби му се Зийк в отговор.

— Може да помоля Джилет да ми помогне — каза Том. — И той е също толкова дружелюбен, колкото теб.

— Мяркал ли си го наоколо? — попита Бък.

— Само веднъж, връщаше се от града.

Готвачът на ранчо „Рафтър Ди“ все още идваше да купува яйца и масло, но вече не носеше послания от господаря си. Хана предполагаше, че интересът на Джилет към нея се бе изпарил в момента, в който тя и Бък предявиха претенции към добитъка си.

По-късно, докато Хана миеше чиниите и разчистваше, мъжете се заговориха за ранчото. Както всеки ден, Бък я попита дали се нуждае от помощ в градината и тя, както всеки път, отговори отрицателно. Откакто Зийк беше разорал земята с помощта на ралото на Евънс, нямаше нещо, с което Хана да не можеше да се справи. А и само когато останеше насаме със себе си, можеше поне отчасти да се успокои.

Всяка вечер, след като Зийк и Том се отправяха към леглата, Бък подновяваше опитите си да преодолее съпротивата ѝ. Хана все си повтаряше, че трябва да се оттегли, преди мъжете да са напуснали стаята, но така и не го правеше. По цял ден трепереше от мисълта да остане насаме с него, но когато този миг настъпеше, тя не можеше да направи нищо, за да го предотврати.

— Хайде, дива котко! — каза Том, прозявайки се шумно, докато се изправяше на крака. — Трябва добре да се наспиш, ако цял ден ще мъкнеш камъни утре.

— Ако не внимаваш как ме наричаш, ще ти строша главата с някой от скъпоценните ти камъни.

— Знаеш ли, мисля, че Зийк всъщност харесва Том — каза Хана, веднага щом вратата се затвори след тях.

— Доколкото той изобщо може да харесва някого.

— Можем ли да си позволим да задържим Том като работник?

— Ако има с какво да го храниш. Не иска да му плащаме, докато не продадем говедата.

— Защо?

— Каза, че тук му харесва.

— Защо?

— А защо не? Има си Зийк, да се карат непрекъснато, мен да се грижа за проблемите и теб да го храниш.

— Това ли искат всички мъже?

— В общи линии.

— А ти какво искаш?

— Теб.

— И какво друго?

— Само теб.

Тя знаеше, че това не е вярно, но ѝ харесваше да го чува. Тази вечер се чувстваше особено уязвима. Колкото и да беше очевидно, че Бък я желае и иска да бъде с нея, той не бе споменал нищо повече. Хана знаеше, че иска повече, но не можеше да бъде сигурна дали и Бък го иска. Страхуваше се да говори за друго, освен за нещата, които бяха свързани с настоящия момент, страхуваше се да не го отблъсне.

От друга страна, той може би обмисляше да се ожени. Може би дори го очакваше. Добродетелните момичета не се целуваха с някой мъж вечер след вечер, освен ако не се надяваха — не, планираха — да се омъжат за него. Дали все още я мислеше за добродетелна? Искаше ѝ се майка ѝ да се бе върнала. Имаше нужда да поговори с някого.

Бък се опита да я прегърне, но тя се отдръпна. Изненадата му ясно пролича.

— След като и ти ще помагаш на Том с този бент, не е ли по-добре да си лягаш?

— Няколко минути повече нямат никакво значение.

Той отново протегна ръце към нея. Тя ги хвана, за да му попречи да я прегърне през кръста.

— Винаги оставаме повече от няколко минути.

Изненадата му премина в объркване. На Хана ѝ се стори, че улови и леко раздразнение в погледа му.

— Опитваш се да кажеш, че не искаш да те целувам? — попита той.

Не. Определено не искаше да каже това. Повече от всичко искаше той да я прегърне и да я целуне. Но първо трябваше да разбере какви са намеренията му и дали изобщо има някакви намерения.

— Може би е по-добре да не го правиш.

— Защо? До сега не си възразявала.

— Знам, но може би ще е по-добре да спрем, преди да сме стигнали твърде далеч.

— Какво имаш предвид под „твърде далеч“?

Сега вече го беше ядосала, но тя не би могла да продължи, без да разбере какво очаква той от тяхната връзка.

— Не знам как е при другите хора, но в нашата общност жените не се целуват с мъже, освен ако не са женени или поне сгодени за тях.

От шокирания израз на лицето му разбра, че не е мислил за брак. Тя усети как нещо вътре в нея се къса.

— Не съм казала, че трябва да се оженим, но не можем да продължим да се целуваме всяка вечер, само защото ни харесва.

— Защо не?

Защо наистина?

Тя затърси подходящите думи, за да опише чувствата, които от ден на ден я завладяваха все по-силно и по-силно.

— За една жена целувката не е нещо, което прави само за забавление. Първата целувка означава „харесвам те“, втората — „много те харесвам“. Всяка следваща целувка задълбочава все повече привързаността, докато връзката не премине в нещо друго. Или всичко трябва да приключи преди това.

— Искаш да кажеш, че мога да те целуна два пъти и да си останем приятели. Но ако продължа да те целувам, трябва да искам да се ожена за теб.

Тя поклати глава.

— Нищо не разбираш. Не ти позволих да ме целунеш... и не отговорих на целувката ти... само за удоволствие. Целувката е

началото на едно обещание. Ако не искаш да дадеш това обещание, не приемаш и целувката.

— Трябваше да ми изясниш тези правила от самото начало — сопна се Бък. — Така ли жените прилъгват мъжете да се оженят?

Заболя я, но може би наистина неволно го беше подвела.

— Не знам за другите жени и изобщо не знам за никакви правила. Знам само какво мисля аз, а за мен целувката означава, че изпитваш някакви чувства към мен. Това от своя страна означава, че искаме да сме заедно за повече от няколко нощи, седмица или дори месец. Бък, ние не сме го обсъждали. Аз дори не знам дали ме харесваш.

— Разбира се, че те харесвам. Не бих те целунал, ако не беше така.

— Не си ми го казвал досега.

— Би трябвало да си се досетила.

— Не мога да прочета мислите ти.

— И защо не? След като очакваш аз да знам за всичките ти правила.

— Не разбираш!

— Тоест не твърдиш, че ако искам да те целуна отново, трябва да обещаеш да се ожениш за теб?

— Не!

— Тогава ми позволи да те целуна!

— Не и преди да поговорим.

— Дали ще се оженим?

— За каквото и да е.

— Тоест за женитба. И майка ми е говорила за женитба. И тя е обещала да обича баща ми, да роди децата му, да се грижи за него. Е, тя роди децата му, но след това се умори или се отегчи до смърт. Самият аз не знам какво й стана! Но знам, че си тръгна и никога повече не чухме нищо за нея.

Хана осъзна, че се е докоснала до някакъв дълбоко стаен гняв, който нямаше нищо общо с нея. Но в съзнанието на Бък той беше пряко свързан с жените.

— Съжалявам.

— Баща ми също даваше обещания. Но когато му трябваша пари да си плати комарджийския дълг, ме продаде и аз станах роб на хора

като баща ти. Не ми говори за обещания. Всеки може да наруши дадената дума.

— Никога не съм искала...

— Харесвам те много, Хана. Повече отколкото си мислех, че бих могъл да харесам която и да е жена. Ще взема толкова, колкото ми дадеш. Ще ти дам каквото мога в замяна, но не ти обещавам нищо. Никога повече няма да позволя да бъда предаден!

Това беше твърде много за Хана. Не бе искала да нарани Бък, нито пък да го ядоса. Бе направила и двете! Всичко бе приключило. Нищо не бе останало помежду им! Щеше да е най-добре да не го вижда никога вече. Тя избяга от кухнята. Стигна стаята си, затръшна врата и се хвърли на леглото.

Сълзите, които очакваше да потекат, така и не се появиха, защото не спираше да мисли за Бък. Не можеше да си представи майка ѝ да я изостави и да не иска да я види никога вече. Дори не искаше да си помисли колко страшно и болезнено би било всичко това за едно малко дете.

Но собственият ти баща да те продаде, за да изплати комарджийския си дълг? Хана не можеше да повярва, че съществува нещо по-ужасяващо. Беше ѝ трудно дори да си представи колко самотен, колко безполезен се е чувствал Бък, когато е осъзнал, че родителите му не го искат. Не проумяваше как е имал куража да продължи да живее. Тя не би могла да го направи.

Нищо чудно, че не вярваше, че някой би могъл да го обича. Нищо чудно, че отказваше да дава обещания. Избягваше ги, не защото нямаше да ги спази, а защото не искаше да позволи на никого да го нарани така, както го бяха сторили родителите му. Не би могла да го вини за това.

Трябваше да се върне в кухнята и да намери начин да му се извини, но не знаеше какво да му каже. Как да намери думи, за да го накара да повярва отново в човечността на хората или в себе си.

Едно почукване на вратата ѝ я стресна.

— Хана, добре ли си?

Тя седна в далечния край на леглото.

— Да.

Той замълча за момент.

— Сигурна ли си?

— Да.

Отново тишина.

— Мога ли да вляза?

— Не.

Въпреки това той влезе. Не можеше да види лицето му в тъмното, но по стъпките му позна, че гневът му се бе уталожил. Независимо от това, тя знаеше, че душата му все още беше изпълнена с горчивата болка, която бе преживял преди толкова много години.

— Не исках да прозвучи така, сякаш те обвинявам за това, което ми се е случило — гласът му дойде от сенките, плътен и успокояващ.

— Не съм си го и помислила.

Той се приближи и седна от другата страна на леглото.

— Когато дойдох тук, единственото, което исках, беше да изплатя дълговете и да ви накарам да ми продадете ранчото. Опитвах се да не ти обръщам внимание, но не успях. Докато се усетя, вече не можех да спра да те целувам. Тази вечер осъзнах, че толкова те харесвам, че не искам да спирам.

Дъхът на Хана спря. След това сърцето ѝ заби лудо в гърдите ѝ. Бък я обичаше. Не го беше осъзнал още, но я обичаше. И докато това беше така, тя нямаше да се тревожи за друго.

— Но не мога да ти обещаю нищо — продължи Бък. — Може би след време, но не съм сигурен. — Той се пресегна и хвана ръката ѝ. — Не очаквам да ми кажеш, че ме обичаш, само защото аз...

— Но аз те обичам — каза Хана, ужасена, че е търсела обещания от него, преди самата тя да е дала някакви. Тя сграбчи ръката му с двете си ръце и го придърпа към потока светлина, която падаше в средата на леглото ѝ. — Ако не те обичах, нищо от това нямаше да се случи.

Той се наведе напред, обгърна с ръка тила ѝ, придърпа я към себе си и я целуна.

— Все още не мога да ти обещаю нищо.

— Знам, но докато знам, че държиш на мен, всичко е наред.

Легнаха от двете страни на леглото обърнати един към друг, с преплетени помежду им пръсти.

— Не би трябвало да ми имаш такова доверие. С нищо не съм го заслужил.

— Не си направил нищо, за да го загубиш.

Бък се облегна на лакътя си. Лунната светлина осветяваше половината му лице, докато той се взираше в нея. Приличаше ѝ на призрачен любовник, дошъл да получи своята награда. Тръпки преминаха по цялото ѝ тяло. Преди още да успее да формулира надигащите се в съзнанието ѝ въпроси, той се наведе и я целуна. Една дълга, упойваща целувка.

Тази целувка нямаше нищо общо с онези, които си разменяха в кухнята. Усещането на тялото му, легнало до нея, я караше да трепери много по-силно. Тя лежеше в прегръдките на мъжа, когото обичаше — мъжът, който, бе сигурна в това, също я обичаше. В спалнята ѝ. В леглото ѝ... Сами!

Страхът, който я бе обзел, ограниченията, които ѝ налагаше разума, бяха заличени от вълнението, че Бък държи на нея. От желанието да бъде с него и надеждата да го убеди, че това, което изпитваха един към друг, беше достатъчно, за да си дадат обещание за цял живот.

Независимо от сладкия вкус на целувките му, от омайващото му присъствие, тя не можеше да заглуши напълно гласа на разума, който я предупреждаваше да внимава. Докато отстъпваше пред силата на милувките му, в плен по-скоро на страстта, отколкото на разсъдък си, тя осъзна, че нуждите на тялото ѝ влизат в противоречие със страха ѝ от мъжете. Запита се обича ли го достатъчно, за да му се отдаде изцяло. Нуждаеше ли се от него толкова силно, че да се пристраши?

Да. Никога не би могла да бъде цяла, завършена, ако го отблъсне от страх. Това беше начинът, по който реагираше Бък. Не би могла да му покаже, че греша, ако самата тя не успее да преодолее страховете си.

Хана обви ръце около врата му и го придърпа към себе си. Въпреки оскъдната лунна светлина, тя съзря въпроса в очите му. Целуна го.

И последните задръжки на Бък паднаха, а жаждата му за нея се отприщи като силен пламък, който обгърна Хана и разгоря жаравата на собственото ѝ желание, докато не я превърна в буен огън. Огън, който изпепели преградите, поставени от разума ѝ и оковите на сковаващия страх, оставяйки я свободна и изпълнена с копнеж.

Този път не се отдръпна, когато почувства гърдите си прилепени към неговите. Тялото ѝ не се скова, когато усети твърдото му желание,

притиснато към нея. В слабините ѝ се разгоря огън, който постепенно обхвана цялото ѝ тяло и тя притисна извивката между бедрата си към горещината на страстта му.

— Защо трябва проклетата ти рокля да има толкова много копчета? — измърмори Бък.

Хана се питаше същото, докато се опитваше да му помогне да разкопчае дюзината копчета от яката до талията си. В мига, в който и последното копче беше разкопчано, пръстите ѝ се заеха с копчетата върху ризата на Бък. Още откакто се бе грижила за раната му, бе копняла да прокара ръце по голите му гърди.

Кожата му под пръстите ѝ бе мека и топла. Почти загуби представа какво прави, когато той разтвори долната ѝ риза и пое гърдата ѝ в устата си. Досега представата на Хана за това, което се случваше между един мъж и една жена, бе твърде бегла. И, определено, това не беше част от знанията ѝ.

Болезненото удоволствие, което изпитваше, заедно с огъня, разгорял се в слабините ѝ, я караха да се чувства все едно е в пламъци. Когато той пое зърното ѝ със зъби и нежно го засмука, тя беше сигурна, че ще издъхне в огнен дъжд от фойерверки.

Не възрази, когато Бък пожела да свали дрехите ѝ.

— И твоите също — измърмори тя, когато той плъзна долната ѝ риза по бедрата ѝ и я пусна на пода.

На Бък му отне още по-кратко време да се освободи от дрехите си. Тя протегна ръце към него, когато той се върна обратно в леглото. Прегърна го и усети белезите, които покриваха гърба му.

Огънят, който бе обхванал тялото ѝ, се превърна в лед.

— Не мисли за това — прошепна той, докато целуваше шията и раменете ѝ.

— Не мога. Като си помисля кой...

— Недей! Това няма нищо общо с нас.

Тя обхвана лицето му с длани и го завъртя към лунната светлина.

— Сигурен ли си?

— Да! Никога не съм обвинявал теб.

Но Хана винаги щеше да се чувства виновна. Бък, изглежда, усети, че тя се нуждае да я прегърне силно. За няколко вълшебни мига те останаха така. Бък, притискащ я плътно към себе си, а тя се бе отпуснала топла и защитена в ръцете му.

Но огънят, който бяха възпламенили в телата си, не можеше да бъде укротен за дълго. След секунди те започнаха да се притискат един в друг, водени от примитивна нужда, която можеше да бъде задоволена само, ако телата им се слоят в едно.

Бък нежно милваше с устни гърдите ѝ и отново тялото ѝ бе завладяно от опустошителния пожар на желанието. Целувките им, горещи и ненаситни, станаха още по-необуздани, когато ръката му се спусна от хълбока към бедрата ѝ и се зарови в меката плът между тях. Тя знаеше, че това ще се случи, но все пак ѝ се стори стряскащо интимно. Част от нея отчаяно го молеше да почака, да ѝ даде време да свикне с това посегателство, с това откровено завладяване на тялото, което до този момент тя не бе позволила на никого да види, а още по-малко да докосва.

Но друга, много по-голяма част от нея ѝ шепнеше, че това, което предстои, е толкова удивително, че дори не би могла да си го представи. Тя не се поколеба, изплашена, че то може да изчезне, преди да го е изживяла.

И все пак тялото ѝ се скова, когато Бък нежно раздели плътта ѝ. А когато пръстите му проникнаха в нея, дъхът ѝ спря. Всички останали усещания избледняха и изгубиха смисъл, когато той замилва малкия, изключително чувствителен център на нейното желание. Пламъците на сладка агония преминаха през цялото ѝ тялото, подобно на искри от избухващ фойерверк. След секунди дишането ѝ стана накъсано, а дъхът ѝ излизаше едва-едва. Тя се извиваше под него, копнееща да избяга, но още по-силно жадуваща това изискано мъчение никога да не свършва.

Внезапно тя достигна върха и напрежението в тялото ѝ се изля навън като пълноводна река. Влажното ѝ от пот тяло се отпусна върху дюшека. Все още твърде задъхана, тя не можеше да издаде и звук, дори и да беше в състояние да измисли какво да каже.

В следващия миг усети как Бък се надвесва над нея.

— Отвори се за мен — прошепна той.

Хана инстинктивно разтвори бедра да го приеме и се сепна от кратката, но остра и пронизваща болка.

— Свърши! — каза той. — Никога вече няма да те заболи.

Въпреки че беше кратка, болката толкова стресна Хана, че тя не осъзна, че Бък е проникнал дълбоко в нея, докато не усети огнената

лава отново да обхваща тялото ѝ. Тя затаи дъх с надежда, че същите великолепни усещания още веднъж ще превземат тялото ѝ.

Устата на Бък се впи в нейната с поредица от дълбоки, търсеци целувки, които също биха я оставили без дъх, ако все още ѝ бе останал някакъв. Постепенно вниманието ѝ се концентрира единствено върху огъня, който заплашваше да я погълне цялата, измъчвайки я сантиметър по сантиметър в спиралата на тази сладка агония, заплашваща да я лиши от разум.

— Моля те! — прозвуча накъсаният ѝ шепот. Желанието, което я раздираше, беше безмилостно. Бък запази равномерния си ритъм и Хана помисли, че ще полудее. Не издържаше повече. Трябваше да достигне до изгарящата я потребност, заровена дълбоко в тялото ѝ веднага или тя наистина щеше да полудее.

Притисна се към него в опит да го накара да проникне още по-дълбоко в нея. Когато той не го направи, тя впи зъби отстрани на врата му.

При това Бък вероятно го завладя същият огън, който изгаряше цялото ѝ същество. С хлъзгави от пот тела и накъсан от обзелото ги желание дъх, те изкачиха заедно върха, докато яростната буря, която бушуваше в тях, не избухна с пълна сила.

Хана беше сигурна, че умира. Като че ли тялото ѝ се беше разпаднало на малки частици, които летяха над нея. Тя цялата трепереше толкова силно, че си мислеше, че никога няма да се успокои. Много бавно треперенето ѝ се успокои и тя повярва, че въпреки всичко ще оцелее.

Бък се строполи до нея, а горещият му, накъсан дъх пареше страните ѝ. Тя се пресегна и го погали по бузата. Независимо дали го осъзнаваше, той вече ѝ принадлежеше. Щеше да му даде малко време да се научи да вярва в любовта, да повярва в нея, ако не на всички останали жени. Но той ѝ принадлежеше.

Сега и завинаги.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана не можеше да дочака Зийк и Том да привършат със закуската си, за да може да поговори с Бък. Той ѝ бе казал, че не може да ѝ обещае нищо, но също така беше казал, че държи на нея. Искаше ѝ се да повярва, че един ден би могъл да я обикне, да поиска да се ожени за нея, но знаеше, че за мъжете да правят любов с една жена не означаваше задължително да се оженят за нея. Може и да беше наивна, но това го знаеше много добре.

Щеше да е добре, ако си го беше спомнила предната вечер. Не че това би променило нещо. Тя го желаше също толкова много, колкото и той нея. Просто се страхуваше, че желанията им имаха различни причини.

Стори ѝ се, че Зийк я наблюдава по-внимателно тази сутрин, но може би само си въобразяваше. Дали Бък също изглеждаше различен? Не можеше да прецени. Дали се държеше по-различно? Не мислеше така. Но мъжете не влагаха същите емоции, когато правеха любов, както правеха жените. И това не трябваше да забравя снощи.

Беше толкова изнервена, че изгуби апетит. Едвам се сдържа да не се развика, когато Зийк си поиска кафе за трети път. Чакаше. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел, а устните ѝ здраво стиснати. Беше скрила ръцете си под престилката, за да не видят, че ги е стиснала до болка.

Най-накрая Зийк бутна стола си назад.

— Предполагам, че е време да тръгваме, ако ще ходим някъде — той изглежда изучаващо Хана. — Може би е по-добре да не работиш много днес. Изглеждаш ми някак уморена.

Преди Хана да успее да се съвземе от шока, че Зийк е показал някаква загриженост към нея, вратата на кухнята се отвори и майка ѝ влезе, следвана от Уолтър Евънс. С усмивка на лицето, майка ѝ прекоси стаята и прегърна изумената си дъщеря.

— Ще се омъжвам — каза тя. — Уолтър ме помоли да се омъжа за него.

Хана стоеше зашеметена. Безмълвна. Забрави за Бък и себе си. Докато всички останали започнаха да поздравяват Уолтър и майка ѝ, единственото, което тя можеше да направи, беше да наблюдава случващото се с недоверие. Не можеше да повярва, че след всичко, което беше преживяла, майка ѝ отново щеше да повери живота си в ръцете на друг мъж.

Едвам издържа, докато мъжете излязат. Дори и когато видя Уолтър да целува майка ѝ за довиждане, случващото се ѝ изглеждаше нереално. Майка ѝ никога не бе целувала баща ѝ.

— Наистина ли го искаш, мамо? — попита Хана в момента, в който кухненската врата се затвори след мъжете.

— Напълно — отговори Сара. — Никога не съм мислила, че ще срещна мъж, който да ме обича колкото Уолтър.

— Но всичко стана толкова бързо?

— Той каза, че се е влюбил в мен в деня, когато му предложих чаша кафе.

— Ами ти? Преди Бък да дойде да живее тук, се страхуваше да говориш с който и да е мъж?

— Никога няма да мога да се отблагодаря на Бък за това, че ме накара да изляза от черупката си.

Хана все още не можеше да повярва. Всичко това беше наистина невероятно. А и противоречеше на всяка дума, която майка ѝ бе изрекла някога, на всичко, което тя би очаквала майка ѝ да направи.

— Каква е дъщерята на Уолтър? — попита Хана.

— Десет годишно момиченце, което се страхува и от собствената си сянка.

— Значи искаш да отгледаш още една дъщеря?

— Бих отгледала още десет, ако имам до себе си мъж като Уолтър.

Хана винаги бе харесвала Уолтър, но никога не бе гледала на него като евентуален жених.

— И какво толкова ти харесва в него?

Майка ѝ издърпа един стол до масата и с жест подкани Хана да седне до нея.

— Той се интересува от мен... От това, което мисля или чувствам. От това, което ме прави щастлива.

— И откъде знаеш, че няма да се промени, когато се ожените?

— Когато за първи път ми предложи, аз отказах. Предполагам, че бях твърде изненадана, за да му повярвам. Казах му, че никога няма да се омъжа отново и му обясних защо. Тогава той ме попита какво би могъл да направи, за да промени решението ми. — Сара взе ръцете на Хана в своите. — Страхувам се, че не бях много откровена с него и му казах неща, които не бяха истина. Казах дори, че не искам да живея в ранчо, но той обяви, че ще продаде ранчото и ще се преместим в Утопия. Аз настоях за Остин и той отново се съгласи.

— Вярваш ли му?

— В началото не бях сигурна. Но когато видях как се грижи за дъщеря си и чух от самата нея как се е грижил за майка ѝ, преди да почине, му повярвах. И реших да му кажа истината. Бих живяла навсякъде, където поиска, стига да ме обича и да се грижи за мен, да не ме малтретира и да не ме приема за даденост.

— И?

— Той отговори, че иска до себе си партньор и другар, а не роб.

Усмивка озари лицето на майка ѝ и Хана за първи път си даде сметка, че тя е много хубава. Не изглеждаше стара, уморена или изплашена. Изглеждаше красива. А и защо не? Та тя беше само на четиридесет и две!

— Каза също, че иска и любовница. Страхувам се, че започнах да заеквам като младо момиче на първа среща с любимия. Каза, че съм красива и мисълта как прави любов с мен не му е давала мира от година насам. Представяш ли си Хана? Някой да мисли, че съм красива! Натаниъл дори веднъж не го спомена. Дори, че съм поне малко хубава. За малко да попитам Уолтър дали конят му не го е ритнал по главата.

Хана прегърна майка си. До снощи сигурно не би разбрала защо това е толкова важно за нея, но вече знаеше.

— Красива си, мамо. Винаги си била.

Майка ѝ отвърна на прегръдката ѝ.

— Благодаря ти скъпа, но е много по-различно, когато ти го каже някой мъж.

Сара склучи ръце под брадичката си.

— Не мога да повярвам, че ми се случва подобно нещо. Продължавам да мисля, че ще се събудя и ще осъзная, че е било само сън. И ми се иска Натаниъл да беше жив, за да мога да се изплюя в

лицето му — тя погледна виновно. — Знам, че е ужасно да говоря така, но мразех този мъж. Доставяше му удоволствие да бъде жесток. След двайсетте години, прекарани с него, ми е трудно да повярвам, че Уолтър иска да ме направи щастлива.

— Решихте ли вече на коя дата?

— В края на седмицата.

Самата мисъл за сватбата ѝ се струваше невероятна. Но това, че щеше да се състои само след пет дни, направо шокира Хана. Внезапно реалността я връхлетя с цялата си сила.

— Къде ще живеете?

— В неговото ранчо.

— Ами аз?

— Ти ще си останеш тук. Винаги си искала да имаш собствено ранчо. Ще идвам да ти помагам, а и няма да имаш нужда от толкова голяма градина, след като аз няма да живея тук.

Хана реши да не припомня на майка си, че всеки един от тримата мъже ядеше няколко пъти повече от нея.

— Нямах това предвид. Как ще живея тук сама?

— Омъжи се за Бък. Казах ти да го направиш още преди седмици.

— Бък не е влюбен в мен от месеци, а и винаги съм казвала...

— Знам какво си казвала — прекъсна я майка ѝ. — Но и двете говорехме така заради баща ти. Уолтър не е такъв, нито пък Бък. Време е и двете да променим мнението си за много неща.

Дните, които последваха, изобщо не бяха чак толкова напрегнати, колкото бе очаквала Хана.

— Уолтър обеща да ми купи нови дрехи — обяви майка ѝ. — Къщата му е напълно мебелирана и няма да ми трябва нищо оттук.

Дори не искаше да вземе собственото си легло.

— Искам да забравя за годините прекарани с баща ти, а това легло непрекъснато ще ми напомня за тях.

— Нали ще идваш да ме виждаш? — попита Хана.

— Разбира се.

Но Хана знаеше, че майка ѝ вече е загърбила последните двадесет години от живота си. Разбираше я и въпреки това се

чувстваше тъжна и самотна. Дори подкрепата на Бък не можеше да компенсира загубата на жената, която е била единственият ѝ приятел и събеседник през целия ѝ живот.

Уолтър беше настоял сватбата да се състои в Утопия.

— Не искам някой от онези хора да се усъмни, че не сме направили всичко както е редно — обясни той.

— Не ме интересува какво ще си помислят онези хора — беше казала майка ѝ.

— Но мен ме интересува. Искam всеки в този град да те уважава така, както те уважавам аз.

Пристигнаха в Утопия един ден преди венчавката. Веднага щом се настаниха по стаите, Уолтър изпрати Хана и майка ѝ по магазините да купят булчинска рокля.

— Уолтър не разбира, че не можеш просто така да влезеш в магазина и да си купиш вече ушита рокля — каза майка ѝ.

— И какво ще направиш?

— Все някоя жена е запазила роклята си от сватбата и може би ще ми позволи да я купя или поне да я взема на заем.

— Мамо, не мисля, че...

— Знам какво ще ми кажеш — прекъсна я майка ѝ. — Че ще са груби с мен и сигурно си права. Може би дори няма да ми позволят да прекрача прага на домовете им, но мен това не ме интересува. Искam да си купя рокля и няма нужда Уолтър да узнава какво ще ми се наложи да преживея, за да го направя.

Хана нямаше никакво намерение да позволи с майка ѝ да се отнесат така, както с нея, когато се опита да продаде консервираното говеждо.

— Еймъс и баща му винаги са казвали, че ще направят всичко, което е по силите им, за да ми помогнат — каза тя. — Е, сега ще имат възможност да изпълнят обещанието си.

Джозеф Мерик не изглеждаше никак щастлив, когато Хана му обясни, че ще трябва да намери някой, съгласен да заеме на майка ѝ булчинската си рокля.

— Хората не са забравили какво им каза последният път, когато беше тук — каза той.

— Нито пък аз — сопна се Хана. — Надявам се да са намерили достатъчно време да препрочетат Библията. Особено онази част за

хвърлянето на първия камък.

Хана разбираше, че Мерик не иска да се замесва в тази социална борба за надмощие, но също така подозираше, че не би могъл да си позволи да изгуби като клиент преуспяващ собственик на ранчо като Уолтър Евънс.

— Ще попитам съпругата си. Междувременно Еймъс би могъл да ви разведе наоколо.

Хана изтърпя Еймъс само докато майка ѝ уточни подробностите и се сдобие с рокля от госпожа Мерик. Веднага щом напуснаха дома им, тя му каза:

— Вече можеш да тръгваш, Еймъс.

— Татко каза да ви изпратя до хотела.

Полусобственическото, полуснизходителното му поведение винаги беше дразнило Хана. Никоя жена не би могла да намери щастието си с Еймъс, докато той считаше, че женитбата с него е най-голямата услуга, която би могъл да ѝ направи.

— Майка и аз трябва да преправим роклята. Няма да има какво да правиш, освен да ни подаваш карфиците.

— Роклята ми стои чудесно и няма нужда от преправяне — каза Сара, веднага щом Еймъс си тръгна.

— Знам, но Еймъс нямаше откъде да го знае.

За голяма изненада на Хана, майка ѝ настоя да се отбият при адвоката. Остана още по-изненадана, когато чу какво бе решила майка ѝ.

— Искам да отстъпя моята половина от ранчото на дъщеря си — информира тя адвоката, веднага щом седнаха. — Не искам да притежавам нищо, което е принадлежало на съпруга ми.

Тя не се вслуша нито в протестите на Хана, нито в предупрежденията на адвоката и продължи да настоява на своето, докато документите не бяха оформени и подписани. Когато напуснаха кантората, тя въздъхна облекчено.

— Сега вече чувствам, че отивам при Уолтър, освободена от проклятието на онзи мъж.

Наистина майка ѝ изглежда се беше преобразила в съвсем различна жена. Тя подминаваше непознатите по улицата без притеснение и прекара цялата вечер в опити да накара дъщеричката на Уолтър да се чувства колкото се може по-удобно. Селестин Евънс беше

много красиво дете, но като че ли се страхуваше от всички. Тя се бе вкопчила в нея, все едно ѝ беше родна майка. Хана виждаше, че майка ѝ вече бе станала част от живота на семейство Евънс.

— Мислиш ли, че ще бъдат щастливи? — попита Бък, когато Уолтър и Сара бяха насочили цялото си внимание към Селестин.

— Да — отвърна Хана. — В началото се тревожех. Може би и малко ревнувах, но сега знам, че това е най-хубавото нещо, което можеше да ѝ се случи. Толкова е различна, че не мога да я позная.

— Това е последната ни вечер заедно — каза майка ѝ, щом двете се прибраха в стаята си. Селестин беше избрала да спи при баща си. — Моето бъдеще е уредено, затова искам да поговорим за твоето. Влюбена си в Бък, нали?

Хана я погледна изненадана.

— Как разбра?

— Щях да знам, дори и да не бях твоя майка. Гледаш го, сякаш в стаята няма никой друг. Дори и когато спориш с него, имаш очи само за него. Всяка жена би разбрала, че си влюбена.

— Е, това предполагам дава отговор на въпроса ти.

— А той влюбен ли е в теб?

— Мисля, че да.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Не ми е предложил.

— А ти искаш ли?

— Да.

— Какво те спира?

— Майката на Бък го е изоставила, когато е бил много малък. Баща му го е продал, за да изплати комарджийски дълг. Той няма много вяра в обещанията.

— Боже мой!

— Не вярва също и в любовта.

— Мислиш ли, че може да се научи?

— Не знам.

— И какво ще правиш?

— Ще продължа да го обичам. Нищо друго не мога да направя.

— Бък носи в себе си белези от дълбоки рани, но е добър човек.

Мисля, че си заслужава чакането.

— И аз мисля така.

— Искаш ли да дойдеш да живееш при нас с Уолтър?

Хана знаеше, че майка ѝ трябва да остане насаме с новото си семейство.

— Какъв е смисълът? Всички в Утопия вече мислят, че съм пропаднала жена.

— Нямах предвид тях. Интересува ме какво искаш ти.

— Не, искам да остана близо до Бък. Може нещо да го накара да промени решението си и искам да съм там, когато това се случи.

Сватбата беше повече от скромна. Присъстваха фермерът Мофет и децата му, както Джозеф и Еймъс Мерик. Госпожа Мерик бе изпитала внезапно неразположение и се извини, че не може да присъства. Очевидно това неразположение беше заразило и всички останали дами в Утопия, с изключение на госпожа Гросвелт.

— Не ме интересува дори и никой да не бе дошъл — каза Сара на Хана по време на краткото тържество след церемонията. — Омъжих се за Уолтър заради себе си, не заради другите.

Беше очевидно, че Уолтър и дъщеря му вече смятаха Сара за част от семейството си. Селестин, уплашена от многото хора и необичайния шум, се бе вкопчила в полите на новата си майка, а Уолтър я гледаше с такава гордост, че никой не би посмял да постави под въпрос щастието му.

— Вече няма причина да не се оженим.

Хана се извърна и видя Еймъс Мерик до себе си.

— Разбирам, че не си искала да оставиш майка си да живее сама, но сега, след като тя се омъжи, няма причина да отлагаме сватбата си.

— Причината е една и съща още от самото начало — каза му Хана удивена, че Еймъс още не се е отказал. — Аз не те обичам и няма да ти бъда добра съпруга.

— Но ти трябва да се ожениш заради репутацията си.

— Огледай се Еймъс. Виждаш ли тук майка си или някоя от другите жени от Утопия?

— Майка не се чувства добре. Татко ти каза, че...

— Майка ти и другите жени не дойдоха поради същата причина, която ги спря да купят и говеждото ми. В техните очи аз съм вече

пропаднала жена. Ако се омъжа за теб, това само ще навреди на положението ти в обществото.

Хана за малко да се изсмее на поредицата емоции, които прочете по лицето на Еймъс — шокът, че някой би могъл да си помисли нещо лошо за него или жената, на която той би оказал честта да стане негова съпруга; страхът, че подобно нещо би могло да му се случи и дълбокото му възмущение пред реалната перспектива за такава възможност.

— Това е абсурдно! Никой не би...

— Забрави за мен, Еймъс. Ще те направя нещастен. Аз съм упорита и настоявам да продължа да живея в собственото си ранчо, а и яздя като мъж.

Последното ѝ изявление го шокира повече от всичко.

— Намери си жена, която ще мисли, че си чудесен и ще е щастлива да изпълнява всяко твое желание.

— Но за мен ти си тази жена!

Но думите му не звучаха вече толкова убедително.

— Не, не съм. Някой ден ще си ми благодарен за това, че ти отказвах. Сега трябва да отида да се сбогувам с майка си.

Хана веднага забрави за Еймъс. Трябваше да направи нещо, което никога не бе мислила, че ще ѝ се наложи — да се сбогува с майка си. Колкото се радваше за нея, толкова повече съжаляваше себе си. Вече усещаше самотните дни, които ѝ предстояха, но твърдо бе решила да не плаче.

Сара плака достатъчно и за двете.

— Имам чувството, че те изоставям.

— Аз съм вече достатъчно голяма, мамо — Хана прегърна майка си. — Мога сама да се грижа за себе си. Има за кого друго да се тревожиш сега.

Тя я изпроводи с поглед, докато прегръщаше Бък и Том. Но най-много се изненада, когато и Зийк я прегърна. Явно дори и той не бе имунизиран срещу емоциите, които пораждаше една сватба. Напуснаха града веднага след Уолтър и новата му невеста. Зийк и Том яздеха, а Бък управляваше каруцата, в която бе Хана. Беше споменал, че не иска да има слухове за това, че тя язди като мъж. Хана не му обясни, че само фактът, че си тръгва с него, ще им даде достатъчен повод да клюкарстват.

За известно време Том и Зийк яздеха до каруцата, но после пришпориха конете си и се изгубиха в далечината. Бък се опита да завърже разговор, но Хана тъгуваше по майка си и беше готова всеки момент да се разплаче.

— Може би не е толкова лошо да се ожениш.

Думите му я изненадаха изключително много. На Хана ѝ трябваша няколко мига да се отърси от собственото си униние.

— Какво каза? — попита го, сигурна, че не е чула правилно.

Бък не отделяше поглед от пътя.

— Женитбата не е чак толкова лошо нещо. Нямам предвид сега, но може би някой ден...

Хана си заповяда да остане спокойна. Думите „някой ден“ не ѝ звучаха много обнадеждаващо. Знаеше, че когато някой не искаше да направи нещо, най-често го отлагаше във времето.

— И кога ще дойде този ден?

— Не съм сигурен. Тази мисъл все още ме кара да се чувствам неспокоен.

— Не си единственият. Всички мъже стават неспокойни при мисълта, че ще прекарат живота си само с една жена.

— Не това искам да кажа. Страхувам се, че ти няма да искаш да прекараш живота си с мен.

— Аз не съм жена, която лесно си променя решенията.

— Знам.

— И защо тогава ще искам да си тръгна?

Той се обърна към нея.

— Какво мога да предложа аз на една жена. Не съм красавец като Чет или силен като Шон. Не съм богат като Еймъс и нямам собствено ранчо като Уолтър. Нищо нямам, по дяволите! Дори и конете, които яздя, ми ги даде Джейк.

— Дори и да беше дошъл гол, за мен нямаше да има значение!

Той не се усмихна на думите ѝ, както тя очакваше.

— С родители като моите какви деца ще създадем?

— Бък, ти не приличаш на родителите си. Ако приличаш на някого, то е на осиновителите ти Джейк и Изабел. Ти си сериозен и отговорен човек, иначе нямаше да се чувстваш толкова виновен, че Джейк ти е дал всичко, което притежаваш. Вярваш истински в хората,

иначе не би се втурнал, с риск за живота си, да спасяваш Зийк от Рупърт Рилсън. Вярваш или не, ти обичаш семейството си.

Бък отпусна рамене.

— И ако все още има значение, аз мисля, че си по-красив от Мат и Чет.

— Каза ми, че не съм.

— Промених си мнението.

— Едва ли! — каза той, очевидно в очакване тя да оспори думите му.

— Ако трябва да съм честна, изгубих сърцето си, когато видях Зак Рандолф. Ако има по-голям брат, също толкова красив, бих могла...

Хана внезапно се озова в силната му прегръдка. Съмняваше се, че Бък обръща каквото и да е внимание на конете в момента.

— Не си играй с мен, жено! — каза той. — Наистина ли мислиш, че съм по-красив от Чет и Мат?

— Разбира се, идиот такъв! И през ум не ми е минавало някой от двамата да ми обърне внимание. Но не това бе причината да ти се отдам.

— Защо го направи?

— Защото те обичам и не бих могла да постъпя по друг начин.

— Но защо мен?

— Може и да не си богат и да нямаш собствено ранчо, но си красив, благороден и силен. Вярвам на това, което казваш или правиш. И най-важното — обичам те. Не искам да живея с никого друго и съм щастлива само когато съм с теб.

— Само с мен?

— Само с теб!

— Обещава ли?

— Бък, какво трябва да направя, за да повярваш, че те обичам достатъчно, за да прекарам живота си с теб?

— Не знам. Просто...

— Мислиш ли, че Изабел би напуснала Джейк заради някой търговец или банкер?

Бък я погледна така, все едно е изгубила ума си.

— Изабел не би напуснала съпруга си, дори и да имаше възможност да избира от всички мъже в Тексас. Тя по-скоро...

Той млъкна.

— И смяташ, че Изабел е единствената жена, способна да бъде вярна?

— Не е това!

— А какво?

— Не бих могъл да го понеса, ако ме напуснеш. Бих предпочел да те убия!

— Това не би трябвало да те безпокои тогава. Не мога да си представя дори и миг да не те обичам. Мисля, че бях малко влюбена в теб още преди шест години. Просто не съм го осъзнавала. Сега спри да мислиш за нещо, което никога няма да се случи, и ме целуни!

Остатъкът от пътуването премина доста приятно. Като се изключат мулетата на Уолтър, които искаха да се приберат в ранчото на Евънс, вместо в „Тъмблинг Ти“, всичко мина благополучно и нищо не отклони вниманието им един от друг.

— Убеден ли си вече? — попита Хана, изплъзвайки се от прегръдката му.

Къщата вече се виждаше. Не се срамуваше от любовта си към Бък, но още не беше готова да я демонстрира пред Зийк, позволявайки му да ги види как се целуват като хлапаци.

— Да! — каза Бък и я пусна с очевидно нежелание.

— Да се върнем тогава на думите ти, че може и да се решиш да се ожениш някой ден. Кога точно мислиш, че ще дойде този ден?

— Е, няма да е другата седмица.

Само споменаването на такъв кратък период стресна Бък, но той успя добре да го прикрие.

— Не е редно да е толкова скоро. Изабел ще ми откъсне главата, ако се ожения без тя да присъства, а и бих искал Джейк да ми бъде кум.

Хана реши, че той най-сетне е приел цялата тайфа на Максвел за свое семейство. Просто му трябваше още мъничко време да подреди мислите си и никой да не го безпокои.

Когато поеха към алеята, водеща към къщата, Хана вдигна глава и видя една жена да седи на стола под дърветата. Когато ги видя, тя стана и се обърна към тях.

— Коя е тя? — попита Бък.

— Не знам — отвърна Хана. — Никога не съм я виждала.

Нито пък беше виждала друга такава жена в Утопия. Тя бе чернокоса красавица, облечена по начин, който да повлече тълпи от мъже след себе си. Спокойна и самоуверена, жената ги изчака да приблизят. Бък спря каруцата и помогна на Хана да слезе. Тогава жената се обърна към Бък:

— Здравей, аз съм сестра ти, Мелиса.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана реши, че тази жена не бе добър човек. Тя не хареса Мелиса Хобсън. Част от антипатията ѝ се дължеше на факта, че Бък почти не я забелязваше, откакто сестра му бе разкрила коя е. Но главната причина бе, че той се държеше така, все едно появата на сестра му е най-хубавото нещо, което му се бе случвало досега. Той не спираше да търси подкрепата на Хана, в очакване тя да покаже същото въодушевление. След половин час това толкова я изтощи, че тя се прибра в къщата, за да приготви вечерята, оставяйки Бък и Мелиса да наваксват пропуснатите четиринадесет години.

— Кой би помислил, че Бък има такава изумителна сестра — каза Том, когато двамата със Зийк влязоха в кухнята.

Хана беше учудена, че изобщо може да говори, след като през цялото време бе зяпал Мелиса с изплезен език.

— Кога дойде? — попита Зийк.

— Не я ли видяхте, когато се прибрахте? — попита Хана, като се разбърза да сервира вечерята.

По всичко личеше, че и Зийк е разтревожен. Без да съзнава, ѝ помагаше в кухнята.

— Не сме идвали до къщата. От хамбара не може да се види предната ѝ част.

— Когато пристигнахме, тя вече ни чакаше — продължи Хана. — И оттогава не са спрели да си говорят.

— Видя ли купищата багаж в коридора? — попита Том.

— Да не планира да остане тук до края на живота си? — поинтересува се Зийк.

— Не знам! С мен все още не си е направила труда да говори.

Знаеше, че не може да прикрие лошото си настроение, но нищо не можеше да направи. Би опитала да се държи по-добре, но от това щеше да има полза само, ако Бък забележеше присъствието ѝ.

— Вече можеш да ги извикаш — каза Хана.

Зийк промуши глава през прозореца и изкрещя:

— Идвай да ядеш!

Хана никога не го бе чувала да крещи на Бък. Очевидно и той не се впечатляваше много от външния вид на Мелиса.

Вероятно за всяка жена щеше да е трудно да хареса Мелиса Хобсън. Освен, че беше изключителна, знойна красавица с тази тъмна коса, за която всяка русокоса жена в света би ѝ завидяла, тя привличаше мъжете като мухи на мед. Не скъпеше омайващите си усмивки към Зийк и Том. Зийк явно не се впечатляваше особено, но Том я гледаше с обожанието на малко паленце. Хана я сърбяха ръцете да му набие малко здрав разум в главата.

— Всичко изглежда безупречно — каза Мелиса. — Сигурни ли сте, че не ви притеснявам?

— Разбира се, че не! — отговори Бък. — Един човек повече не може да ни притесни.

Това беше истина, но Хана нямаше да се ядоса толкова, ако Мелиса се бе обърнала към нея, вместо към Бък. Щеше също така да ѝ е от полза, ако бе предложила да помогне, дори и да не знаеше как да свари една тенджерка с вода.

— Бих предложила помощта си, но хич не ме бива в кухненските задължения — каза Мелиса.

Начинът, по който изглеждаше Мелиса, подсказа на Хана, че мъжете сигурно са се избивали кой да ѝ предложи повече храна, отколкото тя би могла да погълне.

Но неодобрението ѝ не стигаше дотук. Тя не харесваше роклята на Мелиса. Беше прекалено прилепнала, твърде ярка на цвят и с дълбоко изрязано деколте. Нито пък одобряваше начина, по който беше почернила миглите и клепащите си. Едва ли боядисаните в червено, по-ярко и от пролетни макове устни говореха добре за една жена.

И най-вече не харесваше това, че Мелиса не спираше да флиртува с Том. Не знаеше много за другите жени, но знаеше, че жени като Мелиса не се интересуват от обикновени каубои като него.

Мелиса обсеби разговора и не спря да разказва за себе си. На Хана повечето от историите не ѝ се сториха забавни. Вероятно бе прекалено ограничена в разбиранията си, но не смяташе, че те представят Мелиса в добра светлина. Историята, която разказваше в момента, беше много добър пример за това.

— И двамата настояваха да ме заведат на вечеря. Не знаех какво да направя. Не можех да им позволя да се избият заради мен във фойето на хотела.

Хана остана с впечатлението, че на Мелиса такъв спектакъл много би й допаднал.

— Казах им да хвърлят ези или тура и обещах да вечерям с победителя същата вечер, а със загубилия на следващата. Конър хвърли монетата и тя падна под дивана, на който седяха две стари кокошки. Трябваше да чуете как се разкудкудякаха, когато той се хвърли на пода и започна да рови между полите им. Човек би си помислил, че ги е нападнал.

Смехът й изпълни стаята. Хана беше сигурна, че на Мелиса й е доставило истинско удоволствие да бъде причината за такъв смут.

— Конър заповяда на управителя да отведе двете дами и да повдигне дивана. Заплаши, че ще застреля всеки, който посмее да пипне монетата. Никога не сте ставали свидетели на такава бъркотия — Конър крещеше на всички, а двете възрастни дами щяха да припаднат всеки момент. Не че някой би им обърнал някакво внимание. Когато най-накрая измъкнаха монетата се оказа, че горкият Конър е загубил. Той настоя за маса точно до нашата с ДеУит. Цяла вечер ме зяпа и ръмжа по сервитьорите. Всеки път, когато ДеУит ми предлагаше брак, Конър правеше същото и с това почти провали вечерята на ДеУит.

— И за кого от двамата ще се омъжиш? — попита Том, попивайки всяка дума, която излизаше от устата на Мелиса, като че ли беше Божията истина.

— За никого от двамата. Мъжете не се бият за съпругите си и не ги водят на вечеря. Те им правят деца и ги зарязват вкъщи. Няма да допусна да ми се случи подобно нещо.

Хана осъзна, че повече от всичко на света би искала Бък да бъде баща на децата й. Сигурна беше, че той никога не би я изоставил у дома, за да преследва жени като Мелиса.

След като се нахраниха, Хана стана и започна да разчиства. Том и Зийк вдигнаха масата, а Бък направи още един чайник с кафе. Мелиса не спираше да говори. Гневът на Хана се усилваше все повече с всяко прибрано ястие и всяка следваща измита чиния.

— Знам, че трябваше да предложи да помогна — каза Мелиса, точно когато Хана щеше да избухне, — но цял живот съм живяла по хотели и стаи под наем. Никога не съм влизала в кухня и никога не съм вечеряла там.

Думите ѝ звучаха безобидно, но Хана ги прие като обида.

— В тази къща живеехме само трима души. Баща ми не виждаше смисъл да обособи отделна трапезария.

— Сега, след като Бък притежава това ранчо, сигурна съм, че ще...

— Не Бък притежава това ранчо — каза Хана, — а аз!

Опита се да не издаде злорадството си, но не беше много сигурна, че е успяла.

Очевидно за Мелиса тази новина беше доста неочаквана и неприятна изненада.

— Но аз мислех...

— Имаме срок от шест месеца да платим дълговете си — обясни Бък. — Ако успеем, ще получа половината от ранчото, но до тогава съм просто работник тук.

— Искаш да кажеш, че нямаш никакви пари?

— Беден е като църковна мишка. Единствените пари в домакинството идват от яйцата и маслото, които Хана продава.

Мелиса беше като вцепенена.

— От къде взимате пари да купувате храна?

— Отглеждам я — отговори Хана. — Имам градина, а също и пилета, крави и прасета.

— Това изисква много труд — отбеляза Мелиса.

— Работата наистина е много, особено след като майка ѝ се омъжи и отиде да живее при съпруга си — намеси се и Бък. — Радвам се, че си тук и ще можеш да ѝ помагаш.

Мелиса очевидно беше шокирана почти толкова, колкото и когато разбра, че той не разполага с пари.

— Нищо не разбирам от градини и никога не съм виждала прасе.

— Няма да е трудно да се научиш — обади се Зийк. — Сигурен съм, че Хана ще се радва да ти покаже.

Мелиса беше сразена. Тя изглежда Хана съсредоточено, като че ли преценяваше наново цялата ситуация.

— По-добре да лягаме — изправи се Бък. — Рано се съмва сега.

— Тя къде ще спи? — попита Зийк.

— В стаята на госпожа Гросек.

Хана вече бе решила, че това е най-логичното разрешение, но беше бясна на Бък, че отстъпва стаята на майка ѝ, без дори да я е попитал.

— Не съм много сигурна, че е подходяща за живеене точно сега — каза тя. — Не очаквах да се наложи да я ползваме толкова скоро.

— Аз мога да разчистя вместо теб — каза Бък.

Хана понечи да протестира, но промени решението си.

— Аз ще го направя.

Знаеше, че е глупаво, но се притесни от невзрачните, износени рокли на майка си. Мебелите бяха избирани заради функционалността си, а не заради външния им вид. Отне ѝ само няколко минути да прибере малкото неща, които майка ѝ бе оставила там. Но беше невъзможно да заличи окаяното състояние на стаята.

Мнението на Мелиса за стаята беше ясно изписано на лицето ѝ, но Бък спаси гордостта на Хана.

— Получаваш най-хубавата стая в къщата — каза той. — И най-голямото легло.

— Къде ще прибера дрехите си? — попита Мелиса, мръщейки се на единствения гардероб в стаята.

— Няма защо да ги разопаковаш — каза Зийк. — Няма да ти трябва подобно нещо, докато работиш в градината.

Под „подобно нещо“ имаше предвид копринената ѝ синя рокля, украсена с безброй панделки и орнаменти, които щяха да стигнат за още дузина рокли. Смъкнатото под раменете ѝ деколте беше толкова ниско изрязано, че Хана се запита дали Мелиса не е объркала дрехата с нощница. Според нея, не би било подходящо една жена да носи подобна рокля извън спалнята си.

— Нямам нищо по-скромно — каза Мелиса.

— Хана може да ти заеме някоя от нейните рокли — увери я Бък.

Хана беше много по-ниска и дребна от Мелиса. Нито една нейна рокля не би могла да ѝ стане и Мелиса би трябвало да го знае.

— Чаршафите са в гардероба — каза тя на Мелиса, — а одеялата в раклата. Бък ще донесе сандъците ти. Оставям те да се настаниш. Не знам как си успяла да донесеш всичко това до тук — каза тя на излизане.

Бък беше толкова щастлив, че е открил сестра си, че не би имал нищо против да внесе и сто сандъка в стаята. Не спираше да се усмихва и да уверява Мелиса колко е щастлив, че го е открила и най-сетне той има свое семейство.

— Допреди няколко дни дори не бях сигурна, че си жив — обясни Мелиса. — Чух един полковник да казва, че е получил писмо от мъж, който търси сестра си и веднага разбрах, че това си ти. Събрах си багажа и веднага тръгнах насам.

— Надявам се да останеш — каза Бък. — Тази стая е твоя за колкото време искаш.

— Предполагам, че Хана трябва да реши — чу Хана отговора на Мелиса.

— Тя ще се радва да останеш — увери Бък сестра си. — Ще си правите чудесна компания.

Хана не можеше да проумее този дефект у мъжете, който ги правеше неспособни да разберат, че някои жени бе невъзможно да се чувстват *чудесно* в компанията си.

И въпреки всичко, когато най-накрая пожела лека нощ на сестра си и влизайки в стаята ѝ я пое в прегръдките си, той изглеждаше толкова щастлив, че не ѝ даде сърце да му каже каквото и да било, което да развали удоволствието му.

— Не мога да повярвам, че тя е тук — за кой ли път каза той. — Нали е много красива? И толкова изискана! Чувствам се като мръсен работник с кал чак зад ушите до нея, но тя не се държи високомерно или надутно. Видя ли как я гледаше Том?

Хана си помисли, че никак не е приятно един мъж да те държи в прегръдките си и да не спира да говори за друга жена, дори това да е собствената му сестра.

— Трябва да ми помогнеш да я убедя да остане.

— Не съм сигурна, че ще ѝ хареса тук. Не ми изглежда като жена, която би харесала живота в едно ранчо.

— Досега не е имала възможност да живее на подобно място. Чу я, живяла е само в пансиони. Бас лоя, че моят старец я е влачил по всички хазартни клубове от тази страна на Скалистите планини.

— Попита ли я за баща си?

— Не! Ако разбере къде е, ще го убия!

Хана се надяваше Мелиса да запази в тайна местоположението на баща си. Не искаше да обесят Бък за това, че е застрелял когото и да било, дори и комарджия, толкова жалък, че да стигне дотам да продаде собствения си син.

— Знам, че вие двете ще се сприятелите много бързо. Тя може да ти разкаже за местата, които е посетила, а ти да я научиш как да се справя с живота в едно ранчо.

Хана се съмняваше, че Мелиса ще има желание да се научи как да дои крави и да събира яйца, но реши да ѝ даде шанс и да не допуска ревността да повлияе на преценката ѝ. Тя не харесваше тази жена и най-вероятно никога нямаше да я хареса, но заради Бък трябваше да опита да бъде честна.

— Ще направя каквото мога, но тя може и да не иска да остане да живее в ранчото.

— Каза ми, че е много щастлива да е тук и не е сигурна дали иска да си тръгва.

— Може и да промени мнението си, когато се оженим.

Хана усети как Бък се скова.

— Защо?

Тя не можеше да прецени дали реакцията му беше породена от мисълта за брак или от това, че Мелиса може да реши да си тръгне.

— Може да реши, че искаме да останем сами.

— Това е абсурдно! Сестра ми никога не би ми пречила. Не бих очаквал и майка ти да си замине.

Хана беше достатъчно честна да си признае, че и през ум не ѝ бе минавало да помоли майка си да напусне къщата.

— Ще изчакаме и ще видим какво мисли.

— Имаме достатъчно време.

Бък спря да говори за сестра си и се отдаде изцяло на целувките с Хана. Колкото и да ѝ беше приятно, безпокойството ѝ се завърна веднага щом той излезе от стаята, без да пожелае да правят любов. Имаше чувството, че Мелиса вече бе застанала между тях. Хана си каза, че трябва да му даде време, но не можеше да се отърси от страха, че Бък вече се замисля дали да не се откаже от женитбата си с нея и дали любовта му не избледнява. Много опасна ситуация, като се има предвид колко резервиран бе той към брака като цяло.

Мелиса ядно ругаеше, докато оправяше леглото си. По дяволите! Бък нямаше никакви пари. Дори и тази смрадлива дупка не беше негова. Тя беше пропътувала цялото това разстояние и беше вбесила ДеУит, като избяга от него, само за да се озове на края на света, без начин да се върне обратно в Галвестън. Дори Сан Антонио или Остин ѝ се струваха трудни за достигане.

Нямаше никакво намерение да остава тук — щеше да полудее — но не би могла да си тръгне, докато не събереше залозите. Трябваха ѝ пари и Бък беше единствената ѝ възможност.

Тя се засмя при мисълта за онази безлична, малка къщовница, която си мислеше, че ще се омъжи за Бък. Потрепери от ужас, когато си представи, че брат ѝ би могъл да вземе за жена такова скучно, малко същество.

Не че Бък беше постигнал кой знае какво. В началото той ѝ липсваше, но сега разбираше, че баща ѝ е бил прав, когато казваше, че брат ѝ е безполезен. Той беше щастлив със своето парче земя. Глупакът даже си мислеше, че тя ще помага в градината. Ще храни кокошките!

Мелиса Александра Хобсън би си прерязала гърлото, преди да позволи някой да я види да върши нещо подобно.

Е, нямаше нужда да се тревожи за това. По-добре да свали целия този грим и да си почине. Откри още една бръчка. Двадесет и пет години не означаваха, че е старица, но всяка година ставаше все по-трудно да си съперничи с по-младите момичета. Досега винаги разумът ѝ бе помагал да продължи да бъде начело.

Искаше ѝ се да убие ДеУит заради това, че я остави без пукнат долар. Мислеше си, че тя ще се предаде и ще се съгласи да му стане съпруга, ако я остави без средства.

Мелиса обаче бе твърдо решена да не принадлежи на нито един мъж. Бе допуснала непростима грешка, мислейки, че той е твърде увлечен по нея и сега си плащаше. Нямаше да направи подобна грешка отново.

Тя реши да си легне с копринената роба. Нямаше да понесе тези груби памучни чаршафи да дразнят кожата ѝ.

Леглото се оказа доста по-удобно, отколкото очакваше. Можеше да размисли и да остане за известно време. Щеше хубаво да си почине.

Но нямаше да се бави дълго. Трябваше да се върне в Галвестън и да се срещне с ДеУит.

Ако нещата се развиеха според плановете ѝ, той можеше дори да я заведе в Ню Орлиънс. Беше ѝ писнало от този проклет щат. Не трябваше да слуша баща си, а да се махне още преди години.

Мелиса не стана за закуска.

— Сигурно е изтощена — каза Бък. — Пътят от Галвестън е доста дълъг.

— И как е стигнала до тук?

— Каза, че се е качила в един товарен фургон с мебели за ранчото на Джилет.

— С целия си багаж? Чудя се дали е останало място за мебелите — обади се Зийк.

— Тя наистина е поразителна — каза Том на Бък. — Защо не си приличате?

— Мисля, че Бък изглежда много добре — каза Хана.

— Може би — съгласи се Том несигурно, — но сестра му е една класа над него.

На Хана никак не ѝ хареса да подценяват външността му, но Бък явно не го интересува.

До края на закуската Том не спря да описва жените, които бе срещал и Хана остана с впечатлението, че той едва ли беше виждал други жени, освен Мелиса.

Когато мъжете станаха от масата и излязоха, Мелиса все още не бе станала. Нямаше я и когато Хана привърши с доенето, остави млякото да хване каймак и отиде в градината. Появи се точно преди обяд. Когато излезе от къщата, беше облечена в зелена рокля, подобна на тази, която носеше предната вечер. Отново бе силно гримирана.

— Много е горещо, за да се работи в градината — каза Мелиса и се настани в един от столовете под сянката.

Хана се изправи и изтри потта от челото си. Не си направи труда да изтупа мръсотията, насъбрала се по ръба на роклята ѝ.

— Трябва да се яде, независимо от горещините — каза Хана и продължи да плеви картофите. Удивително как бурените успяваха да израстат два пъти по-бързо от зеленчуците.

— Трябва да накараш работниците на Бък да свършат тази работа. Веднъж се опитах да отглеждам цветя. Отказах се, след като си счупих и втория нокът.

— Това е моето ранчо — каза Хана. — Мъжете се грижат за добитъка, а аз за всичко останало.

— Щом така ти харесва — отговори Мелиса.

Хана беше довольна, че бе обрала граха по-рано. Беше много по-добре да излее гнева си върху плевелите. Мелиса не се задържаше за дълго на едно място. Скоро стана и започна да се разхожда под дърветата. След това отново се отпусна върху стола, а само няколко минути по-късно пак стана да се разхожда.

— Как издържаш? — попита тя накрая.

— Кое да издържам?

— Суката.

— Имам твърде много работа, за да ми е скучно.

— Не би могла да ме убедиш, че скубането на плевели е интересно.

— Имам и други задължения.

— Всеки ден вършиш едно и също, отново и отново. Толкова е досадно.

Хана се изправи и изгледа Мелиса намръщено.

— Ти не правиш ли едни и същи неща всеки ден?

— Да, но те са интересни.

— Както и да се грижа за това ранчо.

— Не виждам какво му е интересното.

— Мога да си представя. Аз пък не намирам нищо интересно в нещата, които ти правиш.

Мелиса я изгледа с презрение.

— Аз трябва да знам правилата на дузина игри на карти и да съм в състояние да запомня всяка изиграна ръка. Да пресмятам залозите на ум и да преценявам характера на всеки човек, с когото играя. Да знам дали мами и кои са любимите му трикове. Ти никога не би могла да се научиш на това.

— Тогава, предполагам, е добре, че нямам желание. И ако трябваше да нося рокли като тази, нямаше да ми хареса.

Мелиса веднага се засегна.

— Какво не ти харесва във външния ми вид?

Очевидно Хана беше засегнала чувствителна струна.

— Не можеш да работиш с такава рокля. Много лошо ще изгориш на слънцето.

— Нямам намерение да се ровя в земята на слънце или не — тя се тръшна върху един от столовете. — Гладна съм! — обяви няколко минути по-късно. — Кога ще приготвиш нещо за ядене?

Хана сложи шепи моркови в кошницата си.

— Направих закуска в шест часа.

— Аз никога не ставам толкова рано.

— Ще вечеряме някъде след шест довечера.

— До тогава ще умра от глад.

— Можеш да си приготвиш каквото си пожелаеш.

Мелиса закри гневно към къщата и се скри вътре. През остатъка от деня тя вървеше след Хана, като не спираше да се оплаква от жегата, скуката и факта, че бе открила само мляко и хляб за обяд. Хана дори и за минута не остави работата си. По някое време следобед, Мелиса отиде в стаята си да си подремне, но само след час отново излезе навън. Толкова отчаяно търсеше нечия компания, че дори държа кошницата на Хана, докато събираше яйцата.

Но не я последва в хамбара, когато Хана отиде да нахрани животните и да издои кравите отново.

— Ще ми трябва малко помощ за вечерята — обяви Хана, решена да накара Мелиса да свърши нещо.

Но не постигна кой знае какво. Мелиса все пак успя да сложи масата, но не спря да се тревожи за дрехите, ръцете и грима си и в крайна сметка не помогна много. Хана почувства облекчение, когато Бък влезе в кухнята с около час по-рано от очакваното. Мелиса веднага се преобрази от сприхава красавица в лъчезарна чаровница.

— Толкова се радвам, че се върнахте — каза тя, преди още Хана да успее да отвори уста. — Хайде да се разходим преди вечеря. Имам да ти разказвам толкова много.

Тя го хвана под ръка и Бък успя само небрежно да кимне за поздрав на Хана, преди Мелиса да го изведе от помещението. Хана ги проследи как се изгубват между дърветата и се отправят към потока. Заповяда си да не се чувства изоставена или ядосана. Тя не бе очаквала да се влюби в някого или да иска да се ожени.

Но сега, когато това се бе случило, се появи Мелиса, за да развали всичко.

Бък бе прекарал целия ден в опити да измисли начин да убеди Мелиса да не се връща в Галвестън. Беше толкова доволен, че тя иска да бъде с него, че й позволи да го изведе на разходка. Сигурен беше, че Хана няма да има нищо против. По-късно щеше да има достатъчно време и за нея.

— Приятен ли беше денят ти? — попита той. — Добре ли спа? Леглото удобно ли е? — искаше Мелиса да се чувства щастлива в ранчото.

— Спах добре. Дори по-добре от много време насам, но не съм свикнала да живея в ранчо. Чувствам се някак не на място.

— Скоро ще се почувстваш у дома. Ако имаш някакви въпроси, попитай Хана. Тя ще се радва да ти помогне.

За Бък беше трудно да повярва, че се разхожда и разговаря със сестра си, все едно не са били разделени през последните четиринадесет години. Не искаше да си го признае, но почти беше изгубил надежда да я открие.

— Не мисля, че Хана ме харесва много — каза Мелиса.

Бък изпита внезапна паника.

— Сигурно си се объркала. Хана е чудесна жена. Щом харесва такъв невъзможен човек като Зийк, сигурна съм, че ще заобича и теб.

— Не мисля, че ще й допадне друга жена.

— Убеден съм, че има някакво недоразумение. Ще говоря с нея.

Наистина възнамеряваше да го направи. Още тази нощ. Не искаше нещо да принуди Мелиса да си тръгне. Той направи кратка пауза, преди да добави:

— Мисля, че съм влюбен в нея.

Пръстите на Мелиса се вкопчиха в ръката му.

— Извинявай, спънах се в един корен. Определихте ли вече дата за сватбата? — попита тя след миг.

— Не сме говорили още за това.

Известно време вървяха мълчаливо.

— Не мисля, че жена като Хана би се съгласила на нещо друго — обади се накрая Мелиса. — Може би трябва да си тръгна.

Бък усети как паниката стяга като в обръч гърдите му. Сестра му не можеше да си тръгне... не сега, не след като бе положил толкова усилия да я открие.

— Не можеш да си тръгнеш. Ти си единственото семейство, което имам.

Мелиса спря и се извърна към него да го погледне. Не бе осъзнал колко е красива. Испита гордост, че е неин брат. Сигурно имаше хиляди по-вълнуващи места, където да отиде — и мъжете щяха да се избиват да ѝ угаждат — но тя бе избрала да дойде тук, веднага щом бе научила, че той я търси. Вече можеше да не мисли за родителите си и как те го бяха изоставили. Сестра му го обичаше. Бяха се намерили отново и това беше всичко, от което се нуждаеха.

— Може и да се наложи да си тръгна — каза тя с просълзени очи. — Дълга много пари. Ако не ги изплатя, ще трябва да си намеря работа.

— Ще ти помогна — увери я Бък, докато се колебаеше дали е разстроен заради Мелиса или заради себе си. — Ще ти дам колкото пари ти трябват.

— Трябват ми доста пари.

— Няма значение, ще ги намеря!

Как биха могли парите да се сравнят с факта, че имаше семейство.

— Можеш ли да намериш десет хиляди долара?

Със същия успех можеше да му поиска и милион. Такава сума не бе по силите му.

— Как така дължиш толкова много пари? — той не можеше да си представи човек да изхарчи такава сума. За годишната издръжка на огромното семейство на Джейк не беше необходима такава голяма сума!

— Животът в Галвестън е скъп. Трябва да си купувам дрехи и да плащам за нощувките си.

— Можеш да останеш тук. Имаш много дрехи и няма да ти се налага да плащаш за нощувки. Имаме достатъчно храна.

— Те ще ме търсят!

— Защо?

Тя се поколеба дали да му каже.

— Трябва да знам, щом ще ти помагам.

— Всъщност този дълг е на баща ни — каза тя. — Накара ме да подпиша някаква квитанция. Закле се, че е само за сто долара. След това се напи и падна от една лодка в залива на Галвестън. Не знаех нищо за останалите му дългове, докато не ме погнаха. Трябваше да избягам посред нощ или щяха да свалят и дрехите от гърба ми. Едвам събрах пари да стигна до тук.

Омразата, която винаги бе бушувала в него, когато мислеше за баща си, отново обзе Бък. Копелето беше мъртво и все още се опитваше да разруши живота му.

— Нямах нищо против да продам дрехите си, но парите нямаше да стигнат. Пък и как да изкарам толкова пари, ако не мога да ходя в най-представителните хазартни салони.

— Никой няма да те кара да посещаваш тези салони вече. Това копеле ни е мъкнало на не малко такива места. В момента нямам никакви пари, но ще имам, когато продам стадото през есента. Трябва да изплатим дълговете на ранчото. Но ако успея да продам всяко добиче, което уловя, ще ми останат достатъчно, за да ти дам десет хиляди.

— Трябват ми някакви пари, които да им дам още сега... разбираш ли, като гаранция, че ще изплатя останалото и да ги накарам да изчакат до есента.

— Колко?

— Няколкостотин долара.

— Сигурен съм, че Хана разполага с толкова пари.

— А ще ти ги даде ли?

Не звучеше много обнадеждена. За първи път в живота си той имаше семейство, което го молеше за помощ и той нямаше никакво намерение да я разочарова.

— Разбира се! Ще я попитам още тази вечер.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хана беше убедена, че Мелиса не обичаше Бък и беше дошла само, за да вземе каквото може от него. Беше решила да поговори с него, когато дойдеше в стаята ѝ, но така и не ѝ се отдаде възможност. Още с влизането си, той започна страстно да я целува. Преди още да успее да събере мислите си и да реши как най-безболезнено да му каже това, което искаше, Бък заговори:

— Мелиса е решила да си тръгне. Трябва да ми помогнеш да я убедя да остане.

— Защо би искала да си заминава?

Това, което Хана наистина искаше да разбере, беше защо жена като Мелиса би искала да остане.

— Мисли, че не я харесваш.

Хана наистина не я харесваше. Смяташе я за мързелива, манипулативна жена, но не би могла да го каже на Бък.

През всичките тези години грижливо беше пазил спомена за сестра си. Пазеше го толкова ревностно, че не можеше да прозре каква беше тя в действителност. Той вярваше, че тя ще му даде обичта, която не беше получил от майка си и баща си. Обичта, която не осъзнаваше, че вече беше получил от осиновителите си и останалите момчета.

Дори и Мелиса да бе всичко, за което той се бе надявал, това пак щеше да си остане една неосъществима мечта. Тя не можеше да му върне всичко, което беше загубил, но Бък не можеше да разбере това. Твърде дълго беше преследвал тази мечта, беше възлагал прекалено много надежди на нея.

Хана не би могла да му каже истината. Той не би ѝ повярвал. Още по-лошо, би могъл да я намрази затова, че се опитва да разруши мечтите му. Тя не искаше да рискува. Трябваше да изчака и да го остави сам да стигне до истината.

— Вероятно се чувства така, защото днес имах прекалено много работа, за да имам време да ѝ обърна внимание. Сигурна съм, че се

чувства самотна, че ѝ липсват приятелите и начинът на живот, към който е привикнала.

— Не ѝ липсва нито едно от тези неща. Тя иска да остане.

— Тя ли ти го каза? — Хана се надяваше, че ужасът, който я беше завладял, не бе проличал и в гласа ѝ.

— Не е необходимо да ми го казва. Личи си по всичко. Искam тя да остане. Искam това да бъде и неин дом.

— Бък, тя не знае нищо за живота в едно ранчо, а и не вярвам, че има желание да се научи. Ние двете сме толкова различни, че дори няма за какво да си говорим. Не мисля, че ще се почувства по-добре и в компанията на останалите жени от околността.

— Искаш да ми кажеш, че не желаеш тя да остане тук ли?

Беше го разгневила. Беше се случило това, от което най-много се страхуваше.

— Не бих си и помислила да кажа това. Но трябва да си наясно, че на нея може да не ѝ хареса да живее тук.

— Харесва ѝ и скоро ще свикне. Аз имам същото възпитание като нейното, но на Джейк не му беше никак трудно да ме превърне в каубой.

— Но ти си бил на седемнадесет и отчаян, а не на двадесет и пет и красив, с куфари пълни с дрехи, които би съсипал, ако ги носиш тук.

— Можеш да ѝ дадеш някои от твоите, докато тя си направи нещо подходящо.

Бък едва ли разбираше, че Мелиса по-скоро би умряла, отколкото да позволи някой да я види в рокля, ушита от нея самата или взета назаем от Хана.

Но това, което най-много тревожеше Хана, не бяха нито дрехите, нито нежеланието ѝ да помага в градината, нито това, че се чувстваше отегчена тук. Не можеше да спре да мисли, че изведнъж се бе оказала на второ място в сърцето на Бък. Имаше ужасното предчувствие, че ако му се наложеше да избира между двете, би предпочел сестра си.

Хана се надяваше, че си въобразява, че вечният ѝ страх да не бъде контролирана от никой мъж се връщаше отново под друга форма. Но независимо какво си казваше, страхът ѝ не изчезваше. Това беше ужасно изпитание за жена, която до преди ден се е надявала да се омъжи.

— Ти и Мелиса сте двете най-важни същества на света за мен — каза Бък. — Искам да се обичате, така както аз ви обичам. Искам да сме едно семейство.

Сърцето на Хана заби лудо. Бък беше казал, че я обича. Вероятно не го съзнаваше, но го беше казал. И все пак, любовта на Бък зависеше от нейната обич към Мелиса. А Хана нямаше желание да приема каквито и да било условия.

— Не забравяш ли Джейк, Изабел и момчетата? — попита тя.

— Разбира се, че не, но Мелиса е моето *истинско* семейство.

Хана се предаде. Бък явно не разбираше, че кръвната връзка не беше най-важното, за да имаш семейство.

— Добре, Бък, ще направя всичко възможно да я накарам да се почувства желана и не чак толкова не намясто. Но би било от полза и ти да стоиш тук повече. Има много неща, които тя трябва да научи и предполагам, че болшинството от тях ще ѝ е по-лесно да ги научи от теб.

— Не мога да разбера защо го казваш. Жените винаги се разбират по-добре с други жени.

— Но не и жена, която е прекарала по-голямата част от живота си, заобиколена от мъже. Освен това, вероятно и тя като мен, няма желание да те дели с никого другия.

Той я изгледа така, като че ли беше казала нещо, което му беше изключително трудно да разбере.

— Но аз искам вие да се обичате.

— Трябва да ни дадеш време. Познаваме се едва от вчера.

— Знам — той я взе в ръцете си и я прегърна силно. — Може би реагирам така, защото съм чакал прекалено дълго. Сега, когато тя е тук, ми се иска всичко да стане изведнъж.

Хана се настани в скута му. Вероятно ситуацията не беше чак толкова безнадеждна, колкото ѝ се струваше. Вероятно Бък се страхуваше, че Хана няма да хареса Мелиса, а не обратното.

— Защо е дошла? — попита Хана. — Искам да кажа, защо не ти е писала първо или да те е поканила да се видите в Остин или някое друго място?

При тези думи, той се изпъна като струна.

— Подгонили са я кредиторите на баща ми. Този кучи син ѝ е оставил дългове за десет хиляди долара след смъртта си.

За Хана, която никога не беше разполагала с никакви пари до смъртта на баща си, десет хиляди долара ѝ се струваха огромна сума.

— Казах ѝ, че ще ѝ помогна — продължи Бък.

Хана се наклони напред и се обърна така, че да може да го вижда:

— Как?

— Като ѝ дам някаква сума пари, с която да залъже кредиторите, докато успеем да продадем мъжките животни.

Подобно на бързо прииждаща вълна, вледеняваща паника се разля по цялото ѝ тяло. Всичките ѝ страхове и съмнения се събраха в болезнена топка в стомаха ѝ. Бък беше обещал пари от *нейното* ранчо на сестра си! Той рискуваше бъдещето им заради една жена, която не беше виждал тринадесет години. Жена, в чиято обич и лоялност Хана дълбоко се съмняваше.

Искаше ѝ се да му се развика, да го разтърси, да му каже добре да прецени сестра си, преди да започне да ѝ дава всичко, което поиска. Но си наложи да остане спокойна. Ако избухнеше, само щеше да влоши собственото си положение.

— Не знаех, че имаш никакви пари.

Не я интересуваха парите му. Фактът, че залагаше на карта бъдещето им, без дори да го обсъди с нея, беше нещото, което я разстрои най-много.

— Нямам. Имах предвид парите, които вземаш от продажбата на маслото и яйцата.

Паниката ѝ се превърна в гняв. Тя стана от скута му. Опита се да запази спокойствие, но беше толкова разстроена, че долната ѝ устна започна да потреперва.

— Казал си ѝ, че ще ѝ дадеш *моите* пари?

— Аз самият нямам никакви.

Беше решила да не повишава тон, но усещаше как гневът се надига в гърлото ѝ.

— Ти ѝ обеща *моите* пари, без дори да ме попиташ?

— Бях сигурен, че ти ще...

— Как би се почувствал ти, ако аз обещаех твоите пари на Еймъс Мерик?

— Той не се нуждае от тях.

— Въпросът не е там. И тъй като за теб правото на собственост не означава нищо, трябва да изтъкна, че това са си мои пари, спечелени с моя труд и то дори преди още ти да се появиш тук. Трябват ми, за да купувам храна за теб, Зийк и Том. Ако не си забелязал, всеки един от вас яде много повече, отколкото аз и майка ми взети заедно. Как мислиш, че ще реагират Зийк и Том, когато разберат, че няма кафе, захар, сол, брашно за бисквити, консервирани плодове, ябълки за пая, стафиди за...

— Моля те само за няколкостотин долара, с които да задържи кредиторите за известно време.

— Тогава я накарай да продаде част от дрехите си. Няма да има нужда от тях, ако остане тук.

— Ти *не* я харесваш, нали?

Усещаше, че започва да губи почва под краката си, но не можеше да спре.

— Няма нищо общо с това, дали я харесвам или не. Тя не е моя сестра. Аз не ѝ дължа нищо.

— Но тя е моя сестра.

— Чудесно. *Ти* плати дълговете ѝ. Що се отнася до парите от продажбата на мъжките животни, как дори можа да ти мине през ума? Какво ще стане с парите, които дължим на банката?

— Първо ще си платим дълговете. Но каквото остане от тях...

— Останалата част от парите принадлежи на нас, на теб и мен. И те ни трябва за развитието на ранчото. Чух ви да говорите със Зийк за закупуването на по-добри бикове, дори на още земя. Какво стана с всички тези планове, Бък? Ще рискуваш ли собственото си бъдеще, за да изплатиш дългове, които дори не са твои?

— Това е дълг на баща ми. Той е толкова мой, колкото и неин.

— Не, не е. Ако е дълг само на баща ти и ако тя няма никакво участие в него, значи нито един от вас не носи отговорност за него. Не разбирам много от закони, но поне съм научила дотолкова от Еймъс.

— Не е в това смисълът — каза Бък. — Въпросът е, че ти няма да ѝ дадеш никакви пари. Нито сега, нито по-късно.

— Ако тя има никакви дългове, трябва да си ги изплати сама. Междувременно, ще съм щастлива да ѝ подсигурия подслон, докато си стъпи на краката.

Хана знаеше, че му поставяше условия, но не виждаше друг начин. Ако позволеше на Мелиса да вземе парите им сега, нямаше да има причина да не се опита да го направи отново. На жена като нея парите никога няма да ѝ стигат.

— Не мога да те разбера — каза Бък. — Знаеш колко важно е това за мен. Мелиса е единственото семейство, което имам.

Като така сляпо се придържаше към тази своя неосъществима мечта, той отблъскваше всички останали от себе си и се вкопчваше в Мелиса. Чак сега Хана осъзна колко дълбока и сериозна е раната, нанесена от родителите му, когато са го изоставили. Белезите бяха много по-болезнени и дълбоки от тези по гърба му. Искаше ѝ се да обвие ръцете си около него, да го притисне в обятията си и да го увери, че тя и семейството на Джейк го обичат също толкова много, колкото би го обичал и един кръвен роднина.

Но той не би повярвал на това.

Бък гневно се изтръгна от прегръдките ѝ. Като не приемаше Мелиса, той мислеше, че тя не приема и него. Трябваше да стигне до него по някакъв начин, да го накара да я разбере.

— Едно семейство не се гради само върху парите — каза тя. — То се крепи на любовта, доверието, лоялността, на годините, прекарани заедно.

— Но тя има нужда от помощ.

— Тогава я остави сама да си помогне. Може да си намери работа.

— Няма да ѝ позволя да работи в салон за хазарт.

— Има и други места, други професии. Нека да си потърси нещо.

— Ще ѝ трябват пари.

— Мога да отделя достатъчно, за да ѝ дам да стигне до Остин.

— А останалата част?

— Ние трябва да се храним, нали? И докато тя живее при нас, същото се отнася и за нея.

Бък я погледна, като че ли го предаваше.

— Не мога да повярвам, че не си на моя страна. След всичко, което сме си казали...

— Не съм се обърнала срещу теб, Бък. Обичам те толкова, колкото и преди, но това няма нищо общо с нас.

— Изцяло е свързано с нас.

Той се обърна и излезе от стаята. Искаше ѝ се да изтича след него, да му каже, че парите нямат значение, но не можеше. Искаше Бък да обича сестра си. Да има желание да ѝ помогне. Но ако трябваше да се ожени за Бък, той трябваше да знае, че тя няма да е на второ място в сърцето му. Не можеше да жертва нея, нито съвместното им бъдеще или това на децата им, заради някого друго. Било то и собствената му сестра.

Това беше решение, което Хана нямаше да подкрепи.

— Зийк и аз ще отсъстваме няколко дни — обяви Бък след закуската.

Зийк и Том вече бяха излезли от кухнята. Както обикновено, Мелиса все още не беше станала.

— Ще потърсим дивите коне, които видяхме преди около месец.

Това съобщение силно изненада Хана. Бък не беше споменал и дума за този си план. Това беше още един знак за отчуждението, което растеше помежду им след пристигането на Мелиса. Тя го погледна в очите, опитвайки се да разбере какво се крие в безизразното му изражение. Но той се беше затворил в себе си. Дори целувките му вече не бяха толкова пламенни.

Даже не беше направил опит отново да се любят. Тя нямаше да му позволи да го направят, но фактът, че не я пожела отново, я обезпокои. Не знаеше много за мъжете, но беше чувала, че трудно могат да задоволят сексуалните си желания. Дали беше възможно Бък все още да я обича и да не иска да правят любов?

— Кога взе това решение?

— Винаги съм имал намерение да го направя.

— Но сестра ти е тук.

— Точно заради това отивам.

Той щеше да изкара парите, които тя не му даде за Мелиса. С други думи, вината, че отива, беше нейна.

— Колко дълго ще отсъстваш?

— Поне около седмица. Том ще остане тук, за да се грижи за ранчото. Вероятно и майка ти би могла да дойде за малко.

— Ще се пазиш, нали?

— Конете не са чак толкова опасни, колкото кастрираните добичета.

Стояха, гледайки се един друг, очевидно напрегнати, а всичко недоизказано беше застанало между тях. Тя потърси някакъв знак върху лицето му, че любовта му към нея все още е там. Вместо това видя напрегнатото, празно изражение на човек, хванат между две любви и невъзможността да приеме едната, без да отхвърли другата.

Беше ѝ трудно да понесе факта, че той се чувства толкова нещастен. Вероятно се разкъсваше вътрешно, но тя не се съмняваше в себе си. Обичаше го. И винаги щеше да е така. Каквото и да направеше той, нямаше да промени това. Беше толкова просто.

Тя прекоси стаята, за да стигне до него, с протегнати напред ръце:

— Не се бави прекалено много. Вече ми липсваш.

Несигурността бе направила целувките му по-страстни. Можеше да почувства каква жестока битка водеше сам със себе си по ожесточението, с което устните му се впиха в нейните, по това, че едва не я задуши в прегръдките си. Все още я обичаше, беше убедена в това, но не беше сигурна, че той ще успее да го разбере, преди да е станало прекалено късно.

Отвърна на целувката му със същата жар. Не можеше да изгони страха от съзнанието си, че всяка една целувка можеше да бъде последна. Не беше целувана чак толкова много пъти, за които да може да си спомня. Всяка една трябваше да бъде запомняща се, ако трябваше да ѝ останат като спомен за цял живот.

Усещаше доказателството за физическото му желание да я изгаря, плътно прилепено към стомаха ѝ. Дълбоко в нея започна да се надига същото изпепеляващо чувство. Независимо какво се беше случило, независимо от напрежението помежду им, тя го желаше също толкова силно, колкото и той нея.

Можеше да почувства как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват и стават болезнено чувствителни от силния натиск към гръдния му кош. Езикът на Бък проникна дълбоко в устата ѝ, събуждайки тлеещата дълбоко под повърхността потребност, останала от онази незабравима нощ от преди повече от седмица. Нямаше никакво желание да му отказва, да изисква от него да вземе своето решение, преди да

предявява претенции към нея. Тя беше негова и той можеше да я има още в тази минута.

— О, Господи, не мога да го понеса — измърмори той.

— Нито пък аз!

Това му беше достатъчно. За секунди се озоваха в стаята му. До този момент, Хана не беше осъзнала силата на натрупалото се помежду им напрежение през последните дни. Единствено Бък беше в състояние да го успокои, за да престане да се чувства, като че ли всеки момент ще експлодира. Почти веднага се освободиха от дрехите си и се озоваха в прегръдките си.

Бък я целуваше и галеше с език, докато най-накрая тя имаше усещането, че ще се разтопи от удоволствие. Тя изненадано простена, когато той се настани между бедрата ѝ. Не знаеше, че може да се направи и по този начин. Насладата ѝ се увеличаваше от това, че всичко беше толкова ново, толкова неочаквано. Беше убедена, че това е грях, беше убедена, че ще изтърпи някакво ужасно наказание за невероятното удоволствие, което изпепеляваше тялото ѝ. Тя се предаде — цялата ѝ съпротива изчезна. За такова изживяване всяко едно наказание си заслужаваше. Минути по-късно тя потрепери от силата на собственото си освобождаване.

Преди още напрежението да се беше уталожило, тя почувства как Бък прониква в нея, изпълвайки я с желанието си. След секунди отново се извиваше от удоволствие, а той заглушаваше стоновите ѝ с целувки. Не можеше да повярва, че един мъж е в състояние да я дари с такова удоволствие. И въпреки всичко, с всяка една минута, с всяко едно движение на Бък, нейната чувственост нарастваше до степен, че ѝ се прииска да изкрещи.

Едва когато осъзна, че не би могла да издържи дори и още само миг и го заудря с юмруци по гърба, молейки го да я освободи от това сладко мъчение, той отведе и двама им до бленувания край.

Прегърнал Хана през кръста, Бък се запъти към плевнята. Чувстваше се малко виновен, че беше закъснял толкова, но беше доволен, че бяха правили любов с Хана. Това беше освободило голяма част от напрежението, което се беше събрало помежду им. Все още не можеше да разбере отношението ѝ към Мелиса, но отново се беше

убедил, че тя все още го обичаше. Възможността отново да бъде изоставен се прокрадваше в съзнанието му. Но поне в момента беше щастлив, че можеше да я отпъди. И се надяваше това да е завинаги.

Очакваше Зийк да е сърдит. И той наистина беше. Когато видя, че е прегърнал Хана, ядът му даже нарасна.

— Ако знаех, че из акъла ти се въртят разни жени, изобщо нямаше да си давам зор да бързам да оседлавам конете — изръмжа той.

— Не някакви си жени, Зийк, а Хана.

— Все тая.

Но в действителност той не беше чак толкова ядосан, колкото би бил преди около месец. Бък не беше убеден, че Зийк би приел някога любовта му към Хана, но изглежда вече свикваше с нея.

— Не зная колко време ще отсъстваме — каза той на Хана. — Може да е само седмица, може и да са две. Трябва да уловя достатъчно коне за Мелиса. Том, грижи се за Хана и...

— Какво искаш да кажеш с това, че трябва да уловиш достатъчно коне за Мелиса? — настоя да знае Зийк. — Не беше споменавал нищо за нея преди.

Бък нямаше никакво желание да обсъжда проблемите на Мелиса. Това го притесняваше, но прецени, че приятелят му имаше право да знае.

— Мелиса трябва да плати няколко големи дългове. В момента ѝ трябва пари, за да може да задържи кредиторите си настрани и да не ѝ се налага да си продаде и дрехите.

— Да ги продаде. Всички тези нелепи рокли не са ѝ необходими тук.

Бък реши, че е по-добре да не обръща внимание на казаното от Зийк.

— Ще им дадем останалото, когато продадем мъжките животни. Но Зийк не беше от хората, които обичат да ги пренебрегват.

— За каква сума става въпрос?

— За момента петстотин долара.

Очите на Зийк се разшириха от учудване.

— За колко общо става въпрос?

— Десет хиляди долара.

Том подсвирна. Зийк беше готов да избухне всеки момент.

— Искаш да ми кажеш, че си оставил тази малка, алчна кучка да те убеди да ѝ дадеш десет хиляди долара?

— Тя ми е сестра, Зийк. Мери си приказките или ще те накарам да си вземеш думите обратно. Това са дългове на баща ми. И тя трябва да ги плати.

— Няма по-големи глупаци от белите — изкрещя Зийк. — Нищо ли не разбираш? Това момиче се появи тук от нищото. Дори не сме сигурни, че наистина е сестра ти. Настани се тука като пчела майка и кара Хана да ѝ слугува, без дори тя самата да си помръдне и пръста. Дори и пеленаче може да разбере, че за нищо не става.

На Бък му беше изключително трудно да се въздържи да не го събори на земята. Не можеше да разбере защо хората, които обичаше най-много, не харесваха Мелиса. Тя все още не можеше да се приспособи тук, но щеше да успее, ако ѝ дадяха достатъчно време.

— Зийк, с теб сме приятели от доста дълго време. Но ако кажеш само още една дума, здравата ще те ударя.

— Няма да промениш нищо с това. Не съм убеден, че баща ти ѝ е оставил тези дългове. Всичко, което се опитва да направи, е да ти изстиска колкото може повече пари. А ти си достатъчно глупав да повярваш на всичко, което ти казва.

— Зийк, предупреждавам те, че...

— Няма да си рискувам живота да преследвам диви коне само за да дадеш парите, които ще изкараме, на някаква си изрисувана уличница. Ако ти трябва парите, тогава...

От момента, в който се беше появила Мелиса, гневът се надигаше в Бък. Никой не ѝ беше дал никакъв шанс. Тя беше негова сестра, по дяволите, единственото семейство, което имаше. Никой нямаше право да я обижда в негово присъствие.

Той се стрелна към Зийк. Без да мисли. Просто го направи.

Почувства се добре, когато юмрукът му уцели челюстта на Зийк. Дори се почувства още по-добре, когато чу въздухът да излиза от дробовете му, докато се свличаше на земята. Може би Зийк би се замислил следващия път, когато реши да говори лошо за Мелиса. Сборичкаха се на земята, но бяха прекалено близо един до друг, за да могат да си нанесат каквито и да било по-силни удари. Бък дори не усещаше ударите, които Зийк му нанасяше.

Бък заудря главата на Зийк в земята:

— Вземи си думите назад или ще ти строша черепа.

Зийк нямаше никакво намерение да се предава. Бък се отдръпна, а след това отново се хвърли върху него. Отново се затъркаляха, а юмруците им свистяха във въздуха. Бък удари Зийк в челюстта. Юмрукът на Зийк се стовари върху лицето му. Усети, че някой го дърпа за раменете, преди още да чуе виковете на Хана да престанат с опитите си да се убият един друг. Той се опита да се отдръпне. Ударът върху челюстта, който му нанесе Зийк, го замая.

— Престанете и двамата! — крещеше Хана, докато удряше Зийк с цялата си сила.

Някак си се беше оказала помежду им. Том се бореше със Зийк, но не беше достатъчно силен като него. Бък се опита отново да атакува Зийк, но Хана не искаше да отстъпи от пътя му.

— Тя не дава и пет пари за тебе — извика Зийк към Бък. — Тя ти е толкова семейство, колкото и онази крава там. Тя иска само парите ти и аз няма да ти помогна да ѝ ги дадеш.

— Не ми трябваш! — изкрещя Бък. — Мога и сам да хвана колкото коне ми трябват.

— Не можеш да направиш нищо друго, освен да се изложиш като глупак заради тази уличница.

— Ако кажеш само още една дума за сестра ми, Зийк, Бог да ми е на помощ, ако не...

— Внимавай де не си спускаш някоя вена! — отвърна му Зийк. — Тръгвам си. Мислех, че наистина си умен човек. Когато успя да измъкнеш онези крави изпод носа на Джилет, бях готов да те следвам навсякъде. Но не си достатъчно умен, щом не можеш да видиш под маската на един изрисуван бял боклук — Зийк се метна на седлото. — Тя не става дори да изхвърля помията от къщата на Изабел — той обърна коня си към пътя. — Нито пък на Хана.

Потискащото мълчание накара Бък да разбере, че Зийк беше изразил не само своите, но и неизказаните тревоги на Хана и Том.

— Влез в къщата — каза Хана. — Ще се погрижа за нараняванията ти.

— Окоето ти ще посинее — добави Том.

— Мога да се погрижа за себе си — каза Бък, като се запъти към коня си.

Като хвана юздите му, каза:

— Може да се забавя повече, отколкото бях планирал.

— Не можеш да тръгнеш сега — запротестира Хана. — Лицето ти е цялото в кръв.

— Последният път, когато си тръгнах оттук, целият ми гръб беше в кръв. Този път поне имам кон и храна.

В момента, в който видя болезненото изражение на лицето на Хана, Бък съжали за думите си. Но не се обърна. Не беше възможно Мелиса да е толкова лоша, колкото я описваха. Те не знаеха какво е собствената ти майка да те изостави, да имаш баща, които те използва само за да му изкарваш пари, а през останалото време да не те забелязва.

Това те правеше твърд. Това те караше да се страхуваш да се довериш на когото и да било. Той не можеше да обвинява Мелиса за начина, по който се появи, за дрехите ѝ, за поведението ѝ. Тя правеше това, за да оцелее. Всичко щеше да се промени, когато изплатеше дълговете си. Тя щеше да се промени и те щяха да видят какъв човек е.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Последните три дни бяха най-нещастните в живота на Хана. Бък ѝ липсваше много повече, отколкото мислеше, че е възможно. По дузина пъти на ден се улавяше, че е спряла работата си и се взира в далечината, надявайки се да го види да язди към ранчото или поне да види вдигналия се облак прах, предвещаващ завръщането му.

Все още я тревожеше сбиването му със Зийк. Те бяха най-добри приятели, неразделни дори, или така си беше мислила. И все пак Мелиса беше застанала между тях.

Независимо по колко пъти на ден тя спираше работата си и се взираше в далечината, било през прозореца, било над полето с ориза, тя не виждаше нищо. С всеки изминал миг от заминаването на Бък, споменът от онзи час, прекаран в прегръдките му, изгаряше съзнанието ѝ все повече и повече. Тя не можеше да се откаже от него. Без значение какво щеше да се наложи да направи.

Хана беше направила всичко възможно да се сприятели или помогне на Мелиса, но тя ясно ѝ беше показала, че няма никакви шансове двете да станат приятелки. Нито пък имаше някакво желание да се научи да работи. Беше отегчена, неспокойна и раздразнителна.

Докато каубоите не започнаха да посещават ранчото.

Явно мълвата се беше разнесла. Готвачи, които Хана никога преди това не беше виждала, идваха с желанието да купуват яйца и масло от нея. Отбиваха се и каубои, които даваха поръчки за зеленчуци и сладко. Беше странно, въпреки че почти винаги всичко приключваше с разговор с Мелиса.

Мелиса седеше под сянката и забавляваше двама каубои от ранчо „Рафтър Ди“, когато фургонът на майка ѝ пристигна. От радост, че вижда майка си, Хана веднага забрави за Мелиса.

— Това ли е сестрата на Бък? — попита Сара Еванс веднага, щом влязоха в къщата.

— Да — отговори Хана, докато поставяше вода върху печката, а майка ѝ започна да мели зърната кафе. Беше точно както преди появата

на Бък. — Чакаше ни, когато се върнахме от Утопия.

— Чух за нея.

Хана посочи натам, където през прозореца на кухнята можеше да се види Мелиса.

— Всички са чули за нея. Като че ли това ранчо в момента е по път на всеки. Понякога си мисля, че нито един работник не би си направил труда да дойде дотук, ако не беше тя.

— Какво мисли Бък за всичко това?

— На моменти ми се струва, че не забелязва никой друг, освен нея.

— Дори и теб?

— Особено пък мен.

Така и не се беше отдала възможност на Хана да каже на майка си, че Бък ѝ беше признал, че я обича. Едва ли имаше значение. След пристигането на Мелиса, Бък повече не беше споменал за женитба.

— Какво се е случило? — Майка ѝ изсипа смляното кафе във водата и го зачака да заври. Хана седна срещу нея.

— Мелиса има огромни дългове. Бък иска да ги изплати, когато продадем мъжките животни през есента. Поиска ми парите от продажбата на маслото и яйцата, за да задържи малко кредиторите ѝ.

— А ти отказа?

— Всичко, което ни остане, след като си изплатим дълговете, трябва да използваме за ранчото. Какво бъдеще ни очаква, ако не инвестираме в това място?

— Все още го обичаш, нали?

— Да.

— И искаш да се омъжиш за него?

Хана кимна. Тя не можеше да не си признае това, което майка ѝ вече знаеше.

— Не виждаш начин да ѝ дадеш тези пари?

Хана я погледна шокирана:

— Мислиш, че трябва да ѝ ги дам ли?

— Няма значение какво мисля аз. Питам теб.

— Не, не мога да ѝ ги дам — каза Хана натъртено. — Можеше и да помисля да ѝ дам нещо, ако бях сигурна, че наистина обича Бък. Но не съм убедена, че е така. Дори бих го направила, ако мислех, че мога да се отърва от нея. Може би не съм права. Но не бих могла да харесам

една жена, която се облича по този начин, флиртува с всеки мъж, когото срещне и отказва да свърши каквато и да било работа. И си мисля, че тя е дошла тук само, за да разбере колко пари може да изкопчи от Бък.

— Какво мисли той?

Хана не беше забелязала, че кафето е завряло. Майка ѝ стана и наля две чашки.

— Всичко, което вижда, е, че единственият останал член от семейството му се е върнал. Имам чувството, че дори да му поиска и дрехите от гърба, Бък с удоволствие би ги продал и би дал парите на Мелиса.

Майка ѝ постави двете чаши на масата и седна. Тя отсипа малко от кафето в чинийката си, остави го да поизстине и отпи от него.

— Бък обича ли те?

— Казва, че да.

— Искате ли да се ожените?

— Преди седмица си мислех, че иска. Сега не съм убедена. Имам чувството, че вече е въпрос на избор между мен и Мелиса.

— Пий си кафето — каза майка ѝ, докато отпиваше от своето. — Мъжете са много странни същества. На една жена ѝ е трудно да ги разбере. Не съм убедена, че те могат да разберат сами себе си. Говорят за това, че са силни, разумни и безстрашни, а не са способни да се справят със собствените си чувства. Боят се до смърт от обвързване. Когато въпросът опре до жени, спират да мислят рационално.

Хана не успя да сдържи смеха си.

— За младоженка имаш твърде предубедено мнение за мъжете.

— Уолтър е от малкото мъже, които знаят какво търсят в една жена и не се страхуват да поискат любов. За всичко останало прилича доста на другите мъже.

— Какво се опитваш да ми кажеш, майко?

— Мъжете искат това, което искат, независимо дали е добро за тях или не. Няма да спечелиш нищо, ако се опиташ да ги вразумиш. Ако Бък е искал да намери сестра си повече от всичко на света, ще му отнеме време да разбере, че тя не отговаря на мечтата му за нея. Ако искаш да се омъжиш за него, не би могла ти да си тази, която ще разбие илюзиите му.

— Не съм сигурна, че бих могла да издържа дълго време така.

— Разбира се, че би могла. Има едно нещо, което жените могат, а мъжете не. Това е да чакат.

— Не би трябвало да чакам.

— Предполагам, че се опитва да сложи и двете ви на първо място в сърцето си. Не след дълго сам ще разбере, че не би могъл да го направи. Тогава ще вземе своето решение.

Хана погледна през прозореца. Каубоите си бяха тръгнали. Мелиса седеше под дърветата, като си вееше с ветрилото. На Хана ѝ беше почти невъзможно да потисне целия гняв, който таеше спрямо тази жена. Дали Мелиса осъзнаваше, че разбива мечтите на Бък? Хана беше сигурна, че дори и да го знаеше, за нея това нямаше никакво значение.

— Бъди търпелива — каза майка ѝ. — Аз чаках Уолтър двадесет години. Съмнявам се, че ще ти се наложи да почакаш повече от месец за Бък. Той е умен човек.

Хана не можа да повярва на очите си, когато видя Лиймън Джилет да язди към ранчото ѝ. Тя избърса ръце в полата си и се запъти към оградата на градината. Прекарваше почти половината от времето си в градината, ангажирана със засаждането на късните посеви, почистването на плевелите, поливането и брането на последните пролетни насаждения. Беше толкова привикнала с неугледния вид, в който я виждаха идващите при Мелиса мъже, че вече не се замисляше как изглежда.

— Добър ден, госпожице Гросек — каза Джилет с възможно най-изискания си тон. — Готвачът ми каза, че си имате гостенка. Предположих, че е добре да се отбия и да се запозная с нея.

Поне не ѝ изгуби времето с преструвки, че е дошъл, за да се види с нея. Мелиса остана седнала под дърветата, чакайки Джилет да отиде при нея. Хана си помисли, че е много лесно да имаш самочувствие, когато знаеш, че си най-красивата жена на мили разстояние.

Хана продължи да работи в градината. Можеше да чуе жуженето на гласовете им, редките изблици на смях, но не можеше да разбере за какво си говореха. Беше доволна от това. Нямаше желание да знае. Беше ѝ неприятно да мисли как би реагирал Бък, когато Мелиса му разкажеше за новия си познаник.

Хана приключи с работата си в градината, наскуба малко пащърнак и влезе в къщата, за да го приготви за вечеря. Няколко минути по-късно Мелиса влезе в кухнята.

— Защо не си ми казала, че имаш такъв очарователен и забавен съсед? — попита тя. — Не съм се забавлявала така, откакто пристигнах тук.

Тя очевидно грееше от щастие. Всяка следа от апатията и раздразнението ѝ беше изчезнала. Изглеждаше красива и сияеща. Срещата с богатия, красив мъж ѝ беше повлияла подобно на летен дъжд на цветовете на грамофончето. Мелиса седна, без дори да предложи да ѝ помогне.

— Съмнявам се, че на Бък ще му бъде приятно да го чуе — каза Хана, без да вдига поглед от работата си. — Лиймън Джилет се опита да открадне добитъка ми. Само находчивостта на Бък спомогна да си го върнем, без да се налага да има престрелки.

— Защо му е на един богаташ да краде добитък? — попита Мелиса.

— Може би това е начинът, по който е забогатял.

— Това няма значение. Той е първият мъж, когото срещам, знаещ как да се отнася с една жена.

— А всички онези работници?

— Просто някакви момчета. Те и идея си нямат какво да правят. Лиймън ме покани на разходка. Утре ще дойде с кабриолета си.

— Ако бях на твое място, първо щях да изчакам Бък да се върне и да го обсъдя с него.

— Не е необходимо да питам Бък или когото и да било какво мога или не мога да правя — рязко отговори Мелиса, а от очите ѝ струеше гняв. — Въпреки че съм убедена, че ще му кажеш в минутата, в която прекрачи този праг.

— Не е моя работа какво правиш — Хана скри ръцете си от Мелиса, за да не види, че треперят. — Мисля, че би трябвало да се възползваш от съветите на брат си.

Мелиса скочи на крака:

— Знам много повече за мъжете, отколкото Бък би узнал, дори и да бе живял сто години. Същото се отнася и за теб, мила моя. Мислиш, че ще се омъжиш за скъпия ми брат. Той вероятно заслужава такава безлична мишка като теб, но аз те харесвам не повече, отколкото ти

харесваш мен. Знам, че отказа да ми дадеш пари назаем. Също така знам, че искаш да се отървеш от мен. Аз ще си тръгна, но преди да го сторя, ще направя всичко възможно Бък да излезе през тази врата заедно с мен. Ще си умреш стара мома, докато го чакаш да се върне.

Хана не беше очаквала такава атака, но беше твърдо решена да не позволи на Мелиса да разбере колко е уязвима. Тези жена би направила всичко само заради удоволствието да нарани другите.

— Нямам никакво отношение към теб, стига това да не засяга Бък. Не ме интересува дали ще се разхождаш с Джилет, или ще се върнеш обратно в Галвестън още тази минута. Имаш ли някаква представа какво означава за него твоята поява тук? Той си мисли, че не си способна да причиниш зло. Би ти дал целия свят, стига да имаше как. Той си няма никаква представа, че само го използваш.

— Казала ли си му го?

— Аз не доноснича за хората!

— О, я не ми излизай с тези вреди-некипели. Какво си му казала?

— Нищо.

Защото дори и да му беше казала, нямаше да ѝ повярва.

— И внимавай да не му кажеш!

— Не е необходимо. Ти сама ще се издадеш много скоро.

Мелиса я изгледа така, като че ли беше луда:

— Ти си глупачка — след което започна да се смее.

Хана можеше да чуе смеха ѝ, докато тя си отиваше в стаята.

Подпря се на мивката. Наистина ли беше глупачка? Наистина ли ѝ се изплъзваха всички шансове да задържи любовта на Бък? Надяваше се, че не е така.

Мелиса нямаше да позволи неодобрението на Бък да ѝ попречи да излезе на разходка с Джилет, ако наистина не би го одобрил. Тя не вярваше на тази малка, хленчеца кучка. Не я интересуваше как Джилет беше спечелил парите си, стига да ги имаше, а никой друг не можеше да надушва парите като нея. Тя нямаше намерение да стои погребана в тази камениста и обсипана с тръни пустиня, и да чака милостиня от Бък цели шест месеца. Тази разходка можеше да бъде единствената ѝ възможност да се измъкне оттук по-рано и тя нямаше намерение да я пропусне.

Бък й беше казал, че отива на запад да улови коне, които да продаде и да й даде парите. Но тя беше виждала толкова много мъже, които тръгваха нанякъде с обещанието да се върнат и които никога не се връщаха. Баща й беше идеалният пример. Не, тя предпочиташе да хване птичката, кацнала на рамото й, вместо да чака да се появят още няколко. А и по тази птичка имаше доста перушина за скубане, докато Бък нямаше никаква.

Мелиса усещаше, че Джилет иска нещо, което тя можеше да му помогне да получи. Това беше добре дошло за нея. Ако той го искаше прекалено силно, щеше да бъде склонен и да плати. Ако си платеше достатъчно добре, тя щеше да може да се махне оттук много преди настъпването на есента.

Бяха ходили заедно на разходка вече четири пъти. Изглежда Лиймън беше доволен, че Бък отсъства. Това дори я караше да бъде много по-оптимистично настроена, че нещото, което той искаше, щеше да й донесе достатъчно пари, с които да може да напусне това забравено от Бога място.

— Знаеш ли — каза Мелиса, когато Лиймън спря кабриолета под сенките на няколкото дъбови и кленови дървета близо до реката. — Не мога да се освободя от чувството, че искаш някаква услуга от мен.

Леко изненаданият му поглед я накара да се разсмее щастливо.

— Не, не е това. Ти си също толкова готов да създадеш семейство, колкото и аз. Не, нещо друго е. Нещо, което не си напълно убеден, че ще направя.

Лиймън се облегна назад, гледайки я с възхищение.

— Не знаех, че четенето на мисли е един от скритите ти таланти.

— Нека просто приемем, че имам богат опит с мъжете. Кажи ми, какво искаш?

— Хана Гросек.

Това беше прекалено откровено.

— Какво, за Бога, би могъл да искаш от тази бледа, лицемерна, престорено набожна кокошка?

— Не всеки може да си позволи да държи юздите на породиста кобилка като теб — отговори Лиймън. — Някои от нас предпочитат по-обикновените неща.

— Имаш предвид по-скучните.

— Зависи от гледната точка. Подозирам, че под тази скромна външност се крие една страстна жена.

— Така мисли и брат ми. Не мога да разбера защо толкова голяма част от мъжете са такива пълни глупаци.

— Каква ли бъркотия би настъпила, ако всички искахме една и съща жена.

— Вярно е — отговори Мелиса, но си помисли, че този тук би трябвало да е пълен идиот, за да е влюбен в Хана. Пет минути в нейно присъствие трябваше да са напълно достатъчно време, за да го излекуват от това. — Добре, значи искаш Хана. Как мога да ти помогна да я получиш? Разбирам, че тя няма да се затича, ако я извикаш?

— Остави брат ти да я убеди, че съм ѝ откраднал добитъка.

— А ти не си ли?

— Няма значение дали съм, или не съм. Тя със сигурност няма да дойде в ранчото ми.

— Отвлечи я. Хвърли я върху седлото си и я отвлечи.

Лиймън се усмихна весело.

— Явно не ти се е налагало да носиш напреко на седлото си жена, която няма желание да е там. Аз съм пробвал. Освен това, не бих могъл да стигна до ранчото си, без да попадна поне на един от работниците.

— Направи го през нощта.

— Не трябва да забравяме Том. Също така онези дълги десет мили с една вбесена, ритаща, крещяща, хапеща и дращеща жена, праметната напреко на седлото. И не на последно място, моите собствени работници. Те може и да откраднат някоя и друга крава оттук или оттам, но никой от тях няма да седи безучастен, докато се опитвам да отвлеча една дама. Работниците са много докачливи по отношение на начина, по който се отнасяш към дадена жена.

Мелиса направи гримаса.

— Бих желала и плантаторите на памук да са също толкова докачливи. Убеден ли си, че искаш Хана?

— Още от момента, в който я видях.

— Добре. Какво искаш да направя аз?

— Подмами я да дойде в ранчото ми.

— Какво ще получа, ако я накарам да дойде?

— Какво искаш?

Мелиса се усмихна. Изглежда мъжете никога не се научаваха. Когато попиташ една жена какво иска, се оставяш напълно на нейната милост.

— Една доста прилична сума ще ми е от голяма полза точно сега.

— Ще ти дам петстотин долара.

Мелиса се беше облегнала назад върху облегалката, наслаждавайки се на пазарлъка им. При споменаването на тази нищожна сума, тя рязко се изправи.

— За петстотин долара аз самата не бих стъпила в къщата ти. Аз съм комарджийка и в момента съм на червено. Мислех си за десет хиляди долара.

Единствено леко разширените очи издадоха изненадата на Лиймън:

— Това са доста пари.

— Аз играя само със сериозни комарджии. Освен това, ако получиш Хана, получаващ и ранчото ѝ.

— Как се сети за това?

— Брат ми мисли, че е влюбен в нея. Ако реши, че го е изоставила, той ще си тръгне. Имат три хиляди глави добитък, без да се броят тазгодишните телета. Ако се предположи, че едното струва десет долара, това са повече от тридесет хиляди долара. Едва ли би могъл да купиш това място за десет хиляди.

— Пет хиляди.

— Десет или няма сделка. Бък ще ми даде парите, когато продаде мъжките животни, но ми се струва, че ще полудея, ако ми се наложи да чакам толкова дълго.

— Не ти харесва провинцията.

— Мразя я. Не мога да разбера как живееш тук.

— Има си и своето очарование.

— Като крави, които не могат да разберат, че ги крадат?

— Някои хора могат да намерят това за привлекателно.

Мелиса се засмя.

— Няма да си признаеш, нали?

— А ти би ли си признала?

— Никога. Ще си получа ли моите десет хиляди?

— Да, ако успееш да накараш Хана да дойде в къщата ми, без да има друг с нея.

— Това е лесно. Ела да ме вземеш утре към десет сутринта. Когато отидем у вас, ще изпратиш някой от твоите хора при Хана със съобщение, че съм се наранила и тя трябва да дойде веднага. Том не се прибира до късно, така че тя няма да може да изпрати някой друг.

— Толкова много ли те харесва, че да направи това за теб?

— Мрази ме, но ще дойде, защото обича брат ми.

— Сигурна ли си?

— Да. Сега ме върни обратно. Ужасно е горещо тук. Не знам как понасяш тази жегата.

Съобщението не изненада Хана. Тя очакваше Мелиса да изпадне в беда рано или късно. Единственото, което желаше, е, да не се беше случило в ранчото на Лиймън Джилет. Бък щеше да се ядоса много, когато разбереше, че е трябвало да отиде дотам.

Помисли да се обади на майка си, но се отказа. Не можеше да очаква майка ѝ да остави новото си семейство, за да отиде да помогне на една непозната. Мелиса беше сестра на Бък и Хана носеше отговорност за нея.

— Можеш ли да ми кажеш как е пострадала? — попита тя загрижения работник, който ѝ донесе вестта.

— Не, госпожо.

— Имаш ли някаква представа?

— Мисля, че се е случило нещо с крака ѝ.

Беше ясно, че момчето не знаеше. Трябваше да вземе медицинския комплект на баща си и да се надява, че готвачът на Джилет ще има всичко останало, което ще ѝ бъде необходимо. Ако нямаше, можеше да изпрати някого за доктор Янт. Това нямаше да му хареса, но предполагаше, че заради Джилет щеше да дойде.

Хана беше забравила как ѝ се отразяваха десет мили езда. В действителност беше доволна, когато най-накрая стигнаха до ранчото на Джилет.

Докато слизаше от коня си, Джилет я посрещна на вратата.

— Как е Мелиса? — попита Хана.

— Сега, след като ти си тук, ще се почувства по-добре — отговори той. — Влизай. Ще дойда веднага, след като поговоря с Франк.

Инструкциите на Джилет бяха кратки. Тя едва беше успяла да свали наметалото си, когато той застана до нея.

— Настаних Мелиса в спалнята на горния етаж — каза Джилет. — Предположих, че там ще ѝ е по-удобно.

— Какво ѝ е? — попита Хана, докато го следваше нагоре по тясното стълбище.

— Кракът ѝ или може би стъпалото ѝ. Не мога да ти кажа точно. Не ми дава да я докосна.

Това определено ѝ прозвуча странно, но вероятно Мелиса се държеше различно, когато беше ранена или изпитваше болка.

— Как се нарани? Падна ли, или се препъна?

— Докато слизаше от кабриолета, кракът ѝ се заклеци. Казах ѝ да изчака, но тя беше убедена, че ще се справи и сама.

Това бе напълно в стила на Мелиса.

— В стаята, в края на коридора е — каза Джилет, като отстъпи настрана и направи път на Хана да мине пред него.

Пътека на стълбището, килим в коридора. На Хана ѝ беше чудно откъде Джилет получаваше парите си и защо беше похарчил толкова много по тази къща.

Хана отвори вратата на спалнята и рязко спря. Мелиса стоеше до прозореца с чаша вино в ръка. Хана не виждаше нищо нередно с крака или стъпалото ѝ.

— Влез. Настани се удобно.

Усмивката ѝ се стори изключително неприятна на Хана.

— Мислех, че си ранена. Защо си казала на господин Джилет, че...

Тя спря. Някой я изблъска в стаята и затвори вратата след нея.

— Какво става? Защо ме доведохте тук?

— Лиймън знаеше, че няма да дойдеш доброволно, затова ти изпрати бележка, че съм се наранила — каза Мелиса, като усмивката ѝ ставаше все по-неприятна.

— Защо?

— Защото, глупачке такава, Лиймън е толкова влюбен в теб, че не може да си представи да живее повече без теб. Имаш на разположение двадесет и четири часа, да се съгласиш да се омъжиш за него. Но дали ще се съгласиш или не, преди това време да е изтекло, той вече ще те е замъкнал в леглото си.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бък беше щастлив, че се прибира у дома. Имаше истински късмет да улови толкова много коне за изключително кратко време. След като беше построил ограждението, очакваше, че ще му се наложи да язди поне петдесет мили, за да открие конете. Но стадо след стадо прииждаха в неговата посока. Първоначално предположи, че прериен пожар ги е подплашил към него, но така и не усети миризмата на дима.

Беше отсъствал само осем дни, но му се струваше, че го е нямало много по-дълго време. Въпреки че причината за отсъствието му беше Мелиса, не беше мислил много за нея. Хана му липсваше изключително много.

Имаше достатъчно много време за размисъл, след като Зийк не беше с него да си приказват. Но не успя да намери покой в мислите си. Първата и най-важната беше, че е бил глупак да позволи на Мелиса да застане между него и Хана. Беше толкова щастлив да я открие, толкова отчаяно искаше да я задържи в ранчото, да създаде семейството, което никога не беше имал, че не беше забелязал очевидното.

Колкото и много да обичаше сестра си и да искаше тя да остане, животът в ранчото не беше подходящ за нея. Тя беше израсла в града и никога не би се чувствала щастлива на друго място, освен там. Те не споделяха и същите ценности. Дори и да знаеше, че дрехите ѝ бяха направени така, че да се носят при други условия, Бък не одобряваше кройката им или голямото количество грим, който тя слагаше. Караха я да изглежда евтина, а той искаше сестра му да е безупречна.

След това идваше проблемът със спането ѝ до късно и нежеланието ѝ да помага с работата в къщата. Бък беше свикнал всеки да се включва в общата работа и да изпълнява своята част от задълженията. А и нямаше никакво право да иска Хана да дава парите си на Мелиса.

Беше му неприятно да си го признае, но сестра му беше егоистка. Трябваше да говори с нея. Не можеше да ѝ позволи да се възползва от добрината на Хана или да се държи грубо с нея. Той

обичаше Хана. Искаше да се ожени за нея. Искаше тримата да са щастливи заедно. Хана беше изпълнила своята част от задълженията си. Сега беше ред на Мелиса.

Всичко, което Бък искаше сега, беше да се прибере у дома при Хана, да я държи в прегръдките си, да се опита да я накара да забрави за всеки път, когато се беше съмнявал в любовта ѝ, когато беше се съмнявал в собствената си любов към нея. Не можеше да разбере как е могъл да бъде такъв глупак. Тя беше отказала на по-богати и по-красиви мъже, а на него се беше отдала доброволно.

С агонизираща болка си припомни сладостта на тялото ѝ и всеки миг, в който бяха заедно. Само мисълта за това изпепеляваше тялото му. Беше прекарал няколко мизерни нощи, мислейки си какво би искал да ѝ каже, какво би искал да направи. Сега, докато наближаваше ранчото, тялото му беше настръхнало в очакване.

Копнееше да отиде направо в къщата, но не беше лесно да прибере конете в заграждението сам. За известно време това завладя напълно мислите му, карайки го да забрави за всичко останало. Но докато затваряше ограждението, имаше чувството, че нещо не беше наред. Вероятно Том беше някъде из ранчото, но изглеждаше невъзможно Хана да пропусне целия този шум. Тя щеше да разбере, че се е върнал.

Защо не дойде да го посрещне? Беше тръгнал сърдит, но тя трябваше да знае, че беше ядосан на Зийк, а не на нея. Като реши, че може да разседлае коня си по-късно, той се отправи към къщата. Разтърка рамото си. Все още го наболяваше от време на време.

Когато не видя Хана в градината, се почувства по-добре. Скоро беше време за вечеря. Вероятно беше в кухнята. Но намери само Мелиса там. И което беше още по-тревожно, тя самата готвеше.

— Къде е Хана? — попита той.

— Не знам.

Мелиса дори не го погледна. Тя бъркаше нещо върху печката, но той имаше неясното усещане, че тя не желаше да го погледне.

— Не ти ли каза къде отива?

— Не.

— Защо?

— Не знам.

Бък беше убеден, че тя знае нещо, което не му казва.

— Кога тръгна? С коня ли тръгна или пеш? Как беше облечена?

— Не знам.

Мелиса все още не го поглеждаше. Бък се приближи до печката, взе лъжицата от ръката ѝ, хвърли я в тенджерата и я обърна към себе си.

— Виж какво направи — каза тя.

— Не ме интересува какво готвиш — сръза я Бък. — Къде е Хана?

— Не знам.

Този път тя го погледна право в очите. Лъжеше го. Гледаше по същия начин като баща им, когато лъжеше.

— Знаеш нещо. Какво е?

— Не е добра новина за теб.

— С майка ѝ ли се е случило нещо? Или с Уолтър?

— Не.

— Тогава какво е станало? — той разтърси Мелиса толкова силно, че една от къдриците ѝ се освободи от фибите. — Кажи ми!

— Остави ти бележка.

— Къде е?

— Изгорих я.

— Какво беше написано в бележката?

— Пишеше, че те напуска, за да се омъжи за Еймъс Мерик.

Бък имаше чувството, че Мелиса говореше на някакъв чужд език. Хана не би избягала, за да се омъжи за Еймъс. Тя му беше отказала, когато беше в беда и не виждаше никакъв изход. Дори и да не обичаше Бък, тя дори не би си и помислила за брак с Еймъс.

— Това е невъзможно. Хана не би го направила.

— Аз не я познавам чак толкова добре, колкото тебе — каза Мелиса, обидена от думите му. — Аз само прочетох бележката.

Бък знаеше, че има нещо нередно, но не би могъл да разбере, ако продължаваше да крещи на Мелиса.

— Какво пишеше?

Мелиса изглеждаше леко успокоена от факта, че той започва да ѝ вярва.

— Пишеше, че мрази ранчото, че е уморена от това да е бедна и от непосилната работа в градината. Пишеше, че Еймъс е дошъл тази

сутрин и отново ѝ е предложил. И че най-накрая е осъзнала, че е била глупаво от нейна страна да му откаже преди.

— Това са пълни глупости. Хана обича това място.

— Пишеше също, че ме мрази — каза Мелиса, със зачервени от гнева страни. — И не би могла да понесе мисълта, че трябва да дели ранчото с мен до края на живота си.

Това беше първото нещо, на което Бък беше склонен да повярва. Хана се бе опитала да се разбира с Мелиса, но очевидно беше, че двете не можеха да живеят под един покрив.

— Имаше ли още нещо написано?

— Че си бил глупак да вярваш, че те обича. Ти си бил само една възможност да запази ранчото си. Еймъс щял да изплати напълно дълговете на ранчото и тя щяла да назначи Том да го управлява вместо нея.

Вкусът на това, да бъдеш отхвърлен, загорча в устата на Бък. През целия си живот се беше страхувал, че нещо подобно може да му се случи. Той не беше изразил чувствата си към Джейк и семейството му. Дори не си беше позволил изцяло да отговори на предаността на Зийк. Никога не си беше позволявал да допуска жена близо до себе си. Сега, когато се беше престрашил, когато беше повярвал, че някой можеше да го обича така, че да остане завинаги с него, най-ужасните му страхове се бяха сбъднали. Хана го беше изоставила.

И въпреки че вечните му страхове бяха готови да го погълнат изцяло, една малка частица от него отказваше да изпадне в отчаяние. Убеждението, че Хана не би постъпила така, се открояваше ясно на фона на целия водовъртеж от чувства, които разкъсваха съзнанието му. Можеше и да бе решила, че вече не го обича, но никога не би постъпила като страхливка, написвайки бележка и бягайки, докато него го няма. Неговата Хана беше честна и пряма. Ако искаше да му каже нещо, щеше да му го каже направо в лицето.

— Тя ще си запази ранчото и ще се сдобие с богат съпруг — добави Мелиса. — Хана те изостави, Бък. Съжалявам, но е така.

— Не мисля, че е така — отговори Бък.

— Какво искаш да кажеш?

— Не вярвам, че е избягала, за да се омъжи за Еймъс Мерик. И знам, че не би оставила просто само една бележка.

— Да не искаш да кажеш, че съм си го измислила?

— Не знам. Защо изгори бележката?
— Бях ядосана, че ти причинява всичко това.
— Как изглеждаше почеркът ѝ?
— Не си спомням. Обикновен, предполагам. Защо?
— Хана пише с красиви, големи, полегати букви. Не е възможно да не си го забелязала.
— Аз...
— Не мисля, че тя е написала каквато и да било бележка. Мисля, че някой я е отвлякъл и е оставил тази бележка, за да ме заблуди.
— Това е невъзможно. Не бих могла да го проспя. Още повече тя би викала, ако някой я отвлича.
— Хана не би крещяла. Тя би хапала, ритала и драскала, но не би крещяла.
— Как можеш да говориш така, когато тя те е напуснала.
— Защото не вярвам, че го е направила.
Мелиса положи ръка върху неговата:
— Бък, знам колко е трудно да приемеш истината, особено когато се отнася за някого, когото обичаш, но...
Той отблъсна ръката на Мелиса и излетя от стаята. Следван от сестра си, той провери спалнята на Хана, а след това всяка една стая в къщата. Всичко си изглеждаше същото, нищо не беше преместено.
— Е, поне знам, че не е избягала — каза Бък. — Не е взела никакви дрехи със себе си.
— Защо ще са ѝ тези парцали? — попита Мелиса. — Ако щях да се омъжвам за богаташ, щях да го накарам да ми купи нови.
— Хана не се интересува от дрехи.
— Всяка жена се интересува от това как изглежда.
Бък излезе навън и се загледа в земята. Мелиса го последва.
— Какво правиш? — настоя да разбере тя.
— Някой е идвал тук с кабриолет — отговори ѝ Бък, показвайки на Мелиса следите от колелата. — Поне три пъти. Ако не беше тази бележка, щях да си помисля, че е била майка ѝ. Сигурна ли си, че ми казваш истината?
Мелиса изглеждаше вбесена:
— Защо да те лъжа за нещо такова?
— Защото не харесваш Хана.

— Не, не я харесвам — отговори рязко Мелиса. — Опитях се. Не лъжа. Ако отидеш да я потърсиш при майка ѝ, ще разбереш, че е така.

Нещо в гласа на Мелиса го подразни. Тя знаеше повече, отколкото казваше.

— Откъде знаеш, че тя не е там?

— Защото в бележката пишеше, че отива в Утопия — Мелиса почти крещеше вече.

Бък спря. Може би Еймъс беше съчинил някаква история, с която да накара Хана да отиде до Утопия с него. Много вероятно, че нещо се е случило с майка ѝ и че е при доктор Янт. И след това някак си е оставил бележката, която Мелиса беше намерила. Не звучеше много правдоподобно, но Бък не можеше да измисли нищо друго.

— Отивам до Утопия — обяви той.

— Защо?

— Не знам защо Хана е отишла там, но знам, че не е отишла, за да се омъжи за Еймъс. Отивам да я доведа обратно.

— Бък, знам, че ти е трудно да...

— Не е трудно, невъзможно е. Не ме търси тази вечер. Ще пребия Еймъс, така че най-вероятно ще ме затворят.

— Не би могъл да го направиш. Какво ще се стане с мен? Какво ще стане с парите, които ми обеща?

— Том ще се върне скоро. Предай му, че съм казал да те заведе при майката на Хана. Тя ще се погрижи за теб, докато се върна.

— Няма да отида там! — извика Мелиса. — Тя също ме мрази.

— Тогава се моли вечерята ти да не е загоряла.

Бък се отправи към хамбара, като не обръщаше внимание на това, което крещеше Мелиса след него. Преди да беше изминал и половината път, чу тропота на препускащи конски копита. Зийк. При вида на стария си приятел, сърцето му се изпълни с радост. Но щом той отново се връщаше тук, значи нещо лошо се беше случило. Бък спря и зачака.

— Какво търси Хана в ранчото на Джилет? — извика Зийк, преди още конят му да е спрял.

Неясните страхове и надигащото се безпокойство превърнаха сърцето му във вледенена от ужас топка.

— За какво говориш? — попита Бък.

— Видях един от работниците на Джилет да излиза от ранчото — каза Зийк. — Питаше за Том. Каза, че Джилет щял да се жени и той отивал до града да доведе свещеника. Помислих си, че вероятно става дума за сестра ти, която се е завъртяла около единствения богаташ в околността. Работникът обясни, че не бил виждал булката, затова отидох с него да видя дали няма да мога да я зърна. — Той свирепо изгледа Мелиса. — Помислих си, че ако сестра ти се омъжи за Джилет, бих могъл да се върна на работа в ранчото. Но видях Хана на един от прозорците на горния етаж. Разбрах, че нещо не е наред, затова дойдох да извикам и теб.

— Как разбра, че съм се прибрал?

Зийк се усмихна. Това се случваше толкова рядко, че Бък се изненада. Зийк щеше да е много привлекателен, ако спреше да гледа така, като че ли искаше да убие някого всеки миг.

— Последвах те, когато тръгна да търсиш онези коне — обясни Зийк. — Наблюдавах те, докато се скапваше от работа, за да построиш ограждението. Знаех, че ще ти отнеме поне месец, за да намериш сам достатъчно коне, затова открих някакви и ги подгоних към теб.

— Ах ти, подъл кучи син!

Усмивката на Зийк изчезна:

— Казах ти, че няма да те изоставя, докато имаш нужда от мен. Сега престани да стоиш там с отворена уста, а се мятай на коня си.

Бък се обърна към сестра си:

— Какво прави Хана при Джилет?

— Нямам представа — тя срещна погледа му, без да трепне, но той знаеше, че тя лъже.

— Много добре знаеш.

Зийк слезе от коня си и се запъти към Мелиса:

— Кажи му, преди да съм ти прерязал гърлото.

Тя отстъпи крачка назад, изплашена от омразата, струяща от очите му.

— В бележката не пишеше, че иска да се омъжи за Еймъс. А за Джилет. Не ти казах, защото мислех, че това много ще те нарани.

— Лъже! — отсече Зийк. — Ти никога не си се съобразявала с чувствата на никого другото, освен собствените си.

Мелиса внимаваше да държи Бък между себе си и Зийк.

— Джилет е влюбен в Хана от момента, в който е пристигнал тук — каза тя. — Той я ухажваше през цялото време, докато те нямаше. Накрая тя се предаде и го прие.

— Това е лъжа! — извика Бък. — Хана никога не би се омъжила за Джилет.

В погледа на Мелиса проблесна гняв:

— Ти вярваш на нея, а не на мен?

— Всеки би ѝ повярвал — каза Зийк. — Ти не си нищо друго, освен една лъжлива бяла уличница.

Мелиса се втурна покрай Бък и зашлеви Зийк. Той я бутна на земята.

— Ще позволиш това да му се размине ли? — настоя тя към Бък, а от очите ѝ струеше омраза.

— Защо Хана отиде при Джилет? — попита Бък.

Той дори не се и помръдна да помогне на сестра си. Яростни искри изхвърчаха от погледа на Мелиса:

— Тя се беше уморила от теб — злобно изсъска тя към него. — Каза, че има нужда от любовник, който не е толкова непохватен. Каза, че иска мъж, който да е богат и да ти е приятно да го гледаш, а не някакво си безпарично бостанско плашило на кон.

Зийк се запъти към нея. Тя запълзя, роклята ѝ се влачеше в прахта след нея.

— Остави я — каза Бък. — Знам, че лъже.

Той погледна лежащата в прахта Мелиса — дрехите ѝ бяха изцапани, косата ѝ беше разрошена и той видя една жена, която не приличаше на сестрата, която беше плакала за него, когато баща им ги раздели. Една жена, която нямаше нищо общо с красивата му сестра, която се кълнеше, че ще дойде в мига, в който разбере къде е.

Тя беше красива, но беше също толкова себична, колкото и родителите му. Би излъгала всеки, включително и собствения си брат, ако можеше да получи това, което искаше. Вероятно го бе обичала преди тринадесет години, но вече не беше така. Той беше още един от многото безименни мъже, от които да се възползва и изостави, когато вече нямаше нужда от тях.

Не изпитваше нищо друго, освен отвращение към нея, както и към себе си за това, че е бил такъв глупак. Беше си забранил да обича толкова много прекрасни хора заради безмозъчното си схващане, че

кръвната връзка е истинската връзка в едно семейство. Не беше ли разбрал, че кръвта не може да принуди майка му и баща му да го обичат?

Джейк и Изабел го обичаха. Без причина. Просто го обичаха. Хана го обичаше, въпреки че той искаше да вземе ранчото ѝ. Зийк го обичаше, въпреки че се сбиха. Мелиса не го обичаше, а той беше готов да ѝ даде всичко, което имаше.

Погледна сестра си и се запита как е могъл дори да си помисли да я сравнява с Хана, Изабел или момчетата. Тя беше същата като баща му.

— Стани! — нареди ѝ той. — Искам да си си тръгнала, преди да съм се върнал. Можеш да си сигурна, че винаги ще ти подсигурия дом, но ще трябва да се отнасяш към Хана с подобаващото уважение.

— А парите, които ми обеща? — попита Мелиса.

— Няма да ти дам и цент. Търсих те пет години из цял Тексас. Бях толкова щастлив да открия това, което мислех, че е истинското ми семейство, че щях да ти дам всичко, което имам. Но ти не ме считах за твоето семейство. За теб съм само някой, когото да обереш. Само от чиста злоба се опита да ни разделиш с Хана.

— Изобщо не ме интересува, за да се притеснявам от нещо — злобно изсъска Мелиса. Когато се изправи на крака, видя калта и прахта по роклята си. — Виж какво направи, ти, безмозъчен глупако — изкрещя тя към Зийк. — Тази рокля струва много повече, отколкото ти самият.

— Хайде, Зийк — каза Бък, когато Том се появи. — Не си прави труда да слизаш от коня си — обърна се той към момчето.

— Няма смисъл да бързате — каза Мелиса със злорадо задоволство. — И без това ще бъде твърде късно, без значение кога ще пристигнете.

Бък се извърна към нея:

— Какво искаш да кажеш?

— Лиймън смяташе, че тя ще бъде по-сговорчива да се изправи пред свещеника, ако преди това изконсумират медения си месец — смехът ѝ го удари като шамар в лицето. — Предполагам, че вече е успял да опитоми своята скучна, малка кукла.

Нещо се скъса вътре в Бък. Изведнъж смеещото се лице на Мелиса се превърна в олицетворение на цялата злина на света. Той

беше толкова ядосан, че беше готов да я удари.

— Махай се от очите ми! Ако все още си тук, когато се върна, не отговарям какво ще ти се случи. Ако оставиш дрехите си или каквото и да било твое, ще го изгоря. Ако искаш да промениш начина си на живот, ще се опитам да забравя какво ми причини, поне до толкова, че да ти помогна. Но никога отново не бих рискувал да изгубя Хана заради теб.

Бък обърна гръб на Мелиса.

— Да тръгваме — каза той на Зийк и Том.

Въпреки че през последните шест часа Хана стоеше заключена в къщата на Джилет, беше ѝ трудно да повярва, че нещо толкова абсурдно се случва точно на нея. Нито един здравомислещ мъж не заключваше една жена в стая с ултиматум или да се омъжи за него, или ще бъде обезчестена. Беше твърде нелепо, твърде безсмислено, твърде възмутително.

Но освен ако не сънуваше лош сън, точно това ѝ се случваше. А сега тя слизаше по стълбите към трапезарията, за да вечеря с похитителя си.

— Съжалявам, че нямаше възможност да се преоблечеш за вечеря, но не можех да те предупредя да си донесеш най-красивата рокля — беше ѝ казал Джилет, когато отключи вратата.

— Аз нямам официална рокля — отговори му Хана.

— Колко жалко. Трябваше да помоля Мелиса да ти даде назаем една от своите.

— Тя не би го направила.

Когато стигна подножието на стълбата, Хана се огледа.

— Недей и да си мислиш да се втурваш към вратата или да се хвърляш през прозореца — каза Джилет. — Вратите са заключени, а капациите на прозорците са затворени. Веднага щом се съгласиш да се омъжиш за мен, ще можеш да ходиш, където си поискаш.

— Никога няма да се съглася.

— Тогава предлагам да влезем в трапезарията. Може би ще се почувстваш по-сговорчива, след като се навечеряш.

Хана не би могла да сложи и хапка в устата си. Колкото и да не харесваше сестрата на Бък, сега ѝ се искаше Мелиса да бе останала.

Щеше да се чувства в безопасност, ако имаше още някой с нея. Но Мелиса се беше върнала в ранчото. Хана не знаеше какво щеше да разкаже на Бък, но предполагаше, че и без това щеше да е прекалено късно. Някой мъж не искаше да има нещо общо с една обезчестена жена.

Надеждата ѝ, че Том ще дойде да я търси, беше изтляла още преди часове. Единственото, което трябваше да направи Мелиса, беше да му се усмихне и бедното момче щеше да повярва на всичко, което му се кажеше.

— След теб — каза Джилет, когато стигнаха до трапезарията.

Хана все още продължаваше да се възхищава на дома му. Трапезарията беше осветена от два големи свещника, всеки с по три свещи. Масата беше подредена със сребърни прибори, ленени салфетки и порцеланови чинии. Дори госпожа Мерик не би могла да нареди масата по по-изискан начин.

Хана позволи на Джилет да придържа стола ѝ, докато седне.

— Винаги ли се храниш на такава маса?

— Свещите са в твоя чест.

Веднага след като и той седна, готвачът сервира храната, като не смееше да погледне Хана в очите.

— Това вино ли е? — попита Хана, когато видя червената течност в чашата си.

— Да.

Хората в Утопия пиеха вино само при специални случаи. За неопитното ѝ небце то имаше невероятен вкус. Супата беше топла и вкусна. Услади ѝ се още повече, защото не се беше наложило тя да я приготвя.

През повечето време се хранеха в мълчание. Тя опита от всичко по малко, но не яде много. Джилет се хранеше със страхотен апетит. Пи така, като че ли изпитваше ненаситна жажда. Към края на вечерята, Хана можеше да познае по порозовелите му страни, че беше пил повече от необходимото. Не знаеше дали това щеше да ѝ помогне, или не, но се надяваше да е в нейна полза.

— Ти не си обикновен собственик на ранчо — каза тя, след като си взе два пъти от шоколадовата торта, която бяха сервирали за десерт, и реши, че ѝ беше достатъчно. — Как можеш да си позволиш да живееш по този начин? Затова ли крадеш добитък?

Джилет весело се засмя, но това не беше смях, който можеше да накара Хана да се почувства по-добре. Винаги беше имала усещането, че той може да бъде и опасен. Сега вече беше убедена в това.

— Семейството ми е доста богато — отговори Джилет. — По-богато, отколкото е добре за тях. Кара ги да се чувстват много по-важни, отколкото са в действителност.

Последните му думи бяха изпълнени с горчивина.

— Те не се интересуват от това, което правя. Казаха, че ако отида достатъчно далече, те ще ми изпращат толкова пари, колкото са ми необходими.

— Защо не отиде в Ню Орлиънс или в някое друго подобно място?

— Там е пълно с хора, дори по-лоши и от семейството ми. Тук ми харесва. Толкова много скучни хора без капка въображение. Те не биха повярвали, че крада кравите им. Правя го само за да докажа, че го мога.

— И мен ли отвлече само за да докажеш, че можеш да го направиш?

— Желая те! Още от минутата, в която те видях.

— Защо? Ти си красив и богат. Можеш да имаш буквално всяка жена, която си пожелаеш.

— Искam теб.

— Аз съм скучна и безинтересна. Аз искам да съм съпруга на човек, който се грижи за ранчото си. Искam да отглеждам пилета и прасета, да доя кравите си, сама да правя маслото си. А и не съм много красива.

— А аз смятам, че си най-красивата жена, която познавам.

Хана реши, че всеки човек, който мисли, че тя е красива, след като е видял Мелиса, има сериозен проблем.

— Наистина ли ще ме държиш затворена тук?

— Да.

— Никога няма да се съглася да се омъжа за теб.

— Ще се съгласиш, след като прекараме нощта заедно.

— Няма да стане.

Джилет не изглеждаше изненадан или притеснен.

— Репутацията ти ще бъде опетнена. Твоят каубой няма да иска да се ожени за теб. Нито пък банкерското пале.

— Знам и въпреки това, няма да се омъжа за теб.

Искаше ѝ се да вярва, че Бък все още щеше да я обича, да иска да се ожени за нея, но знаеше, че няма да е така. Мъжете имаха различни критерии за поведението на жените и тяхното собствено. Мъж, който бе имал много жени, беше опитен. Жена, която дори само веднъж се подхлъзнеше... тя не можеше дори да си помисли тази дума.

— Ще бъдеш опетнена, ако не се омъжиш за мен. Ще трябва да напуснеш това място.

— Няма да го напусна, ще остана там, където съм.

— Никоя от жените в Утопия няма да говори с теб.

— И въпреки това, ще остана. Не виждам защо една жена трябва да се срамува, когато мъжът я е насиллил.

— Не можеш да промениш начина, по който мислят хората.

— Ще е само загуба на време, ако се опитам да избягам от тук. Ключките ще ме настигнат, където и да отида.

Джилет ѝ се усмихна, но това не беше онази спокойна, самоуверена усмивка, която тя видя, когато беше дошъл да я вземе за вечеря.

— Няма смисъл да се тревожиш за нито едно от тези неща. Омъжи се за мен и ще можеш да имаш всичко, което поискаш. Дори бих се преместил в Ню Орлиънс, ако пожелаеш.

— Не.

Погледът му стана по-суров.

— Тогава не ми оставяш никакъв избор.

— Можеш да заблудиш съвестта си с тази лъжа, ако изобщо имаш съвест — каза Хана. — Имаш много други възможности. Ти просто избра да не използваш нито една от тях.

Той седеше, наблюдавайки я, изучавайки я. Като че ли се опитваше да разбере точно какво представлява.

— Изглеждаш изключително спокойна. Не вярваш ли, че ще направя това, което ти казах?

— Сигурна съм, че можеш да го направиш. Но се надявам да не го сториш. Що се отнася за това, че съм спокойна, би ли променил намерението си ако пицях, плачех и те молах за милост?

— Не.

— Тогава щях да се унижа без причина.

— Не те разбирам. Казвам ти, че ще правя любов с теб, че ще...

— Любовта няма нищо общо с това, което възнамеряваш да направиш. Това е изнасилване.

— Това е много ужасна дума.

— Ужасно е това, което възнамеряваш да направиш.

— Но ти ще го изтърпиш?

— Двадесет години майка ми беше женена за човек, когото мразеше и презираше. Мога да преживея една нощ.

— Ти мразиш и презираш ли ме?

— Бих те намразила и презряла, ако направиш това, с което ме заплашваш.

Хана почти се усмихна при вида на смущението му. Очевидно тя не се държеше по начина, по който той бе очаквал. Бък нямаше да може да я спаси. Той можеше да отсъства със седмици. Зийк също не би могъл. Той си тръгна. Том също, защото не знаеше къде да я търси. Уолтър и майка ѝ не биха я спасили, защото нямаха представа за това, което се случваше с нея. Беше съвсем сама. Но не беше безпомощна.

Джилет стана на крака:

— Време е да се качваме.

Хана продължи да го гледа право в очите.

— Казах, че е време да се качваме горе.

— Чух те.

— Тогава защо дори и не помръдна?

— Не би могъл да очакваш да тръгна доброволно към спалнята, където възнамеряваш да ме лишиш от добродетелността ми. — От изражението на лицето му можеше да каже, че той бе очаквал точно това. — Ако искаш да ме имаш там, трябва да ме заведеш насила.

— Но ти каза, че няма да викаш или плачеш?

— Но не казах, че няма да ти се противопоставя.

Джилет се усмихна:

— Аз съм доста по-силен от тебе.

— Вероятно.

— Накрая ще получа това, което искам.

— Възможно е.

— Не се ли страхуваш от мен. Няма ли да скочиш и да се опиташ да избягаш? Само ще си седиш там и ще повтаряш *вероятно* и *възможно* ли?

— Много вероятно.

Той бутна стола си и заобиколи масата. Протегна ръката си към нея:

— Аз наистина те желая. И ще се ожена за теб. Може дори да изтърпя достатъчно дълго семейството си и да те заведа до Филадельфия.

Хана почувства някакво съжаление към него. Той вероятно наистина я харесваше или просто се беше накарал да мисли, че е така. Можеше да се окаже дори, че е добър и свестен човек, ако се намереше някой, който да го обича. Но колкото и да ѝ беше жал за него, нямаше намерение да жертва себе си, за да го спаси.

— Може и да ме желаеш, но не ме обичаш. Няма да подлагам под въпрос интелигентността ти, като започна да ти обяснявам какво е любов, но мога да те уверя, че няма нищо общо с това да се натрапваш на жена, която обича друг.

— Престани с тази глупава съпротива. Ела с мен. Обещавам ти, че ще те накарам да забравиш за своя каубой.

— А ти самият можеш ли да го забравиш? Не е ли присъствието ми тук повече, за да си отмъстиш на него, отколкото защото наистина ме обичаш?

Можеше веднага да каже, че е попаднала точно в целта.

— Може и така да е било, но вече отдавна го забравих.

— Жал ми е за теб.

— Защо?

— Защото няма как да отнемеш невинността ми. Вече я дадох на своя каубой.

За секунда Хана си зададе въпроса дали беше разумно от нейна страна да казва на Джилет, че вече е правила любов с Бък. Тя беше забелязала твърда непоколебимост в погледа му, но също така беше видяла и някаква топлина, която я караше да вярва, че той наистина държи на нея, поне доколкото той самият разбираше какво е да държиш на някого. Сега тази топлина беше изчезнала, заменена от нарастващ гняв. Беше ѝ забавно, защото той реагираше така, като че ли му беше изневерила.

— И с още колко други си била? — попита грубо той. — Да не би да си обслужила и банкерското пале, а?

Хана с мъка запази самообладание. Независимо, че имаше пълното право да е ядосана, ако се случеше, това нямаше да ѝ помогне

да се измъкне невредима от тази ситуация.

— Правих любов с Бък, защото той ме обича. Даже правим планове да се женим. Никога не бих позволила на никого друго да ме докосне.

Не беше убедена, че това по някакъв начин ще ѝ помогне. Джилет дори изглеждаше доволен от това, което чу.

— Тогава никой няма да може да ме обвини, че съм те провалил. Като знам, че Бък едва ли не те счита за своя собственост, още повече ще ми се услади нощта с теб. Хайде вече да приключваме с това.

Хана посегна към пистолета, който по време на цялата вечеря беше лежал в скута ѝ. Насочи го право към изненаданото лице на Джилет.

— Откъде взе това? — настоя той. — Наредих всички оръжия в къщата да бъдат заключени.

— Когато тръгнах насам, взех медицинския комплект на баща ми — обясни Хана. — Той държеше пистолета там за всеки случай — ако се наложеше да застреля животното, когато не беше възможно да му се помогне.

— Какво предлагаш да направим?

— Да те заключа в мизерната ти спалня, а аз да си тръгна.

— Не ставай смешна. Дори и да те пусна да си тръгнеш, ще се изгубиш в тъмното.

— Ще рискувам.

— Не бих ти го позволил.

— Не би могъл да ме спреш.

— Мога. Не би стреляла по мен.

— Не бих искала, но ще го направя.

Джилет скочи към нея. Хана изплашено се дръпна назад. Той се засмя.

— Видя ли? Знаех, че няма да стреляш по мен. Дай ми този пистолет сега или ще се наложи аз да го взема.

— Не искам да стрелям по теб, но ще го направя. Сега, тръгвай нагоре! Аз ще бъда точно зад теб.

Джилет отпусна ръце:

— А ако не се подчиня?

— Ще бъда принудена да те застрелям.

— Не ми даваш никакъв избор.

За момент Хана помисли, че ще я атакува, но той се обърна и тръгна бързо навън от трапезарията. Тя стана и изтича до вратата, за да не го изгуби от погледа си, но той вече се беше скрил зад ъгъла. Тя веднага спря. Знаеше, че я чака зад ъгъла, за да я нападне и да ѝ вземе пистолета. Също така съзнаваше, че ако се затича към вратата, той ще я настигне, преди да е успяла да я отключи.

Погледна нагоре и надолу по коридора. Той можеше да изскочи от две посоки. Нямахме как да наблюдава и двете. Опря гръб в рамката на вратата на трапезарията. Така имаше някаква защита.

Хана зачака.

Напрегна слух, надявайки се да долови звука от някоя скърцаща дъска, която да ѝ подсказва къде се е скрил Джилет. Не чу нищо. По челото ѝ избиха капчици пот. Ръцете ѝ се изпотиха и ѝ стана трудно да стиска гладката дръжка на пистолета. Почувства, че куражът ѝ започва да я напуска.

„Стегни се!“, каза си тя. Баща ти беше достатъчно суров и жесток да бие Бък почти до смърт. Ти поне трябва да имаш куража да надхитриш човека, който възнамерява да те изнасили.

Проскърцването на една дъска я накара да подскочи и да се обърне надясно. Почти веднага осъзна, че е сгрещила. Джилет я нападнаше отляво. Хана се завъртя, затвори очи и натисна спусък.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През цялото време, докато препускаха към ранчото на Джилет, Зийк и Том обсъждаха и отхвърляха един спасителен план след друг.

— Не можеш да влезеш лесно в тази къща — каза Том. — Стените ѝ са дебели като на форт, а капаците на прозорците са дебели повече от два сантиметра. Трябва да я запалиш, за да го накараш да излезе.

— Не би излязъл навън, след като всичко, което иска, е вътре — отговори Зийк. — Знае, че хората му ще се притекат на помощ още при първия признак на опасност.

Бък не можеше да се съсредоточи. Продължаваше да се тревожи за Хана, какво би направила тя, ако Джилет я изнасилеше. Той не се съмняваше в това, което *той* щеше да направи. Ако Джилет дори само я докоснеше, Бък щеше да го убие.

Но беше сигурен, че Хана би се чувствала унижена, измърсена. Вероятно ще се опита да го отпрати. Повдигаше му се само от мисълта, че Джилет би могъл да я докосне, но чувстваше някаква празнина от мисълта да я загуби. Нямаше нищо чак толкова лошо, което можеше да го накара да се откаже от нея.

Надяваше се, че тя ще му повярва. Би ѝ го повтарял отново и отново, но знаеше, че независимо какво ѝ казва, Хана ще продължава да се чувства унижена и омърсена. Това щеше да е много по-тежко от побоите на баща ѝ. Белезите му бяха външни и не можеха да го наранят. Нейните щяха да са в душата ѝ, където никога не биха престанали да болят. Да застреля Джилет, щеше да бъде най-лекото му наказание.

Но както се оказа, не им се наложи да използват нито един от плановите си. Когато пристигнаха, завариха хората на Джилет събрани пред къщата, надзирателят удряше силно по вратата, опитвайки се да влезе вътре.

— Какво се е случило? — попита Бък, след като слезе от коня си. Човекът го изгледа подозрително.

— Шефът ни каза да стоим далеч от къщата, докато не дойде свещеникът. Но ние чухме изстрел преди няколко минути. Страхувам се, че някой е пострадал, но не можем да влезем вътре, за да проверим.

Бък избута надзирателя и заудря с юмрук по вратата:

— Хана, аз съм Бък. Отвори ми.

— Откъде знаеш кой е вътре? — настоя да знае надзирателят, а подозрението му се изостри до краен предел.

— Защото безполезната му сестра ни разказа всичко — отговори Зийк. — Сега се махайте от пътя ни. Колкото по-малко види от грозните ви лица, толкова по-вероятно е да отвори вратата.

— Ние няма да я нараним — отговори човекът.

— Как би могла тя да знае това? — попита Зийк. — Бяхте достатъчно бързи, когато откраднахте кравите й.

Бък би желал да види изражението върху лицето на надзирателя, но точно в този момент вратата се отвори и Хана се хвърли в обятията му. Олюлявайки се, той отстъпи назад. Ако Зийк и надзирателят не го бяха хванали, двамата щяха да се изтъркалят надолу по стълбите.

— Знаех си, че ще дойдеш! — каза тя, като се смееше и плачеше едновременно. — Знаех си.

— Той направи ли ти нещо? — попита Бък, готов да убие Джилет в момента, в който успееше да се задържи здраво на краката си.

— Не.

— Тогава каква беше тази стрелба?

— Той искаше да се кача горе в спалнята с него и затова аз стрелях по него.

Всички замръзнаха на място.

— Ти стреля по него?

— Да.

— С какво?

— С пистолет.

— Откъде го взе? — попита надзирателят. — Аз самият заключих всички оръжия в къщата.

— Той ми каза, че Мелиса се е наранила и че аз трябва да дойда да се погрижа за нея — обясни Хана, без да поглежда към никого, освен Бък, и без да отслабва за миг прегръдката си. — Затова донесох медицинския комплект на баща ми. Той държеше пистолет там. Джилет изобщо не се сети да го претърси.

- Уби ли го? — попита надзирателят.
- Не, само има дупка в рамото подобна на тази на Бък.
- Той ли ме е прострелял?
- Да.
- Как го накара да си признае?
- Заплаших го, че ще го оставя да кърви докато умре.

Бък искаше да се засмее с цяло гърло. Не можеше да си представи защо не се беше влюбил в Хана в момента, в който я беше видял. Нямаше представа как е могъл да се съмнява в любовта или лоялността ѝ, а беше повярвал на Мелиса. Той беше пълен глупак. Щеше да е още по-голям тъпак, ако някога отново се усъмнеше в чувствата ѝ.

- Има ли нужда от лекар? — попита Бък.
- Не. Готвачът се грижи за него.
- Тогава да си тръгваме у дома.

Радостта излетя от лицето на Хана, а тялото ѝ се вдърви. Тя се отдръпна от Бък.

— Не искам да се връщам в ранчото. Искам да отида при майка си.

Бък хвана здраво ръцете ѝ:

- Заради Мелиса ли?
- Аз... Ти не...

— Знам какво е направила — каза Бък. — И знам точно каква е. Казах ѝ да се маха, преди да съм се върнал.

Сковаността на Хана все още не беше изчезнала.

— Но ти си я търсил с години.

— Търсех нещо, което Мелиса не може да ми даде, нещо, което се съмнявам, че тя би могла да даде на когото и да било. Още по-лошо, през цялото това време не съм осъзнавал, че вече съм го открил.

— И какво е то? — тя вече не се отдръпна от него.

— Любов и семейство.

— Сигурен ли си за Мелиса? — попита Хана. — Все пак, тя е твоя сестра.

— Дрю и Идън са мои сестри. Мелиса не ми е никаква.

Хана се успокои и силно стисна ръката на Бък:

— Да се прибираме у дома.

Когато заслизаха по стълбите на верандата, Зийк се провикна:

— Трябва да я попиташ нещо преди това.

— Какво? — попита Бък.

Зийк ги последва по стълбите:

— Ако ти не можеш да се сетиш за какво става въпрос, може би ще е по-добре за нея да се омъжи за този Джилет.

С ръка, все още обвита около Хана, Бък се обърна към Зийк, когато слезе от последното стъпало:

— Не мога да повярвам, че го правиш.

Зийк го дари с една от редките си усмивки:

— И аз също, но така е правилно.

— По-късно.

— Не! Сега! Няма да позволя на Хана да направи и една крачка с теб, докато не я попиташ.

Бък сведе поглед към Хана и усети, че се изчервява. Тя знаеше за какво говори Зийк, но със сигурност не би очаквала той да каже нещо толкова лично пред всичките тези хора.

Том и Зийк се взираха очакващо в него. Всеки един от хората на Джилет го гледаше с не по-малко любопитство. Той усети топлината на смущението да облива цялото му тяло. Не би могъл да го направи, не сега, не пред всички тези хора.

Но когато погледна в очите на Хана, думите, с които искаше да го отложи, замряха на устните му. Хана вдигна изпълнен с обич поглед и той имаше усещането, че ще се пръсне от цялата стаена в него любов. Не можеше да си помисли да чака дори и миг повече.

Той я притисна към себе си.

— Надявах се да поговорим за това насаме, но може би сега наистина е най-подходящият момент. Обичам те. Още от момента, в който те видях за първи път. Искам всички да знаят, че те обичам с цялото си сърце. И ако можеш да понесеш да бъдеш женена за такъв глупак като мен, много бих искал да станеш моя съпруга.

— Сигурен ли си?

Тя не се беше отпуснала напълно, не можеше да му повярва докрай.

— Никога не съм бил по-сигурен за нещо през живота си. Сега знам какво е семейство. Знам, че мога да създам моето само с теб.

Бък видя как и последните следи от съмнение изчезват от очите на Хана, заменени от бликащата в тях радост.

— В такъв случай, с най-голямо удоволствие бих се омъжила за теб.

Бък придърпа Хана към себе си и я притисна в прегръдките си. Високите одобрителни възгласи го стреснаха за секунда, но нищо не можеше да развали магията на този миг. След живот, изпълнен с безкрайно лутане, той най-накрая се беше прибрал у дома.

ЕПИЛОГ

Пространството около къщата ехтеше от дузина младежки гласове. Цялото семейство на Джейк беше дошло за сватбата. Дори Уорд беше довел съпругата и тримата си синове, най-малкият от които беше само на месец. Всичките им съседи също бяха тук. Селестин Еванс, приемаща всичко около себе си с широко отворени очи, беше позволила на Дрю да я замъкне в центъра на глъчката. Самата Хана подозираше, че изключително красивият Зак Рандолф беше истинската причина за това.

— Ще я изплашат — каза Джейк на Хана. — Може би е добре да я отървеш от тях.

— Глупости — отговори Хана. — Ако някой може да я накара да излезе от черупката си, това е Дрю.

Бяха седнали под дърветата. Бък беше обвил с ръка талията на Хана. Тя беше оставила подготовката за сватбата на Изабел и майка си.

— Аз си избрах жениха — беше ги информирала тя. — Друго нищо не ме интересува.

— Какво планираш да правиш? — Джейк попита Бък.

— Ще останем тук, докато продадем мъжките животни и изплатим дълговете си. Още не сме решили къде ще отидем след това.

— Защо трябва да ходите някъде? — попита Джейк. — Имате прилично ранчо и доста добро стадо.

— Уолтър Еванс иска да се разширява — каза Хана. — Предложи ни да купи ранчото.

— Но защо да продавате? След около пет-шест години ще се справяте много добре.

— Харесали сме си друго място — отговори Бък.

— Къде? — поинтересува се Джейк.

— В една долина на около десет мили северно от едно ранчо, наречено „Броукън Съркъл“.

Изведнъж изражението на Джейк стана напрегнато:

— Наистина ли?

Бък прегърна Хана и се усмихна:

— Искам да си отида у дома, Джейк. Освен това, тук и двамата имаме прекалено много спомени, които бихме искали да оставим зад гърба си.

— Аз ще купя земята и ще подготвя всичко за вас — каза Джейк, а очите му блестяха от ентусиазъм. — Няма да има проблем да ти намеря и стадо. Знам...

— Няма да правиш нищо подобно — каза Бък. — Хана и аз ще си купим наше собствено ранчо и ще си доведем наше собствено стадо.

— Но аз бих могъл...

— Не.

Джейк се предаде. Изглеждаше разочарован, но не чак толкова много.

— Кога възнамерявате да се преместите?

— Обещах на Изабел да се върна у дома за Коледа.

— Тя знае ли? Имам предвид за ранчото?

— Все още не.

— Ще трябва да й кажа.

— Преди да го направиш, има още едно нещо, за което бих искал да те помоля.

Джейк го изгледа леко подозрително:

— Сега пък какво има?

Изглеждаше толкова лесно да го попита. Когато Джейк осинови момчетата, той им беше казал, че могат да го направят. Но сега, когато този момент беше настъпил, на Бък му беше трудно да го изрече. Предположи, че е така, защото, дори и думите да бяха прости, потребността, криеща се зад тях, беше неотложна и се коренеше дълбоко в душата му.

— Не искам Хана или децата ни да носят името Хобсън — каза Бък. — Няма никой с това име, за когото бих искал да си спомням. Ще имаш ли нещо против да сменя името си на Максвел?

Бък осъзна, че на Джейк му беше също толкова трудно да не изгуби контрол, колкото и на него.

— Хората ще си мислят, че си мой син — каза Джейк.

— Няма да се разсърдя, ако не се съгласиш.

— Нямам нищо против — каза Джейк с глас, треперещ от възмущение. — Сега, наистина, трябва веднага да кажа на Изабел. Ако не го направя, тя никога няма да ми го прости.

— Не си ми казвал, че искаш да си промениш името — каза Хана, след като Джейк си тръгна.

— Имаш ли нещо против?

— Не ме интересува какво име ще нося, след като то ще е същото като твоето. Но наистина ли го искаш?

— Изабел беше права, когато каза, че никога няма да съм щастлив, докато нямам семейство. Като приема името на Джейк, това ще означава, че вече съм го намерил.

— Нали осъзнаваш, че Джейк непрекъснато ще бъде около теб?

Бък се засмя:

— Аз пък ще бъда около него. Смятам, че мога да им дам не по-малко от това, което съм получил.

Бък се облегна назад с Хана, удобно настанила се в прегръдките му. Трябваше да построи къщата си близо до поне едно дърво, достатъчно голямо, за да може да сложи под него пейка точно като тази. Той не можеше да си представи по-добър начин да прекара следващите петдесет години от живота си, от това да е седнал до Хана, вперил взор в земите си и заобиколен от семейството си.

У дома.

Издание:

Лей Грийнууд. Бък

ИК „Гепард-2178“, София, 2010

ISBN: 978-954-8669-02-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.